

קובץ
שלילוח ראוי

שני
חמישי

הכף
שני

קונטרס עץ החיים

סאה

כ"ק ארצי

אור עולם נור ישראל והפארתו כקשית

מוהר"ר שלום דובער

וזקללהיה נכניס ז"ע מליובאוויטש

כציוף מנוא סאת בני

כבוד קדושת

אדמו"ר יוסף יצחק

וזקללהיה נכניס ז"ע

סניאורסאזן

מליובאוויטש

הוצאה שישת

חשק וזכנס לזכנס

www.hebrewbooks.org

ע"י חיים תשס"ז

יצא לאור על ידי מערכת

"אוצר התפילים"

בזקלן, נה.

770 איסטקו פליקווי

שנת חמשה אלפים שבע מאות ששים ושתיים לבריאה

שנת חמשה לאלול כ"ק ארצי ז"ע

שנת תשל"ז

להוצאה החדשה

כאשר ההוצאות הקודמות של קונטרס עץ החיים אילו מן השוק – הננו מדפיסים בהוצאה חדשה את קונטרס עץ החיים אשר לביק אדמו"ר מהרשי"ב נ"ע.

ויהי' שזוהי תיבץ ומיד כמש לקיום היסוד הקיצו זרננו גוי, וטלכנו נשיאנו בראשנו, וישמיענו נפלאות מהורתנו, תורה חדשה באפני תצא.

מערכת „אוצר החסידים“

כיף מרחשון, ה'תשס"ז

שנת תש"א להולדתו כ"ג אהרן ז"ל

ברוקלין, נ.י.

ע"פ הוראת כ"ק אדמו"ר שליטי"א, הנוג מ"ל בזה — בהוצאת
 מיוחדת — "קונטרס עץ החיים" אשר לכ"ק אדמו"ר מהורשי"ב
 ז"ע.

הקונטרס יוצא לאור בקשר עם יום כ"ף מרחשוון שנת ז',
 במלאת ק"ל שנה לחולדת כ"ק אדמו"ר מהורשי"ב נ"ע וכי מ"ח
 כתי"א — כי מ"ח תנע"א.

מנרכת "אוצר החסידים"

ערב כ"ף מ"ה תנע"א ע"ה תמ"א שנת לראנו במלכות
 ארבעים שנה לנשיאת כ"ק אדמו"ר שליטי"א
 בדוקליון, ז"ע.

ז" ראת במנרכת שיחת ע"פ וירא מ"ח מרחשוון שנת ו' לתש"א.

ת ק ד מ ה

סניף אדמו"ר ז"ע להוצאה הראשונה דשנת התש"ז

בהמשך ל... הוצאת החפלה - ג... ופני"ג - אנו פו"כ בזה... פנושות
 מן הח"ס - אמן לני"ק אדמו"ר מהורשי"ב ז"ע.

לכו בהוצאותינו הקודמות ונתפשו גם פה : א) איתום קצר. ב) גשה"י
 הגליון פורים ופואי הקום שם הוצרך בפרסיה יתור הקו"ן המובל בפנושות
 בצללו.

בצו"י בהוצ"י. מן נחה שה"י אשכנז, בענינים -- שלשה טקסות אשר
 נספרי הורה מסיודו אב"ד המצוי"ס, או הוצעו"ס פתח ברפוט.

בהוספה לקודמת זה הדפסנו : א) הקדמה רבנו חיים ויטאל שעלי' הדונר
 בפרק י"ב ופרק טו. ב) מכתב ני"ק אדמו"ר מהורשי"ב הוזכר בפרק כב (וכתב
 בשנת ה'תשי"ח ת"ס, לצדלי נתינתו הוצאותו של הרב ר' יחזקאל הילשנרין
 בעניני ישיבת תומכי תמימים). ג) מכתב ני"ק אדמו"ר מהורשי"ב -- חשיבות
 הפר"ג -- שלפי חזנונו הוא מעין, בכנ"י ופיצונו טעושות מן החיים, ובשדה
 ידועה, תהפך אליו.

הוצאת שני-הורשי"ב

ישני טקסות קודמות ישו פ"י כ"ס אשכנזי מהורשי"ב ני"ק נוספו כפי הנ"ל לספרי.
 קטנות המהלך נוספו -- נרמקה שלישית -- בשנת ה'תשי"ב. קטנות ושני"ג --
 בשנת ה'תשי"ג. פתח בהוצאתו פנוט וקטורים פתח כ"ס פתח אדמו"ר שלישית.

RABBI J. SCHNEERSON
OF LUBAWITZ
770 EASTERN PARKWAY
BROOKLYN 13, N. Y.
SL 6-6119

דברי תורה שניאדמארת
ל י ו ב א ו י ט ט

ב"ה

... והנני מספר לזה על יד מערכת „אוצר החסידים“ את הקונטרסים של
החזן כ"ס אאסו"ד חרה"פ דעוסללה"ה נב"ט זי"ע. הידועים בשם „קונטרס עץ
החיים“ ו„קונטרס העבודה“, להרשימים ולהפיצם, ובתור מכון לקונטרס עץ החיים
סעודה כזה סכתב סוכת תרצ"ב,

אין הזמן נמצא לאחר, כאריבנות הרררשה, את המעצב בשלים האחרונה
ששכרו ספת שפרסם הוד כ"ס אאמ"ר חרה"פ את קונטרס התפלה ואח"כ את
קונטרס זמנין מבית ה', עד כתבו את הקונטרס עץ החיים וקונטרס העבודה,
אשר חיבור זה הי' ספיע אור בהיר על הפיבות שגוימו להופעת הקונטרסים האלו
בזמן ההוא, זמנתי אשר גם זה יתבאר, כי עת לכל חצי.

והנח דברי עלוים חיים ויחיבים לנצח, וכל האסור בקונטרסים הנ"ל
חנות חיים היא והודאה בחיים לכל בני ישראל ובפים לחלסירי כל הישיבות,
ד' עליהם יחיו.

בבר סלתי אסודה זה כסה פעמים אשר הולגב „אסעדיקל איז אנטקדע"ל
— כליסוד זכות על עצמו בעניני חנדה, סצנת וראת שמים — שאר סוחלט הוא.
וכיחוד בנוגע להגדער אשר בסדיקה זו ובסורם בגתע לחלסירי וזאיכי הישיבות
— הדי פה, כמו בכל סמות, לבס עך לכל הגה וסלה היוצאת סן הלכ בהתקדדות
של וראת שמים, וחיזוק חמורה ודחת.

יש שסמעיכ את עצמם לאמר: בברי לערב את הנתי לחדרה וספיק,
עליכו להיכנת עליו כהחלמת והעקמות ולהוצח סדברי סופר אנהרות והביעות.
אכל האמת כי בחצוך הוא. השופע סדיכיש כי סדיכיום אליו סקולתי חלכות
נדברי חנוכה, ילא בדרך חשתי זו יליכו אותם לחיזוקנו חנדה אמת וכפנת
ד' אללים אמת.

ימים יבואו וידוי העמיד יבוא להביעה נשכיות אל כל מנהיגי רבנים
אל סנהלי הישיבות ויאשידם, לאשר:

מפני מה לא תוכחתם איתנו על הדבנ.

מפני מה לא אמרתם לנו אה האסת, אמתה של חזרת
אלקים רי"ם, כסילהזה.

מפני מה לא הודיתם לנו את דרך החיים בחיים היום
ימים, לאמר:

איך עלינו להתפלל בכל יום לפני אבינו מלך מלכי המלכים
הקב"ח.

איך עלינו ללמד את הורתנו, וכמוצות עלינו, באישה ביראה
ברתת ובזיקה."

איך עלינו לקיים מצותיו, וכמוצות עלינו, בשמחת ובפז
לבו" אשר עבודה גדולה היא *).

ומה נאמר ובה נצטרק כיום ההוא ?

עלינו כולנו, ועל הנחלות הישיבות ביהוד, לעוד את עבודתנו ובשרם
לחמאים את תכנית לימודי הישיבות וההצבחה, באופן שיהיו הישיבות לא
רק מקום שם מלמדים מלאכה נפי" איך להיות למדן, רב, ר"ם וביר"ל, אלא
שזהו הישיבה בית חיבור אשר שם מונעים את התלמיד להיות יהודי שלם
בנוצו (מצות) בנשמתו (תפלה) ובתורה, וכל רואיו יכירו אשר בו נתחשרו
כל התלת דרגין, ישראל אוזיילא טוב"ה, וכדלהן בליא וכחיים" . . .

הר"ש וסכרם

ימ"ק יצחק

י' ימים סוף הל' יולב.

מבוא

(מכתב לייב אדואיר (מהגרייב) ז"ל)

הם להשיע אורה של תורה במיבתם.
מאין א סביבה ודינו להיות משפיעים
גם על חלמם, ובכל אופן לא להיות
משפיעים מזולתם.

והבעלי פעלים גם אלו שקבעו פעלים
לתורה במדה סדובה ויראי אלקים
באמת, ידעו מעלתם של הירשפי אהל
והלמיד ושיבת, ולמדו מהם תוד
מתעמים במיבתם.

אין לנו די מלין כמה עלינו להלל
ולשבת את אדון כל ית אשר חלק
לחכמתו ליראיו בסדרי עניני החלוצי
הישיבות והחילתן בודות שלמינו.
הם — זייק — הביאו לירי כן אשר
הלמיד הישיבות, הי ספל הטוב ולספולת,
והא הי דיוקנו של האדם הנרצח פסדי
תורתנו זק.

ב.

כמה פעולת טבנות במדות ישרות.
באלבת התורה, כהיבת הקדש, כיראת
שמים חיות בקיום המצות הכיאר
בני הישיבות בשני דורות מלמדים,
בבתי אהינו בני ישראל.

הימים, ארוחת הימים שהיו בני
הישיבה אוקלים בבתי העשירים, בעלי
בתים, וגם מודלת העם, הנקראים בין
בני הישיבה בשם, די סעדי היו הנשר
אשר קיסר וחיבר בתי בני ישראל עם
הבית מדרש.

הימים, די סעדי וחי סנפי אוד תורת
ומצודה סאירי אוד צח ובהיר בשאיפה
אל החכמה והמדע, מעוררי לב העעיריים
להגביר המורה על התפאר ולהיות גלת
למקום תורה.

ב"ה דרוסקעניק, חמות, הירצ'ין

במענה על מכתבו... אורח מצב
תלמיד הישיבות הנודלות בעת, די
עליהם יודו.

הנה משנעשה חשבון בהקשרת
בעולמנו, עולם היראים בגלל, זכני
תורת כפרת, נבוא לירי סך הכל כי
הואן נהיה אינו גרוע מהעבר, גם עתה
ה"ל ישנו יראים רשעים, ותלמיד
ישיבות — כן ידנו — הכמה ידוע
אשר עוד לראות מעלתן לגבי שנים
הקודמות בה כי אשרי ריבוי האשריות
סבית נפוח, ת"ל עוקרים הם בתורה.
יעורם השיית.

ורק דבר אחד ישנו בעולמנו, המכלה
די את האל, ומכלה חיו הכל, היא
פדח והשתנות, אלק ויוען גליק.
היינו העדה, סו אלק דארשין זיק גליק.
לפנים בישראל הי' הכול הלארש
בין הנהגתם מלכשתם וארצות חיתם
של יושבי אהל ותלמיד הישיבות, זכנו
הנהגתם מלכשתם וארצות חיתם של
הבעלי עסקים.

ואם כי תבעלי עסקים קבעו עתים
לתורה ועסקו בעבודת אהל ככיו הנה
הירשפי אהל בכלל, ותלמיד הישיבות
כסלס, היו שוקרים בתורה יעבודה
במסירה ותחינה כח שהיו מכירים לא
רק בחכמתם, שאיפתם, סטרתם, כא"י
זה היינם ולנביהם ב"א בכל מהותם
ועצמותם.

בזונו לאמר כי היירשפי אהל
ותלמיד הישיבות, הי' איתנו מעשכם
על בסיס חזק, והיגישו חיבתם ותעודי

במתינות, והירות ככרסם המזון והנוצק.
דיוק בברכת השחר וקריאת שמע קודם
השינה סעודתי בני תלמידי הישיבה.

ביקורי התלמידים בבתי בני ישראל
הגיוח רשמי אור נעם, למידי אש לא
יפכה באהבת התורה וחבת הקדש
בהודות המצות, ורעו בלב דברים
הבנות גרעיני שאיפת לשקוד בתורה
וללכות בתים בישראל על יסודי התורה.
וכדבר השם הליה המשיגה מדינת
ליטא יציא, ועוד פהיום תיל בידים
אותן הקיסות המוכות אשר במקני
בלבוחם של אחינו אורחי ליטא, ר'
עליהם יתה, באהבת התורה ובמקום
החשוב שהנחמים תיל הבני תורה.

בביקורי בישנה העבודה (הערף תרצה)
באחת העיריות בליסבא, מקום שם
התקבצו מערי השירה והמחוג, מה
סאר ומעמנו לראות השאיפה אל בני
תורה ואל בני בתים בישראל שבני
תורה.

מבין מאות הכבירים אחי או ומעלות
מכתבים מהורים, אשר רוסם שאלו
פעולת בעניני דרכי חיים, האשני
המחולות בעניני של ילדיהם יתנו
בשורבות, חי תיל אשני גדול — כן
ירבו — שהאשני התבוסו שבניהם יתנו
תלמידי הישיבות ונתייהם ינשאו לבני
תורה, ואשר האשני תרם לי ענג רוחני
ועליצת לב הן וגם מכתבי הענין
בעניני שורבות שהביר מעלת תלמידי
הישיבה.

אין זה אלא ירושת אבות מיקרי בני
תורה ומתכבלי שמרי מצוה, ישרידי
צמחי תלונות והדרכת ימי קודם ימי
האזר, אשר גדולי ישראל שמו לבם
ורעם לחוק בית ישראל דק בהיסודות
ישיבות של תורה ויראת שמים.

התלמיד בן הישיבה כפוא אל
אדותתה, חי מציר אשר עליו ואדותו
סוכנת והולכת מלאפת בעלת הבית
ביום החם ודאמתה.

בליובאציש, קודם העיסודת ישיבת
הוסכי המיפית, חיתה ישיבת עירובית
בהנהגתו של מראש ישיבה הרב ר'
יעקב אליעזר דיל סקאבלא, תלמיד
הישיבה הגדולה שיוסד תור ביק אאמריד
היהיה צמח גדל ועקללהיה נבגיג
זייע בשנת העקבירה.

הריאם חי תלמידי הישיבה של
תור ביק אאמריד אשה צדק בליבאי
ויטש, תודר שני שהתחיל בשנת תרי"ג
רהגותו של ביק דיי מנאן תודע
ארימיר סחרי"ג גיטו חתן תוד ביק
אאמריד צמח צדק, והוא — הריאם
— גול משיבת העירובית מערבנים
חמישים תלמידים, ונתחכם להמש
עשרה תלמידים מהעיריות חסמכות,
חיו אובלים איוותת הויטם.

ועוד היום לנד עיני אשני המהנה
אשר ראיתי זה תיל מיה א מיי שנה
מכידה, בתוחי בן שש או בן שבע,
באיתן בני הישיבת שחיו אובלים ארדת
יום פעמיים בשבוע, ביום הרשעה וכיום
הרביעי, בבית ביק אמי זקנתי הרבינה
הצדיקת וציל זבטי זייע, השאני
במתינו, וכבתי שאר בני משפחתינו.

ביק אמי זקנתי הרבינה הצדיקת
וציל זבטי זייע, חיתה בעצת מענות
על המזן האכל עבדו והתלמידים, ובבוא
התלמידים לאכול חיתה מבסת אליהם
לכרם, לרדש ולחקר אכל כל אחד
ואחד על שלומט, והאם יש לו כל הויטם
כמילואם, האך הוא בליסודו, והיתה
מתחכם בדברים שיעשד בליסודם
והויטת לח, ועוד היום זבטי זוכר אותה
ההתעוררות בשקידת הלימוד, תפלת

כולם כאחד נסתרים במתני חמדת.
 פסוקים בעשרות יבנות, ועלפוס
 בתקוות וד בודא.
 וכשמו סתבלים באספולריא
 המצודה, ורואים אנוני כי העיקר חסד
 פן הספר, חודת ודיעה בראי, שימת
 חרדת יצרו, לחקל בכל, ורק כשביל
 לחשנות אל דרשת זמן חתובה, גיט
 אשטיין פח דער העלט.

ד.

לכל דבר יש לו סיבתו.
 רוב התלמידים הצעירים שיי, אשר
 עזרו כבר הם פתלפדי הישיבה, חג
 בעת לימודם בחוד התחיל להתמסס
 רציו החזרים ה-מתוקנים של היראים
 המתובלים בגוסח אשכנז כמו תורה ודרך
 ארץ, ובת וטר, ועל הדרך עם זמלטר
 בטוס ויחודי חסד, השלך הם ובו,
 ובמכות מסבות שנות אהאלד לתבשר
 המעטפיעס במבטם, לחסיד ליפוד הקר
 דות, אקרא בעשה חלית, העולין במרת
 ידוע התקדש אומרי באגס וברצון,
 (יבנת ידכן לנו נפת תיודי רבת דעל
 זמא שמתחיל בהודי, ועל זמא שחמנו
 לפניך באגס וברצון, ולמטרת אינו
 מיכן מדוע תחלת היודי זמא במתמס
 וז.

אך הענין זמא דהנת כל יודי בא
 אחרי סיב העיון בושמא אשר זמא
 החתובנות העסוקה בחיבת הגלוי או
 הנלנית אשר הבריה את הקטא, ולזאת
 הנה ביות הפגורים שבו אחרי הסדר
 האדם במקוה עכ"כ בימי העליזות,
 והעבודה בקבלת קול מלכות שמים
 בריה, אשר החתובנות והעמקת הדיעה
 בעשרת ימי השבוע ברעיון ומחיה,
 כדשיש בניי מלמדות עם חסד
 כפריאת ממקסיס קראנד תרי החרי
 זמכא כפעלי דיופס רבת, ונת אז

ג.

אמנם בזמן האחרון, הינו בעל-רש
 שנים האחרונות נשתנה הדבר במאז,
 כי גם בעלי התורה היושבי אהל ותלפיד
 הישיבות באלו אנדו חיל בטיסם, יד
 תבין ענינותין ייער ששפוקיטם,
 ובהם סמטופיקים לפשפשים.

הבינה לפח היא מרת והשונות, שלע
 דרפין חק גליל, רוח צ ותחיל לפעם
 במסדי החורה, ארת צי זה זמא תחולעת
 תאכלת וטריקבת חיל כל דבר סרה
 לא ארון בעעת זי בתמנת המסכבים
 שחביא רוח זי זה בעולם הישיבות,
 אבל אעזית דבר והראת לעינים זמא כי
 רוח זי זה סקים לנו דרך תיה מסערי
 את הערך של קוריות לקיום זממנת
 בוידוד, העורך על פני תבל ומלחנת
 פוששים אנונו בהתם אבוליס מתו
 ארים בהוארי באגים עיליים סעוצי
 זכו וגדולי פנת, מפללים בסגיא
 פוקתה ובוים מגרלים לחקל בכל דבר
 מצות, ולמטרת ערומה נוף בלו נשפת,
 הקנים לתם לפתור סבות הכאנים
 ולנתק איודי ראחונים.

כי עשת זמא, זמא גרם זמא, איך סון
 המקום ולא פנת הזמן לרוב בנת באותה
 הדיה שראי חיל לדבר ולהראות בלוי,
 שמוג ונני את השלפולים כדבר פאנו
 סביא תועלת, או לתלות זמא העורן
 דק בזולתי, או רכ לחש איך האשס,
 עלינו להתחשב עם תודים תיובים, עם
 המעל באודי זמא.

ז ה ד ב ר כ ה ו ה כ נ ה ו א :
 דור חדש מתקופה ענקים ואישים
 מלאים תרם, ועם זה סגלינת פודיתם
 ופודיכתם בקיאים כשיס ומסוקים
 ראשונים ספרזגים, סתרובים בלפטר
 לזמא, סתגים כספרזגיתם, איך איש
 תמדתו, איש איש היודישיו, זה והודישיו
 בסתב זה גם ברפוס, ולפנות שנתה זמא

הנה תורה ותקופה של ישיבת הרבים.
 חודר אל זכות מדרש. והתלמידים שוי
 מושפעים מדרך הקד והקבל של הרשב.
 ויתן תולדות אשר אור תורה הזית
 מדרש יאיר את חשבת הישיבת הרבים.
 תפוחי במדוי של קלין ית' תאמצי,
 אשר יפסח השיח את עין בארצנו
 ומדליכינו. די עליהם יהיו. והפניד
 הקדיב יפיו הכל. וידו על השפת
 הגמור. כי והחילת האפיתית ימנש
 התלמידים שוי רק בלימד ודרכי
 החסדות.

באה העת לערים את המסך. להמנע
 אל הנצח ובנו והמבלי אשר בלבנת
 עינינו. וק חסד צפירנו העגנים תרבים
 תראים בעזרי לעשות שוי טוב. ולחסי
 מעליהם את התלעים הלוהים את לשד
 תפיסותם. נקותם מלכלך הרח אד
 הודעת כוננת במדת התפלות והמדות
 ולהתחייקם מעל ארצות חיי הקולם הקר
 חגם. סך דעם והעליון קשלין גרמי
 בין לעבין.

1.

הוד כיק אמאיר תרחיק זוקללתי
 נבנים ויע סחב בונה סקונולטיו
 הנקרא בשם עץ הדיים. ופיהוד בשביל
 תלמידי הישיבה. תוך פירב מעלין
 לשונן של תרמי זעיל בתקופתו.
 ליער התקופות. היל :

וכשרם בומינו זה בעתיד אשר ותורה נעשית קרדים לתועד בה. אבל
 קנת בעלי תורה. אשר נעקם כחורה עים לקבל פירס והתפשת יתירות. וגם
 להיות מכלל ראשי ישיבות. ודיני סנהדרות. להיות סמם וייתם נדף מכל
 תפוך. ודוסיס כמעשיהם לאנשי רוד הפלג, הצונים מגיל הראשו בשמים
 ועיקר סיבת נעשיהם הוא מיש אחיב הזכור והנעשה לנו שם כמתוב בסי
 תומי פי בראשית דכית עיב ודיל עים אלה תולדות חסדים התפוך והחשפה
 מינים יש פקיר רב וכן תבי מינים מהם הוא הנקי כח גבורים דעליי אחמר תפח

ומקרה כזה אם הוא רק ברוב המכל,
 בהכרח להתי ולשתוק. אבל כנאמר תוא
 בדבר הגובע בנפש. ובפרט בענין צימדי,
 ומכשרים בענין כללי שגובע בעיקרי
 יסודי התורה וקיום המצוות. יסוד פלסוף
 ועצמותו של עם אלקי אברהם. די עליהם
 יהיו. אי אפשר להשתות. והתפחה
 להשליטת במתנם קצר שתגסיד וכן
 חשיטין מרדנת על המסך.

יכן בענין זה ירמתי גם ירמתי. יסודי
 שיטה האזורים. סעם ונימיקם. אבל
 מאמר חת. אין בו מסע. שיטה נשנת
 שכבר עבר עלי פלת שיטה אשר
 תוצאותי ויון קילוח. עם הארצות.
 השולת גמן יעקב. שפודת תורה
 ישראל. המרת עקרת תוצרת ישראל.
 שיטה אשר גרמה שכתת קודשת
 התורה. שפתת תמיטית עיום מצות
 מעשיה. ומלחת עדינת לכ ישראל סבא
 ותנת אשר הוי בתפוח להתמנך בכל
 סיני השתדלות לעשות צעד לימין עוד
 צדדים צעד לשמאל. לפתוח שפדים
 רחבים לכל תבא עם התורים הבנים
 על קלות הודעת ועדות פקשתי התורה
 באחת משיחותי ברבים אודות עניני
 התורה כנאשיבות. והנהי בדור
 פילולי. פי הישיבות פנתו הלונת ביב
 המדרש לרשות הרבים. ודיים של תלונת
 לשמש בתולדת תרבותם אבל לפת עתה
 תבא לדאבון לבנינו ולמדות רודינו

הגבירים אשר מעולם אצתי השם ואינן מספרה דאלין דהאמר כהן חכם נבנה
 לנו עיר ומבדל וכו' ונעשה לנו שם בצבין כתיב כנסיות וכו' ואלו כותב בית
 דעמרי על דיישי לא לשמה אלא למקבד לון כו' ונתה על חבת וחתת אמרו
 בגמרי כל העוסק בתורה שלא לשמה גזר לו שנהמה שלייתו על פניו ולא
 יצא לארץ העולם. עביל דיהוה ז"ל.

ומפרש חזק ביה אמריר דהתיק ומסלוליה נבניה זייצ:

ואי אנתה פני עמנד הקליפה דגובה מתלבשת כחורתה, וחזורה היא
 בבחי' גלות בתוך הקליפה לפי שכן ע"י אשר יעשה השבועה כו' וכ"ש אם לא
 נמנהה נספו עדיין, והטו תפשו מלוקחים בחטמת נפודים ובפחטבות רשות
 אשר הלוכשים הצואים האלו מתלבשים בחזרתה, ומרדדים אותה בעסקי
 הקליפת ד"ל אשר ע"י כל זה נתה וזאי כי תודעו היא כבחי' סמא דמנתה ד"ל.
 הן מצד עצם לבושים הע"ל שואמדה ונגדה שם עב סמא, היא בגלות בתוך
 הקליפות, והן מצד הישנה, דכאשר עסק החזרת ושא לשם איות פניו בגיל.
 ובפרט בלבושים הצואים הג"ל, נעשה יש בדול סמא ע"י עסק החזרת עלו במשה
 ונמנת ורזה ביותר והחזקה ומתקשם סמא במשך וזו"ש (כי היא המציאה אותו
 ג"כ להתענג בחזונו בניא (מה שבאשרו להשיג) מצד הישנה, ומצד שחשוב
 בעיני עצמו).

והא תשיפן סאמיתית ענין לימוד התורה שצ"ל בביסול, והכמה דקדושת
 קדוה היא הביסול, וכידוע האמרו בין חכמה דקדושת לחכמה דלפרו
 דבקדושת בחי' החכמה היא בחי' ביסול ומצו ומצו מה כו', וכל מי שהוא חכם
 גדול יותר, היות בסל יותר, וכל הפרוב יותר היות יותר כלא כו', החכמה דלפרו
 הוא בחי' יש, והייצ כולן מדין ומשיש נס"א דיתול ע"י בחי' חכמה דקליפה לפנה
 דמשה ונתתקן ע"י כו', ומדין הוא לשון סודן וריב, בחי' פירוד שנעשה ע"י
 הישנה כו' כידוע וטבואר כפיא.

וא"כ העוסק בחזרה בחי' חכמתו ית' צ"ל כבחי' ביסול בתבליה, דעצם
 לימוד התורה צריך לפעול בו הביסול לחיותה חכמתו ית' כו', והיא נקציה
 בקצויות ומלעיל תענג כו', כמיש במשנה דשרק שנו חכמים, זה שנעשה בחי'
 יש דובר ע"י עסק תורה והא תניפן לגמרי, וחינו סמני שארד הקדושת
 שבה נתעלם ונאמער סמא בחלבושים צואים היא כבחי' גלות כהם חרי תוא לו
 כבחי' סמא דמשה כו' לא כמו אמיתת ארד החכמה דקדושת כו' וזו כל ושאמר
 אין לי אלא תורה אפילו תורה אין לי, וחינו כשלומד תורה בלא אחייד (דציון
 תפלה בכלל גמיה במיש רשיי שרק סמני דקביו ע"ב דיה חני בזעי שייכי) אז
 גם תורה אין לו, שאין ע' תורה כו', ומפילא אינם באים ג"כ לאמיתית ארד
 התורה לכיון העלסה לאמיתתה, וכמיש גבי דוד חל קני שחלסה במוחו בכ"פ.
 דיה שחלכה כמנהו הוא סמני שהני עמה ונתו דוקא כשחא בסל לאלקות,
 וכמו בית חלל שמתוך שחזיון ועלוביו וחי קבני חלסה כמותה, דסמני הביסול
 שלהם היה כלים שיארד בהם ארד העלסה האמיתית, וכיה גם לכיון אמיתית
 תבליה באכמת התורה שוה ג"כ כשחא בסל דקא, אז תוא כלי שיארד בו האמת
 כפי שחא, ומאד קשה נפשי לראות באיות מתבוארים חכמים (המבקשים לקבלם

בחישיבה) אשר למדו תורה הרבה, וכתבתיכם ובמראיתם ובריש גופם המה כמו בצ"ה ששטים גשש. וחתמה לא והגילת פרוחה עליהם כלל וכלל להיות נראת בהם איזה דקות. הנה מפני שלימדום תא אצלם כמו מלמדה גשמות סתם (בשביל ההתמקת או כפדי שיתיו דרשנים ומסופים כו') בלי שום הירוש ענין אלקי בהם. ובדאי גיל אצנם בקיים כו'. וכי ללימד מה תורה יקרא. וכי לומדים כאלו יכדנו אל האמת. עכ"ל.

פת קיים הקדשים הוד כיק המצודי
הרהיק מפקללהיה גבנים ירע. רפי
שלומד תורה בלא אצנה ירעה, לא יוכל
לכוין אל אמיתית תבונת של בנתן
ומורה ית' ויתעלה.

ראי תא חדר, למען קיים ענת
חדל, ומעמידו על האמת ומעמידו על
השלום, שלא לענות לו על שאלת
האז עד אשר וחלה ילמד את הקונטרס

עין הדיים, שהגני שולח לו בזה ובמחוד
צווח הבנתו, ונה באשר ישקוד בלישדו
כו. הנה בעזרת ית' יקמוד על ברוין
של דברים, ונא אקנה כי בג גשש השללי,
ידאג ויצטרע על עצמו, אך עברו יסיו
ושנתו עז פתה — יארין אמיתית
ימיו ושנתיו במה ובנעימים — בלא
ביזה אדם. כשרים בהגוע ליראש שמיה,
ויבא לדעת כי בגימיה התורה דוקא
היא הקושת את הגליא לסם האזים,
ואשר לימד תורת האמיתות מביא לידי
קיום מיע של אמיות תורה. אמנה
ויראש, וכלבבו יתעורר העקר והשאלה
על עצמי ועל כל אלו שלא קיימו מצות
אלו מהלכותן. בגיבת העיר ידעתן
אמיתות דבר די בגימיהת התורה, ויקח
לו מורה דעת ויקבע לו עת ללמד
תורת האמיתות. וישב אל די וירחמנו
ניתן לו לז מבינ בתורתו ית' ...

על באוצו מודיכי עם הקדש, לשמח
לב להדיק עם נהלי חישיבות.
ולכח לידי החלטה נפוחה בודי חי
הבני חונתו להדיקם במעגלי האמידות.
להבנים מויפלי האמנת בינה ודעה,
להסבירם ורפי העבודה ליושר המדות.
עפי האתבונות בהשכלת והגבת
המבוארת בתורת האמידות. ונא מכל
בקוהי לקות לדור דעת.

י.

תל דבר שאלת, בהכרח לימד
תורת האמידות. וקחל לומד. כי
לחיזק ביראת שמים די בלימד
שופר י). וחלה זאת אמן לנו כפעלמו
אלא לשמש (שטייגן) בתורה. בלימד
הבבלי תירושלמי ראשונים ואחרונים.
אמן לנו עסק בגמרות.

לא אמנת כי מבדלי זה יקרא באותה
שימת לב המיוחדת הראוי לו, נוסף על
דמילתו ללמד כל דבר בעין גשש,
ובהקשרת הדעת מכפרונו הגעלה.
יקורש ויכיכח חשיית ויעלה מעלה
מעלה בתורה ויראת שמים. ובסת
יתקטק לחשוב מהשבות בהא דאמר
לעיל בדברי צדיקים החיים לעת, באמרי

י. עיד המדות ומצד ונה גיל קונטרס
תורת האמידות.

תּוֹרַת הַ

קַנְיָנִים עַל הַחַיִּים זֶה לֹא לְאִיִּים

א) התלוות המוצר, הצורה, שם, אותיות, דבור, חבליה הכריאה.
ב) הפרט בין התורה והסעות, אהבה כאש, כמים והתבוננות שלהם. ספור"ן,
שפור"ע. ג) שח"ר וחורה. מחלת, של, כוב ורע וק"ג, נאנות היתה. נסיד,
כר"ל. ד) תורה בק' רפואה, לחם. עוז לנה"א, תושי' לנה"ב, שלום כפשי"ע
וכפשי"ט. ה) עה"ד עה"ח, סל' ת"ת, חסא ארח"ר. ו) הזתחורה כשם חזי' ע"י
שם אלפים. יחז"צ יחז"ת. זית) פעלות העבודה דיתו"ע. ט) כשכמל"ר. יחז"ע
יחז"ת, ביטול ברורה. מעלת יחז"ת, בת סלך שפתיחה ציכי קורה. י) חסא
אנז"ר. חיבור קת"ר ועז"ח, סל' ח"א, יחז"ת ויחז"ע, ואפרתם כה להי.
יא) נעשבע"ס אינגא דסוד"ר. בלא זי"ר לא יבלא לסלא. יב) נגדה בלא
זכה — ספא דפנותא. חכמה דפרושא דלעז"ן, ביטול יע. יג) עת"ת, פניסוח
התורה. עיקר נילוי' ברורות האחרונים. יד) זכה לא זכה כחורה, כאהר"ד
ועלא לשכה. טו) פניסיות והעניות התורה, נשכח ינח, יבשח כחורה,
טז) זהיב באחז"ל, פרייות באהבה. יז) אהבה והתבוננות שלה. יח) חקרה
אל הדיעה, זיכר הנגף ע"י סיגסום וביטויים. אהבה הנפשי אויתיק.
יט) פעולת חוראה: שלטה בעבודה, בחי' עכר, אופן העענוג באהבה,
כיראה. כ) החיוב והיכולת באחז"ר ועז"תם, כג) חכמה העם כפניסיות
תורה. כביכר) מסרת יסוד אגודתנו, שיעור ליכוד רא"ת, כה) זכני ליסוד
רא"ת, הנחנות יום חש"ת, כז) ליסוד כחשם, כקול, חוזה כליסוד רא"ת.
כח) תכלית הליסוד ידועת, כח"ל) אופן הליסוד בנפ"ת ופוסקים. לא"לכ)
ורחפת שלמול של הכל ושל אשר, לנ) ליסוד ע"ם לעשות, עבודת החפלה.

קונטרס עץ החיים מלוקט ומיוטר ע"פ דברי כ"ק אבותינו רבותינו הג' זצוקללה"ה נ"ע ז"ע

(ניתן לתלמידי, הו"ח כ"ה ת"ח"ס י"ח ב"ה ד"ה ח"ח אב תרס"ד)

כ"י נר מצות יתורה אור ודרך חיים ותכונות מוסר, וצ"ל מהו ענין
דרך חיים אינה דרך חיים מלבד התורה והמצוה האמורי
קדום, והנה מה שהמשיל המצות לגר והתורה לאור פי' בשליה בתחלתו
דפי' גר חיינו נר יחיד שזה נקרא נר ואור הוא סודרה גדולה וערוץ
ארוץ בסופה דכ"א ע"א ור"ש ר' סנהם גר' יוסי כי נר מצות ותורה אור
הלה הבחוב את המצוה בנר זאת התורה באור את המצוה בנר לומר
לך מה נר אינה מניח אלא לפי שענה אף מצוה אינה מניח אלא לפי
שעה ואות התורה כאור לומר לך מה אור סניק לעולם אף תורה מניח
לעולם כו', ולפי' משמע האור חיינו אור ויום וכ"מ סמ"ש"ש ב"ז
שעלה עמוד השחר בו' וע"ש בפרש"י, ולא ככ"ש בשליה סודרה האור
דיום עדיף גם ממחורה גדולה, ולהכין זה ילהק"ה מה שמעם כת' כל אשר
הפך ה' עשות שמהתהוות היא מבחי' חפץ ורצון ה' ועם כת' בדבר
חיי' שמים נעשו זכמא' בע"ס נברא העולם שהי' סאמר ודבור ולא נברא
בחפץ ורצון לבד.

והענין הוא כי חנה נודע שלכל דבר יש חומר וצורה שהחומר הוא עצם
בוף הדבר בכלל כמו תשמים בכלל או הארץ בכלל וצורה הוא
ציור: תמונת הדבר כמו מה שהשמים הוא כדורי וכן הציור בסדמה כו'.
והנה האומר נברא בדבר ה' זכמ"ס, שבמאמר יהי אור נתנוח האור
מאין ליש וכן במאמר יהי רקיע נתנוח הרקיע מאין ליש, אבל אופן
צורת הרקיע ברקיעו וכעלמו תוא נעשה בחפץ ה' שלא בא לכלל גילוי
בדבור או טא' וי"ש כל אשר חפץ ה' עשה דהיינו בחי' ציור כל נברא
ונברא בנבראים שלמפה שזה מבחי' חפץ ה' כו'. חנה נ"כ פ"ש כלם
בחכמה עשית דהיינו נ"כ ככת' ציור תדבר שחזא מבחי' חכ' וכמו אשר
יצר את האדם בחכמה והיינו דחמש"כ ברה' חפץ ורצון הוא ע"י בחי' חכ'
כו'. בי בכדי שסבחי' חפץ ורצון ה' יהי נעשה לעולה סמ"ש בנבראים
ובכחי' התחלקת חקא שהלוקים ברמותם ובצלפם כו', הוא ע"י החלבושות
בחי' חרצון בכחי' הגמיה כו'. אמנם דוקא בחכמה שלמעלה מכל העינים
חזא בחי' כה פ"ה שבחכ' שורה אנא"ס ב"ה כו', ושרש החכמה לעלות
הוא בחינה בוצינא דקרדוניתא קו תפרת כו' כי סוד בשעלו טימ כו' שע"י
חכ"י נעשה המדידה איך ומה יהי' כל נברא ונברא כמו ברה' חפץ

ו לא פ"ך זה ילה ק"ת: חנה ב"ה תורה אור ויהי נר המוסר פסוק: ביה ויקם
עשה סיקל דמגה שיה.

ורצון ה' כו'. ומה יובן מ"ש בע"ה רחוק אר"א הוא תדירי כדי להחיות העולמות הקדי, ולכאורה אינו מובן שחרי חיות העולמות ועל ע"י דבר ה' ומה נצרך לזה חיתור תדירי דאר"א, ולפי הנ"ל מובן כי כולם בחכמה עשית שמשם נמשך הצורה כו'. וזהו ענין נאגה סחיה אח כולם ופי' בזה ר"ס תורה הק"ט ע"כ נהרא עילאת ונורא תמנה כליל נהרא דדיני שהיו"ו הוא המסכה סכחי חפץ ה' וח"ע אל בחי' הדבור הנק' אתה להיות סחיה את כולם.

והנה סה שנברא החומר במאמר זוכי ולא נברא הכל בחפץ ה' ורצון כלבד, הוא ספני שאנו לא הוי גילוי סאין ליש רק שחי' העולם במל במציאות משם (כמו עלם האצילות וכמו עלמין דאתכסין ככלל שבכלים כספניא וזה הוי כבחי' נבראים ועדאח"כ כו') לפי שחי' סקבל מבחי' חכ' שהיא כחי' ביטול איתו וחיותי חו', רק עיקר גילוי היש הוא על ידי דבר ה' כי הוא צוה ונבראו פי' צוה מלשון מצות המלך (י"ל דענין העו"י שייך במו שמתגשם ויש לו ספילוח ושלוחה וכמ"כ הר"ע באשר דבר מלך שלמון שטצה ונוד אומר, והדוגמא למע' הוא בחי' הדבור עלית דכתי' מל') כי מלכותך מלכות כל עולמים אין מלך בלא עם שבחי' מל' הוא בחי' התגשמות הממלכות כו' והיינו שלא יאיר ויתגלה אלא בחי' שם בלבד כו' (והגם דכתי' ובר ה' הוא שבא בברי' לניסיות בנבראים הר"ע. כח הפועל שבנפעל והיינו הארת אלפי שמחות את הנבראים בפועל כו' והמ"ש במ"א, מ"ט זה שהדבור פועל פעולת התהוות נחו מצד הרוממות ותחתגשמות שבכל' וכלו בדבור מלך הדי מ"ה שהדבור התצווי שלו פועל כסדינה זהו מצד התנבחה והתגשמות שלו שמושל ושולט עליהם כו'. וכדוגמא כזאת הוא למעלה שוח שניעשה ההתהוות כפועל ע"י הדבור זהו מצד הרוממות דל', ונמצא לעיקר כח ההתהוות הוא מבחי' הרוממות דל' וככח זה נעשה התהוות סכחי' דכר ה' כו'. וענין השם ג"ל שהן אהיה דבור העליון דשם הוא אנתיות, ויותר נראה דהשם הוא כחי' האור מקיף שמאיר מבחי' הרוממות שזה עיקר כח התהוות, וכחי' דכר ה' והו הארת סכחי' שמו שמתזה כג"ל כו' והו כי נשגב שמו שגם השם הוא נשגב זרק הודו כו'). חת פי' יש סאין דהיינו שהמסכה הוליה אשר בהעלמות הוא מבחי' אין השגת בעלמא שחא בחי' שם בלבד ומה נעשה גילוי היש כו'.

אך הכלית בריאת יש סאין הוא כדי לחיות היש כמל לאין, והו הכלית זכונה בבריאת העולמות משום שנהאזה הקב"ה לדינות לו דידה בתחתונים דהיינו שתגבר התחתונים יחי' מבחי' כלי וסכו לשבתו ית' וכבחי' דידה אליו ית' הדינו שיהי כבחי' כיפול עך שיהי' כלי דידה אליו ית' ויאיר ויתגלה אך ה' למתה כו' וכתפארת ארכ לשבת בית כמ"כ כביכול יחי'

לו ית' דירה בתחתונים שיח' גילוי חלקות לפסה ונגלה
 כבוד ה' לפסה כמו לפעלת, וכמו שיחיה לעתיד לבוא כי
 עץ בעין יראו בו' (דעוקר הגילוי יחי' לעתיד ומעין זה פאיר גם
 קתה לכא"מ בגמטא ובחלקו בעולם כו' וכפ"ש בפ"א), וזה תלוי
 בעבודתנו כל ימינו שעל ידי העבודה דעכשו ע"י יחי' הגילוי לעתיד
 לבוא יהיום לעשותם ולפחד לקבל שכרם וכו' שמדה בע"ש דוקא יאכל
 בשבת כו' וכל ישראל יש להם חלק לעוה"ב ואריך כא"מ לפעול בעצמו
 בחי' בימול היש ולהכשין בחלקו בחי' גילוי אור ה' בו', והיינו על ידי
 שכל אשר חפץ ה' נמשך ועשה גם כשמים ובארץ שכלם יש להם
 ציור ותמונה מבחי' חפץ ויצון תני' ובכה נח יוכל להיות בימול היש
 הנמשך מן הדבור כו', וזה שבישראל נאמר לי יצירה כפ"ש ויאריך
 ישראל שמה נמשך לחיות כי שריות עם אלקים בו' היש ויצר ה' אלקי'
 את האדם כשם מלא לפי שהצורה נמשך מבחי' חפץ ה' ובחי' היש כו'
 וע"י יוכל להיות בחי' בימול היש בו' (ועפ"ש סכללות הענין תוה
 כד"ה בשעת שהקדומו רמ"ג, כענין החיות שמבחי' חכ"ה שם
 כד"ה והחכמה תעוז לחכם בו') וכפ"ש באדם ויצר בשני יודין היינו לפי
 שהצורה שבאדם נמשך מלפעלת פעלה וכפ"ש באד"ר דקפ"א ע"ג ויצר
 כתרין יודין הוא דע"ק ודוא דו"א (וכפ"ש פ"ם כשם חרתי' ויל דהיינו
 דע"ק ציור ו"א נסתו) ולפיכך עיקר בימול היש בהאדם שכדי לחיות
 הכיבוד נמשך גם כהיש צ"ל סקוד ההמשכה פלמע' פעלה ועפ"ש
 בלקריה ד"ה שובת ישראל עד כו' פ"ג:

קיצור, נמשלו הסגולה לנו והעזרת לאור, יקרים אשר בריאת החומר
 הוא ע"י פאמר ודבור, בריאת הצורה ע"י חפץ ויצון בהתלבשותם
 בחכמה, גילוי היש ע"י תוכוד (שם דבור) והתכלית שיהי' כפל לאין,
 היכולת בזה ע"י שצורתו היא מבחי' חפץ ויצון.

ב) ודע ענין כי נר נצוה תורה אור, כי תנח מרת המלכות נק' מרת לילה
 שהיא בחי' ברישא השוכה לפי שהיא בחי' חסדלקות האור
 בבחי' התגשמות כב"ל ונעשה בחי' יש מאין שהוא בחי' היש כו',
 וכדי להכשין אור וגילוי א"מ ב"ה בכי"ע הוא ע"י תופ"צ שקי"ו
 מסשיכים ומאירים גם בברי"ע להיות הגילוי כמו באצ"ו שגם ברי"ע יהי'
 בבחי' בימול והתאחדות סט"ש כאצ"ס ב"ה כמו ונאצי' בו' וכפ"ש
 בתו"ש בהכיבוד דכי כאשר השמים תחדשים כו' יעד"ש, ועד"ו נא'
 הלילה הוה ליל שפורים שגם בבחי' לילה יוכל לחיות גילוי בחי' זה
 שהוא כפ"ש זה אלי ואנוהו שיחיה בבחי' גילוי סט"ש ועפ"ש בלקריה
 ד"ה ואתעזב בענין על ת' נשמת אדם בו', וזוה המצוה נק' רפ"ח איברי'
 רפ"מ ותתורו הוא בחי' ראש והודין דאורייתא פהכמה נפקת, ותנח

במל שבסוף הוא כללות גילוי אור וחיות הנשמה ואח"כ סלמיה כתפיש לכל אבר החיות השיוך לו ומצוא הראש הוא המפוצץ שמכשיר סלמיה לכל אבר כ"י, כך ארז"ל גדול תלמוד שמביא לידי מעשה גם ארז"ל ות"ת כנגד כולם ולכן נמשלה המצוה לנר שהיא גילוי הארה פרטית התורה לאור שהוא כנגד כולם.

והנה תפיש בעמידה שע"י המצוה שהן בחי' ז"א וע"י חתירה שהיא בחי' חכמה י"ל דהנה ירוע שיש ב' בחי' אהבה תני הבאה ע"י היריעה והיינו כשמתבונן איך שכללות התולמות הן יזו וחארה בעלמא דאז"א"ם ב"ה ובמ"ש מלכותך מלכות כל העולמים דמלך שמו לבד נק' עליהם כנ"ל ובמ"ש ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד, כה"י הארה והארת והארת כ"י ולכן נתהוו התולמות בחי' מדה תבול במקום זמן שח ענין ז' וקיעים וארץ ז' רוחות הקולס שהן בחי' המקום ז"ל בעלה וטפה וז"ר כ"י וזמן שית אלפי שעין כ"י ובריבוי התחלקות ככא"א כפרם הן בהתחלקות שכומן נפא והן בהגבראים שכל אחד נתפס ומובל במקום זמן של כ"י, שכ"ז הוא לפי שהתחנותם הוא שבחי' הארת לבד ולזאת נתחה ככחי' מציאות נגבול דופן ומקום כ"י, ועוד המקום ז"ל שלמטה הן מהר"ק שלמעלה שהן בחי' ששה מדות עליונות וגם הם בחי' שרש ומקור הזמן וכידוע בענין תלמוד שה"י סוד ומלים קודם לכן כ"י וכולם במלים לאז"א"ם שאינם תפסים מקום כלל כמ"ש לך ת' הגדולה והגבורה כ"י, והיינו דכללות בחי' המקום הן מקום שלמטה וזן כקום שלמעלה הכל במל לגבי אז"א"ם ובמ"ש הנה מקום אתי שחמקום במל אליו ית' שלפניו ית' אינו שיוך כלל בחי' מקום זמן שחן וכראים סאין ליש ותם ככחי' ככול כ"י ז"ל"ע ה' אהר דז"ר וארץ ז"ר במלים לגבי אז"א"ם אלופי של עולם דכולא קמ"י כלא תשיב מפש כ"י, וכאשר יתבונן בכ"י איך שב"ז הוא הארה לבד ואין עורך כלל לגבי עצמות ואינו תופס מקום כלל וכלל כ"י, עי"ז תתלה ותתלה נפשו ככחי' ולשי אש התלשוקת והצמאן להכלל בכחי' עצמו' אז"א"ם ובמ"ש מי לי בשמים ועמך לא חפצתי בארץ שמים הם תפנוני' רוחניים וארץ תפנוני' גשמיים חבל לא חפצתי כלל שהכל הוא בחי' הארה לבד שאין עורך כ"י כ"א כל הפעו ורצונו להכלל בעצמותו ית' כ"י.

והגורף' חב' באהבה היא בחי' אהבה כמים שאינו נכחית התפעלות וצמאן אדרבה הוא ככחי' ביסול כל מציאותו לגמרי כמד הגילוי דאז"א"ם שלמטה בסו למעלה שמו ובמ"ש

ב' כ"א י' א ת ב ה : כמה סודי יען נבל אמת מבוטאת אלו ולכן אין סודיה סוף שפסחה סקוות מסאר במען אשר חילוק בחי' אהבות אלו ומהות בהבוננה השייכות אליהן. — כיאור כמה מודי שמארהבת תניל דהא לקמן ספ"ג קטובטי העבודה ס"ד, שיאת שפחת מצוה זקפת הרטיו ושלמה תרמי (בספר חרות שלום — ס' הסימות) תורה איורה סודי סוף האהבה: מריא לחרות חיים דיה הכלילי עדים, החכב כ"י מית אחריד לאג"ש קלונג"ה וישנה תרז"ג — נוסח כהמסלה לקונטרס העבודה — ופ"ד.

אתה תראה לדעת כי ה' הוא האלקים אין עוד בלכוד דתו'
 ואלקים כלא תד ומאד גילוי אוא"ם סמש למפת עד שבאמת אין עוד
 מלבד זהוהן ומקום שלמפת אינו בבחי' הנבלת זמן ומקום כלל באמת
 ובפני בבהמ"ק שחי' המקום למעלה מגור הנבלת מקום המקום הארון
 אינו מן המורה כו' בידוע, והינה לפי שבבית"מק חי' מאד גילוי אור אין
 סוף וכמ"ש אכן יש חו"י במקום הזה כו' וכמ"ש בפ"א. לכן חי' גיאה
 ונגלה שם האמת כמו שהוא שנים המקום אינו בגוד מקום כו', וכן
 הוא בזמן וע"ד שאר"ל שהגאון הקב"ה לאתדיר דור ודור ושית דור כו'
 שחרצה לו כל אריכות הזמן דשית אלפי שנים בזמן קצר וחיינו שחוסך
 אינו בגוד זמן כו'. וכמו שחי' בבית"מק המקום למעלה מגור מקום וכן
 בזמן כן הוא באמת בכללות העולם, אלא לפי שלגבי העולם סעלים
 ומסתירי שאיני נרש כחם האור לכן הם בבחי' הנבלת הזמן ומקום אבל
 באמת אין שום דבר המעלים ומסתיר כלל לגבי ית' ומאד האוא"ם
 בגילוי סמש גם למטה ומסילא לא יש בחי' המציאות ובחי' הנבלה כו',
 וכאשר ירניש בגופו בחי' הקירוב והגילוי דאוא"ם או אינו בבחי'
 צמאון ובבחי' רשמי אש כלל כ"א בבחי' ביסול במציאות לגמרי, ובחי'
 זו נקראת בחי' סים שסקרר ומכנת תום האש, כי סאדו שהוא בבחי'
 ביסול אליו ית' חרי מסילא ומאליו מתקדד חום האש המבני אשר בגופו
 האלקית והצמאון כרשמי אש שלחבת כו' ועמ"ש סוה בבח"ז פ' תורת
 על מאתיו רמ"ם ע"א ע"ש הנה עליהם מי המאת כו' וכפי למשל אהבת
 הבן על האב כשדחנה להתקרב אליו ועדיין הוא קצת רחוק אזי האחי'
 נראית ונגלית מן הלב ולחין שיעק אבא אבא בתהפעלית גדולה
 ובצמאון גדול כו' משא"כ אם הוא אצל אביו סמש הנה הלב תוכו רוצה
 אהבה אבל, אינה נראית ונגלית חוץ מן הלב כי אינו בבחי' התפעלות
 ולא בצמאון כלל כ"א בבחי' קירוב ובדבקות עצמי כו' ולכן נק' בחי'
 סים שסקרר בחי' האש שלא תתגלה לחוץ כ"א להיות נסתרת בתוך
 הלב כו' היא בחי' אהבה כהענינים כו' וכמ"ש בפס"ב ח"א ספ"ס יקו"ש
 והר"ע תפלת שפר"ע שבלחש בחשאי, כי כסוד"ו הוא סעודר את
 האהבה כרשמי אש כו' ח"מ כאלו עדיף רחוק מן המלך משאי"כ בתפלת
 שהרי היא כאלו עומד לפני המלך ואפי' בריך אתה כו' פי' ברוך בחי'
 המשנה שמספיק יחודו ית' למפת שיהי' הוא בבחי' ביסול אליו ית'
 למפת ועד"ו תקנו מורים אבהנו לך שהוא בחי' ביסול וכמ"ש בפ"א
 והר"ע חבריעות וההשתעוואת כו' לכן הוא בלחש ובחשאי.

ודגלה בבחי' שיהי' באדם כחי' אהבה וביסול זה הוא ע"י העסק בתורה
 דאורייתא שחכמה נפקת והכ"ל היא בחי' סים וכידוע דחכמה
 היא בחי' כה סה. בחי' ביסול במציאות סמש כו' ובחי' אהבה כסוים
 חנ"ל נמשך מבחי' החכ"ל והוא על ידי התורה דחכמה נפקת וגם כפי
 שירדה למפת שורה בה אוא"ם כ"ה סמש חרואי' שנים למטה הוא
 אינה בגוד מקום וזמן וכמו כל העוסק בתורה עולה כאלו חסריב

על כו'. ולכן ע"י עסק התורה וקרא נמשך כח' נילוי זה בנפש כו'.
 וכפ"כ אשר שיעלה ויבוא ויגיע למדרג' אהבה וביטול הנ"ל בתפלת
 בשמיע' הנה ככדי להיות כח' ומדרג' זו קבועה ונמועה בלב האדם
 כל היום שלא תמוז מזה צריך האדם לעשות עצום בנפשו, כי הנה אנו
 רואין בחוש שאמר תפלת שמנ"ע חוזר להיות ככד' אשונה הנקצת
 האמיתי' וזו עסק התורה והלכותי' עם חיותו מלוכשים בדברים גשמיים
 תחומים כמו בעניני ורעים ומעור' כו' הן הנה תכלית תיחוד והדביקות
 בו ית' כמ"ש במ"א, ובבחי' זו הנה עסק התורה שזה עמם לתפלת שמנ"ע
 ויבול האדם שיהי' רשם כח' הביטול שכתפלת שמנ"ע קבוע ונפעל
 בסמכות על יסוד לנצח כל היום בעסקו בתורה כו' וכמ"ש ב"ז בלק"ת
 כד"ה ושאתם דרוה"ר פ"ג תעית' ס"ש כתו"א בדי"ח וכל העם רואים
 את הקלות כו'.

וז"ל ברי"כ התפרש בין כצות לתורה דע"י מצות י"ל שבא לבחי'
 אהבה ברשמי אש תג"ל כי הנה המצות הן בבחי' זמן ומקום
 וקרא (י"ל להיותן בכח' רמ"ה אברים דר"א שהוא שרש המקום והזמן
 כנ"ל), ולזאת פעילתם בעבודה הוא לבוא לבחי' אהבה הנ"ל שהוא ע"י
 הויתבותות דביטול הזמן ומקום כנ"ל, וזיינו שיש כח' סגים וזמן הן
 כגשמייות הן כרוחניות כנ"ל אלא שחן במלים לבני א"ס כו' ועי"ו נעשה
 כח' האהבה פרשפי אש כו', אבל התורה היא למעלה מזמן ומקום והיינו
 כצד הנלווי דגוא"ס למטה ומפלא הזמן והמקום במלים כמצאות לגמרי
 שד"ע הישור והדביקות האמיתי כו' כנ"ל שמניע ע"י התורה כו' כנ"ל,
 וזהו כי נר מצות וכמו שדד"ש רז"ל בטוטה דמטה מנינת לפי שקת
 ודד"נו בבחי' זמן וזיינו כח' אהבה האי' ונעדה אור שמנינת לעולם
 וזיינו בבחי' אהבה ה"ב הנ"ל:

קיצור. יבאר אשר לתשיב' איר כח"ש שהוא חושך הוא ע"י התורה,
 מוחין הארה כללית, המצות, אכרין המלכא הארה פרטית
 ע"י המצות בא לאהבה ברשפי אש, ע"י התורה לאהבה כמים, ותבארו
 ההתבוננות המביאות לאהבות אלה, בחפלה הוא פסוד"ו ושנ"ע.

ג) ומערתה צ"ל מהר"ע דרך חיים. ועת כח' ושפתם את דברי אלה
 ואר"ל קדושין דף ל' ע"ב ושפתם ספ' הם גמשלח התורה
 לבט' חיים כו' בראתי יצא"ר וכראתי לו תורה תבלין כו', וכעירובין
 דף ג"ד ע"א נתן תורה לישראל ספ' חיים לכל בואו שנאמר ולכל בשרו
 סדפא, וענין לשון ספ' חיים מבווא' בזה"ל ר"ש חקת דף קע"ב סע"ב
 ככי וזאת עשו להם וחי' מאן דאחיד ספא רמותא חי' לא יערב ביי' ספא
 דחי' כו' וע"ד וזאת עשו להם וחי' ולא ימותו בנין דספא דחי' מקרב
 כחוד' כו' בנינו כן וזאת התורה כו', והקנין דהנה תמל' קצמה חנק' וזאת
 בנינה סן הגב' ולכן נק' ספא רמותא וכמ"ש בזה"ל פ' בתר
 דק"י ע"כ בענין שכן ארץ ורעה אמתה ולזאת צריכים לערב בה ספא

דחי היונו להמשיך בה בזה' ז"א שנק' עץ חיים וזהו סמא דחי
 שסמך גם הגבורות לטוב. וצ"ל שע"ז שנתך ונתת הגבורות הנק'
 סמא דמותא לתת סמא דחי עדיף מטי סממא דחי לכד. וכמו מרקיט
 פוגנן שמשגנים בדבש ורי יש בזה קריבות יותר מדבש לכד ב' וזה
 כל עיקר ענין הסם להפוך ולהפתיק את הגבורות דקא וכמו הרפואה
 שנק' סם הרי ענינת תוא לרפואת החולה וכן תבושם שנק' כפסוק סם
 וכמו קד לך סמים ב', ת"ח להשיב את הנפש שסמך דיות חדש
 וסתודשים וסתודקים ע"ז כל הכותת כחיתת חדש ב' וכמ"ש בס"א.
 ח"ע בירור עה"ד שהוא עיקר סמא דמותא שכלשתברו נעשה עלי'
 יתירה, וכמו בירור עולם ודעתו ויחלוק דמות ב', שע"ז נעשה עלי'
 למעלה מעולם האצ"ל שהוא בחי' התיקון בגלל ב', זהו בראמי יצה"ד
 להסתיקו בחכלין בתורת שנק' עה"ח סמא דחי וע"ז נעשה טוב
 סמך ב'.

דהנה ענין עץ תהלים סמך ביה"א דל"ז מע"ב ששורש המשכה כאת
 לז"א מוציק אנסק שמסם אורך ימים ב', ע"ש במק"ט
 ביסם הת"ז ח"ש בתורה אורך ימים ביטינה כי תרי"ג סגות דאורייתא
 ח"ש דרבנן הם תרי"ך עשרו אור דכתב. ובאד"ר דקב"ס ע"א תחוא
 ארתא אהפרשא לתרי"ג אורחין דאורייתא דשליג בו"א הרי שמקור
 ההמשכה בתורה בא סמ"א, זכ"ל בתעלותך דקנ"ב סע"א כ' ובגמ"י
 דא נטא לנשמתא כ' נשמתא דא תפארת ישראל דאיתו אורייתא
 כמש ונשמתא לגשמתא דא איתו עתיקא קדישא ב'. והו ע"ד מ"ש
 בלקיט ע"פ כי השפע בקל ב' קל דיינו דא קל יעקב ובקל דיינו
 ואז"ל המלוכה בהקול ב', והיינו תאוא"ם המלוכה בתורה דתורה דא
 דא ובה סאור ומתלבש סכח' הכתר ב', ותרי"ג ברכו בתורה תהלה
 להמשיך סכח' לחר בתורה ומד המשכה תאוא"ם דכתב בתורה שפ"א
 ע"ז נק' עה"ח סמא דחי כי סם תוא בזה' רפואת וז"א נק' אסיה
 סמם שרש הרפואה והו כי אני ה' רופאך ר"ה אריך וארוכתך מהרה
 תצמח סכח' אריך ב', והו ותקלה ארוכה ורפואה שלימה ב', כי
 עיקר המחלה היא ק"ג ובכדי להפך חשוכא לנתוא ומרדן דק"ג
 לסיתקא וה בא ע"י האור שלמעלה כחשתלשלות ב'.

ובי"אך הענין הוא דהנה כתב' כל המחלה אשר שמתי במצרים לא
 אשים עליך כי אני ה' רופאך ובג' מ"ס דב"ס דק"ז ע"ב
 אמרו מחלה זו מרה דהנה מחלה היא מקור החולי ומקור כל חולי היא
 מרה. והענין הוא כמ"ש נפת המופנה שפתי זרה ב' ואורייתא סת'
 בלקנה (משלי ס' ח') ופי' בזהו ח"ב ויקול דד"ג ע"ב דקא על
 ק"ג וי"ל דמרה היא בחי' ק"ג ותוא בחי' רע דנתת וכ"ס ברע"ט פ'
 זשא דקכ"ד סג"א וע"ב וצ"ל ובגין דהו ישראל עם קרב רב כולתו
 הו אילנא דטור (יע"ש"ש כח"א בראשי' זכ"ל ע"א) ועל דא חז"ו
 בתוך סמ"ל דיסינא תצ"ו סר סמ"ל דאמאלא וכוסמא דע"ד חו

סחפיאין לון לישראל כאלו חוו כולו סמ"י דרע ופיא אתהודו
כולו סרין כהוא עץ כר בריא תה"ד ויבוא סרתו כר עכ"ל,
נמצא דמר הוא בתי' רע דנוגה.

(וּמַיִן) וְנִמְנָא בִּי סחפיאין כר' סמ"י ידע כר' לכאורה
סמוע מוח דמר הוא בתי' רע נמר דביק ס', יל
דביה ג"כ הכונה על בתי' רע דנוגה, והנה מה שחשפוא את
ישראל לא תי' בדברים האפורים לגמרי אלא בדברים המתרים שתי'
פותרות דק למלאות תאות נפשם וכמ"ל והאספוף אשר בקרכו התאזר
תאזה וישוכו ב', שוחו בתי' הרע דנוגה ב', חרטי' כר', הענין דמר
הוא בניסוף כ"פ ק"ך חס ק"ך צירופי' דאלחי' ארזים דנוגה כשמתחברת
עם ק"ך צירופים דקהשה שאז נעשה פד נכורות קשנת ס', ופי"ס
בתי' רע תנ"ל זהו כמו שק"ג נבלות בקק"פ. והנה ענה סצ"ע סעורבת
מו"ד וענן לכופי הטנה סצ"ע הוא כשאוכל ער"ס דבר שוחר המוכרת
לו לצורך הנקד וקיסו אלא שאינו בטון לש"ש כר', אבל ג"כ לא למלאות
תאוות נפשו כר', כמ"ש במש"כ ח"א רפ"ג, והו לברשי הנוגה עצמן
שסעורב פודר, וכשאכלו לש"ש אז מתברר תשוב מן הרע וכלל בקדושה
וכשאכלו למלאות האהות נפשו או נכלל בני"ק והוא או רע גמור, אלא
שאינו דומה מ"ס לרע גבור דביק שאינו יכול לחזור ולעלות אל ה' ב'
זה יכול לחזור ולעלות עמו בשוכו לעבודת ה' ב' לפי שהוא סאכל
היור כר', ולפי' יוכן דהרע ולברשי הנות עצמן לקרא ג"כ מר שהוא
הרע דנוגה (וזהו טהלה סקור, תחלי כר') וכשהוא אוכל לתאוות נפשו
וכמו והאספוף כר' התאזר כר' הוא כמו שזרע דנוגה נכלל בני"ק שזרע
חטא תקן וכמשי"ה).

והי'נו כמ"ש במש"כ פרק הנ"ל דהליפה ענה היא כלולה ממז"ד
ובקשי' רובה נכללת רע רק כעם טוב סעורב בת כר'
וסמנה נמשכים תאוות התענוגים נשמיים סדברים למתרים שג"כ
אסרתן תורה ותינו התאה בהם שפועה אתם למלאות תאות נפשו
הוא איסור של תורת וכמ"ס החינוך ס"ס שלה לך סי' שפ"ו שלא
נרדף אתר תאות עה"ז כר', ובסוף הענין כתב ח"ל וכן סי' שהוא רע
אתר עיגני כלומר שהוא רודף אתר תאות התולם כר' מבלי שיוכח בהם
כלל לבונה טובה כר' רק לתשלים נפשו כתענוגים כר' עובר על לאו זה
כר' עכ"ל, ודיוט הלא דולא תתורו כר', תרמב"ם בסה"ס לית מ"ז כי
הנחרט שלא להור אחלי לביתו כר' ואתרי עיניכם זה זנות כר' ר"ל
המשך אתר התאוה אנשפיהת ותתעסק באחשוכה בהן עכ"ל, והו מ"ש
במש"כ ס"ס י"ב כי חסרתר כרצון כר' והכתיי ר"ע קודשים האריך
בוה, ותי לתאות יבקש נפרד (משלי ס' י"ה) כי סי' שנמשך אחר
התאוה הוא בתי' נפרד תיין כרכות לך לך סמ"א עה"ס הפרו טא מעלי

חלי ובשבת הן ק"ם ע"כ אתרוגא חליתא ובמגלה ד"ו ע"כ אנא שדרי
 לוי חולי, וחיינו ג"כ שכלולה כפוד ע"כ מצד הטוב שבה יש בה חתיקות
 וכצד הרע היא בר וצריכה כירור לכור הטוב מתרע ושהרע שבה
 יודחה בו, אבל בשאתו מברר אז בא לידי רע נסור בו כג"ל וברכות פ'
 מתרע מ"ש מ"ז ומסור ה' ספק כל חולי זה היצחק שתחלתו מתוק
 ומטו סד, וכ' המ"כ שדרש חולי מל' מחלי לוי שפירושו סמתיק ומטו
 סד, ויש לפרש זה בשני דרכים הא' כפשוטו שמתיק לו איך שמתוק
 הוא לעשות כן ואחריתה פדה בלעגה. הב' יש לפרש באר"א כי לפי שאין
 פתנס זעניש נמשך במהרה ע"כ תחילת תוצאתו מתוק וכמ"ש מ"ס
 נגובים ימתקו ומטו סד כבוא העניש. והענין הוא דעגה סד עולה
 בסמך כ"ס ק"ך כנ"ל והם ב"ש ק"ך צרופי אלפי' כי יש ק"ך צירופי
 אלפי' וקדושה ע"כ הראשונים הם גבורה במתקוח מ"ה האחרונים
 קשים, ואמנם כשמתחברים עוד ק"ך צירופי דק"נ ליגק מהם אז נעשים
 דינים קשים ביותר לנחוש ולנתקן ולחאבד בו, וזה שארז"ל ברבות פ'
 ראה וכתיבה ע"ש משי עליה א"ר אלעזר מיחם שאמר חקב"ה ראה נתתי
 לפניך את החיים ואת הטוב בו' לא יצאת טובה לעיני רע ולא רע
 לעיני טובה אלא טובה בו, אי"כ הנמשך אחר יצ"ד הוא בעצמו ממשיך
 עליו הרע והמות ח"ו, והיו הנש שתחלתו מתוק עכ"ז מוטו סד, והיו שארז"ל
 והסוד ה' ספק כל חולי ספק הוא שלא יבואו הליים עליך כו', וענין כל
 המצלה אשר שפתי במצרים, מצרים נק' האות טפניות בו' וחז"ק המצלה
 בחי' ק"נ בו', ואם שמע תשמע לקול בו' מזה יהי' נמשך שלא אשים
 עליך סחלה וק"נ וכמ"ש בסד"ד הנ"ל ע"ש והס"ך ה' ספק כל חולי זה
 יצחק, ויש חזק ענין רע נתן האלקי' לבנה"א לענת בו' פ"י רע הוא
 היצחק כמ"ש כי יצר לב האדם רע, וענין כדא רע ראה נתתי לפניך
 בו' ואת הרע, ופ"י לענת בו' יש לפרש שיהי' היצחק מלאך רע עונה
 אכן בע"כ ותיתי כמ"ש ואהבה ככל לבך בשני יצחק בו' :

קוצצו, יקדים אשר בירור עה"ד, סמא דמותא, הוא ע"י התורה,
 סמא רדפי, ע"י שאמ"ש שלמעלה מהשתל' מלוכש בת, סס חיים
 פרמא רע דק"נ דנק' סד, מחלז, מחלח ג"כ פ"י חתיקות מצד הטוב
 שבנינת, ויבאר ענין לבושי תגוה מצ"ע, כשנבללים במח, כשנבללים
 בנקמ"ס (נמרד, נבול), יצחק תאלתו מתוק ומטו סד ב' פ"י

ד) והנה הרמזה לזה היא תורה וכמ"ש רמאות תמי לשוך בו' ולכל
 כסרו פרמא, דתנח נופת המופנה בו' ואחריתה פדה בו' והח"פך
 מתל הם ד"ה שנאמר בהם מתוקים כדבש וטפת צפנים ואין אחריתה
 פדה ח"ו, ועס"ש תבחיזי בפי' תולדות בסמוק איש יודע ציר כו' והח"פך
 מזה ויעקב איש חס יושב אהלים כאח"י של תורה בו' ורי"ש יתרו בו'
 לתצילך מאשה זרה המטייל אמתה רעת לאשה זרה הסאבדת אותו בסוף
 וע"כ אמר ואחריתה מרת בו' ועס דבור חלשין בו' אנשור בו' לרפא' ס',
 ומזו שאמר בסמך הנ"ל רב"ם וק"י מחלח זו מדה בו' וכלל את במלח

וקיתוך של מים פנמלך, כי פת זה תורה שנק' לחם כו' כמשי"ת ומלח
 היינו פנימיות התורה כמ"ש בלקו"ת ד"ח ולא תשובות וביאור וקיתוך
 של מים הוא תשובת"ע שנק' מים כו' והפה מגמלים ומרפאים את
 הפלח הנ"ל.

והענין הוא דהנה התורה נק' לחם וכמ"ש לכו לחמי בלחמי וקמי על
 התורה ונתי' ולחם לבב אנוש יסעד אנוש הוא לשון חלישות
 וכמ"ש עקוב חלב מכל ואנוש הוא כו' והלחם יסעד לבב אנוש ויחזקנו
 לחיות בו בזה ועוז לבבוש גם לנפשו הבחמית והיינו לפי שהתור"ן נק'
 עוז וכמ"ש ח' עוז לעמו יהו' שנתנת כח עוז כנח"א להתגבר על חומרות
 הגוף ונה"כ ונסותו לצאת מסמך אפיר, ולכן נקראת התורה לחם
 דכמו שהלחם מקשר ומחבר חיי הנפש באברי הגוף ומחזקו שממשיך
 תוס' חיות מהנפש, דבהקדו אכילה מתחלש שבם החיות המלוכש באברי
 הגוף מתמעט ומתחלש כו' ועל ידי האכילה גמשיך תוס' חיות מהנפש
 בחיות המלוכש עי"י מתחזק כחו כו', וכך הוא בלחמה של תורה שקי"ו
 נמשך תוס' חיות בהנח"א המלוכש בהנח"כ ומחזקו שיובל להתגבר על
 חומרות הגוף ונה"כ כו', והיינו משום דאורייתא סח"כ נפקח ובחכמה
 שורה אור"ם וינקת החיצונים היא רק סו' נדות שהי"ע ז"ס דתתו
 משא"כ בת"י ימותו ולא כח"כ שהוא למעלה משבת"כ ולכן אין
 עבירה סכנת תורה לפי שאין להם זיקה ופליפה בסודי' זו כו', ומסרי'
 ע"י המשכת החכמה ע"י התורה נמשך חכח בנפש האלקות כו' וגם היא
 פתוה כח הנח"כ שנק' עוז ותשרי, עוז לנח"א ותושי' לנח"כ, דהנח"כ
 הוא משבתי"כ דתתו והתורה שדוא מבחי' חכ' דימותו ולא בחכ' לכן היא
 מתשת את הנח"כ כו', והנה שאר"ל כסודי' א' שפות פ"ה דו פרצופין
 ה"י חקיל יוצא חיים לישראל ומרתה לרשעים כו', ונשי' דרש"ם מבחי'
 החכ' נמשך בהם חיים ותוס' כח ע"י התורה ונת"כ שהוא התישך טוה
 ה"ה מהבמל ע"י התורה וכסודי'ל אם פגע כך מגול זה פשטנ'
 לכהמ"ד אנו' אב אבן הוא גיטתו שגם אם לבו כלב האבן הסס יסב
 ובמשל מים שהולכים סוף סוף ע"ג אבן אם כי האבן הוא קשה וחסיס
 רבים עכ"ז מתעמדת הילוכם קושים בו רש"ם וכך על ידי התורה גם
 אם לבו כלב האבן תוס' יסס כו', ובפרש דרש"ם הוא מבחי' הכתר
 וכמ"ש היו הדברים האלה אשר אנכי מצוך כו' אנכי ה' אלקיך כו'
 כתי' אנתיות כרת דש"ם נמשך לחיות וכל אפי"ך יכרתן כו' ותיינו
 שנכרת ונאכד חרע דנח"כ נהפך למוכ חיינו שיו' נ"כ כפל לאלקות
 כו'. ח"ש או יחזיק כמעווי יקשת שלום לי שלום יקשת לי ואר"ל כל
 העוסק בתורה משים שלום בפסליא של מעלה ושלום בפסליא של מטה
 לפי' שלום בפשט"ע הוא ותחברת אר"ם הסאציל בע"ס דאצילות
 שיוזו ע"י הכתר שהוא פסוצע בין הסאציל אל הנאצלים כו', ובכחי'

שלום זה נמשך חוספנת קרו וכה כנה"א ששרשו מבחי' אצ"י כו', ושלום בפסליא של פפה הוא פה שמל' דאצ"י נעשה כתר לכי"ע שנגעשה קשר ותתחברות דאצ"י עם בני"ע שיאיר אור האצ"י בבירע ועי"ו נעשה תשות כח תנה"ב, שמאצ"י שמאיר אור האצילות כביי"ע הרי עי"ו נעשה הביטול כבי"ע, וחנה י"ב בקד דבריאה הם שריש וסקור נה"ב לכן עי"ו נקשה הביטול דנה"ב והו"ע התתחברות דנה"ב ונדלא שגם הנח"ב יהי' במל' לאלקות כו'. נחוי שהתורה היא רפואה לסחלה כמא' הנ"ל וקדושין שנקרא סם חיות כו' בראתי יצה"ר כראתי לו תורה תבלין כו' וכמא' וכולן פת במלה שחיות כו' כי הטעמה היא ק"ג שמסגת נמשכים התאוות רעות דנה"ב כו' כנ"ל והתורה מתשפת את הנח"ב ופאכיד את הרע שבו וקשה שלום בין הנח"א והנח"ב שגם הנח"ב יהי' במל' לאלקות כו'.

ובאדר"י ס"פ פ"ו א"י יצה"ר אין לו תקנה אלא בדברי תורה (יבכמא רהמים בתהידיא זיל ח"ל ואע"ג דיש סגולות להנניקו כמו אם יהי' עניו באמת ושי שוכח ליראת שמים כתיקונה וכיצא, כ"ו פועיל לינצל סמנו אכל עי"י עסק התורה סתקן היצח"ר עששו ועשוהו טוב וז"ש בראתי יצה"ר בראתי לו תורה תבלין דכמו שהתבלין מכשירין את התבשיל לאכילה כן התורה מכשרת את היצח"ר שיעשה טוב, וז"ש יצה"ר אין לו תקנה לו דייקא לעשותו טוב אלא בד"ת עכ"ל ודפוח"ת והיינו כמשנת"ל בענין השלום בפשט"פ) שנאמר אם רעב שנאך תאכילהו לחם כו' והי' ישלם לך אית' ישלם לך אלא ישלים לך עכ"ל, גרש"י במשלי פ"י כ"ה כ"א פ"י אם רעב שנאך יצה"ר אם רעב הוא ואומר לך להשביעו כעבירות ששוק א"ע לכתס"ר האכילהו מלחמה של חורה כו' והי' ישלם לך ישליטנו לך שלא יתגבר עליך עכ"ל (ולפמשנת"ל בענין ישלים לך הוא מעלה יתירה שיהי' היצח"ר ג"כ טוב כו' כנ"ל). ובגמרא סוכה ר"ב ע"א פרש"י תאכילהו לחם הפריהתו במלחמתה של תורה פשרש לחם ג"כ לי מלחמה, וכ"פ בלקרת דית בת תברכו פ"ב, וע"פ חגור הרבד על ירך גבור פ"ו ג"כ מלחמה של תורה ובשבה דס"ג ע"א חגור חרבך על ירך גבור האי בדברי תורה כתי' ובמד"ר בראשית ס"פ כ"א ורבנן אמרי חרב תורה שנא' וחרב פיפיות בידם ולכן נתנה התורה על הי' חרב דדרש כמד"ר ג"כ לי חרב וכס"ש בפ' פקודי ס"פ נ"א חרב לפה שבו נתנה התורה שנקראת חרב שנאמר רוסטת כו' וחרב פיפיות בידם ובגמ' שבת דף פ"פ ע"כ דר חרב שירדה חורפת כו' וענין חרב פיפיות בי' פיות תיינו שלא להשפיל אצ"ע בתאוות ובלא לבוא להתגאות כו' וכס"ש בתוספות ת"א בד"ת ואני גתתי לך שכס אחד כו' : קיצוד. יסביר אשר הרפואה להסחלה היא התורה שנק' לחם, שנותנת כח כנה"א להתגבר על הגוף ונה"ב. שלום בפשט"ע וכפשט"ט, עי' לנה"א ותוש"י לנה"ב.

ה) והנה הגם כי התורה היא תפוחת האמיתית למחלה העץ לא לבד להחלישה ולהתיש כזה אלא גם להעבירה ולהסירה לנטרי וכמו ויכולת החורה להפוך מהות ועצם נהיב למצב כו' כו"ל. מ"ם מצינו לדודל שאמרו כיוסא דר"ב ע"ב עה"פ האת החורה אשר שם משה זכה בעשה לו סם חיים לא זכה בעשה לו סם המות כו'. ולכאורה הוא דבר שלא איך התורה שהיא סקוד הרפואת ועץ חיים היא למחויקים בת תהי' בחי' סם המות חיו ולא זאת לבד שאינה רפואה לנפש תהי' עוד החיפך חיו. אך להבין זה צלחק"ת מה דאיתא במד"ר בראשית פ"ט ע"ב ויתפוז עלה תאנת ארשב"י עלה שתביאה תואנת לעולם וסבר שעח"ד תאנת חיתה זכ"ה דעת ר' נאמי' כגמ' ברכות ד' פ' ע"א ולכאורה צ"ל והלא נמשלה תושבע"פ לתאנה וכמ"ש גזר תאנה יאכל פרי, ודרשו רז"ל בערובין דג"ד סע"א לשה נמשלו ד"ת כתאנה מה תאנה זו כל זמן שאדם מטפס כה סוצא כה תאנים (שאיןן מתבשלות בבת אמת אלא תיום מעט ולמחר מעט וכל שעה ואפי' לאכול סתן) אף ד"ת כל זמן שאדם חובה בהן סוצא כהם פקס וכ"ה במד"ר פ' נשא פ"ב דרמ"ח סע"ד לפה נמשלה תורה בתאנה שרוב האילנות נלקטים באחת התאנה נלקמת מעט מעט (ולכן היא פסודה סן תאנה כמ"ש במשנה דתאנה פ"א כלל אמרו במנה כל שתוא ואכל כו' ולקיפתו כאות ותינו לאפוקי תאנה שנלקפין א' א') וכך תפודה תיום לומר מעט ולמחר הרבה לפי שאינה סתלמדה לא בשנה ולא בשנים תעלי' נאמר גזר תאנה וכגמ' ברכות דג"ז ע"א ותואה תאנה כולוס תורתו משתמרת בקרבו שנאמר גזר תאנה יאכל פרי' (כי תאנה היא כול' וכול' פה תושבע"פ קרינן לה) חרי שתושבע"פ נמשלה לתאנה ואיך נאמר שעח"ד תאנה חיו.

א] הענין הוא דהנה איתא בת"א דרב"א דענה"ה הוא תפוחת תעה"ד היא כול' וז"ל שם סע"א ע"פ ותרא תאשה כי סוב העין למאכל כו' בשעתא דברא קב"ה לאדם כו' בעא סיני' לאתרבקא ב' בגין דישתכח וידראי וכלבא יחידאי זבאתר דרבקתא יחידאי דלא אישתני :לא מתהפך לעלמין כו' תה"ד ועץ תחיים בתוך חגן לבתר ספו סארהא דמחוימותא ושבקו אילנא יחידאי עילאח סבל אילנין ואתו לאתרבקא באתר דמשתני (ובסק"ס ח"ל כ' תרח"ו ז"ל בפ' אמור ע"י סוד עח"ד נוסבא גזר יכוח על גבון מ"ש בזר בראשית שהתמא חיו שלא אכל מענה"ה קודם שאכל מעח"ד או ביהוד עכ"ל) ומהתפך סעונא לטונא :סמב לביש וסכיש למב ותתי סעילא לתרא ואתרבקו לתרא בשניין סניאין כו' ודאי כדון אתהתפך לבייהו בהתוא סמרא סמש זמנין למב זמנין לביש זמנין לרמסו כו' א"ל קוס"ה אדם שבקת חיו ואחרבקת במתא חיו דכתי' ועץ תחיים בתוך חגן דאקרי תיים דסאון דאחרי ב' לא פעים סוחא לעלמין אתרבקת כאילנא אחרא הא ודאי סוחא הוא לקבלך תה"ד רנלי' יודות סות וכת"י וסוצא מני סר סמות אור תאשה דדאי באתר דמתא אתרבק וסכיק אתר דחיי כו' כיון דחוו דארם סניד להאי אתר ואתרבק כו' כולתו

וזכר נפרי שהמת ישיב סמך ופרגוד שוחז בכחי' הכל' דוקא להיותה בכחי'
 ריחוק והתנשאות כו' וכמ"ש בלק"ת בהבאור ומי כנה פ"א וכפרוס
 שעה"כ ערך פריכה ב' פרוכה נק' הכל' כי היא פרוכה בסך כו' וכמ"ש
 בענין התנשאות החוסר שחיא מבחי' דבר ה' דמל' דוקא כו' ומה נמשך
 מלך אלקי' על גוים שנמשך הארה גם לעסלק ועכ"פ כמבאר בח"ב
 דצ"ו ע"א דה"ע רנ"ו יורדה מזה כו' מ"ם באמת זה הכל משב הי'
 דהוי' הוא המהורה ולא שם אלקי' ומ"ש בראשית ברא אלקים הוא
 בכח שם הוי' דוקא רק שהוא ע"י שם אלקי' שהוא סדת ההסתד ע"י
 יכול להיות מציאות היש משמ"כ משם הוי' שהוא גילוי בחי' אוא"ם
 הכלי גבול א"א לתיות מציאות יש כ"א ע"י אלקי' כו', אבל מי הוא
 המהורה הוא' תש' הוי' כי חשם אלקי' אינו מסתיר כלל על ש' הוי'
 ומאיד שם הוי' ע"י שם אלקי' רק שלבני הנכראים הוא מסתיר שאינו
 נרגש בהם האור אבל באמת אינו מסתיר כו' וכידוע: וטואר הענין
 בכ"מ.

וזה מצות היתוד וידעת היום והיבנות אל לכבד כו' הוי' הוא האלקי'
 דהוי' האלקי' כולא חד שהאלקי' אינו מעלים ומסתיר באמת
 על ש' הוי' וכמ"ש ביאור ענין זה באריכות במ"א ע"פ זה. ולכן
 באמת כולא קטי' כלא חשיב והעולמות והנבראים בפלים במציאות
 למטרי כיוו השמש בשמש שבמל בתכלית עד שאינו עולה בשם
 כלל במ"כ הוא בהנבראים מאור דהוי' סקור המהורה מאור עליהם
 ע"י שם אלקי' ח"ה בתוך סקורם המיד והיה בפלים במציאות בתכלית
 וכמ"ש במש"ב ח"ב פ"ג וביאור הענין במריקים שאח"כ נמ"ש מזה
 בדי' וידבר כו' את כה"ד רס"ה וזה"ע ה' אחד כו' אמליכתי' למעלה
 ולמטה כו' איך שז' ריקנים וארץ רד' ריחות העולם גם לאתר שנבראו
 ונתהוו ע"י שם אלקים היה בפלים ומיוחדים בתכלית באוא"ם כ"ה
 דנבו שקורם שנתתח חיו בפלים ומיוחדים בתכלית באוא"ם כו' (שורע
 הוא ושמו בלבד כו' כמ"ש במ"א) כמ"כ לאחר שנתהוו היה ג"כ בפלים
 ומיוחדים בתכלית באוא"ם כ"ח כיון שכאמת אג' ראשון ואני אחרון
 ומכלקדי אין אלקים פ"ו אין אלקים מסתיר דש' אלקים אינו מסתיר
 כלל טמילא הכל במל במציאות כו', וכמ"ס בתנ"ך בכ"ז בהקפעה הדעת
 שהבמל ע"י לגמרי מישותו ומצוינותו כו', וכמ"ס עמיק דעתו הישב אין
 שבאמת אין אלקים מסתיר וטאור גילוי אוא"ם והעולמות בפלים
 כמקורם כביכול זיו השמש בשמש ורגש הענין בגששו (עם ועורם
 כיו איהם גם דעה העורם ע"י העמקת והתקשרות דעתו בזה) ח"ה
 שהבמל באמת סכל הישות והתאפריות שלו ונעשה אצלו כליון ובפול
 כל הרצונות הודות לגמרי טכל וכל וכמ"ש כלה שארי אשתאי
 דושטי' כו' וכמ"ש בלק"ת ר"ח שה"ש בענין בחי' כלה הא', וכל הפעו

ורצונו הוא לתכלל בעצמות אוא"ם ושיחיו' גילוי עצמות אוא"ם לעין כל למטה והיו' נראה תגלה חאמת כמו שהוא וכמו לעיל דכתיב ונגלה כבוד ה' וראו כל בשר יחזיו כי פי ה' דבר שהיו' נראה תגלה לעין כל איך שתכל הוא אלקות ואיך שבכל בפציאות בתכלית כו'.

ודגלה בימל הנ"ל הוא בדי' בימול רחוקו, איך שכלא קמי' כו'. אמנם כזו' הכימול דיוח"ת הוא כמו שלגבי הנבראים הלא הש' אלקים מסתיר לבניהם, והן הן גבורותיה דעם היות שכאמת סאיר ועד היו' סמש על הנבראים ק"י ש' אלקים כו' כנ"ל ב"ס הוא סעלים ומסתיר אי"ע שלא יוד' נרנש כנבראים ועי"ז הם נפמאים בבחי' פציאות יש כו', וכמ"ש במש"ב שם, ותרקת והתבוננות בזה הוא דעם היות שנקשה בבחי' פציאות יש ס"ם הרי יש כה אלקי שמתנות פציאותו ובכא"א יש אור אלקי המסוי' אותו תפיו כו'. אלא שהוא אינו מרניש את הכה האלקי המתנות אותו השם נב את האור והחיות שבו כו', כי אם היו' מרניש את הכה האלקי המתנות אותו הרי לא היו' בפציאות יש כלל, וכמ"כ אם היו' מרניש את האור והחיות שהוא אלקות הו' במל יותר וכמו מלאכים עליזים שמרנישים פציאות החיות שלהם כו' וכמ"ש במ"א אמנם גם אם אינו מרניש ס"ם ה"ת בלתי ספק הוא אצלו ומבין בשכלו הימכ איך שיש כה אלקי המתנות ומחיו' אותו ומבשרי אהות כו' וכמ"ש במ"א, וע"י התבוננות הזה בתעסקת הרעות ת"ה בא לבחי' אהבה לאלקות הדינו שלא ירדת בואמדות ונשמתיה העולם כ"א בהאלקי שבו, וכל דבר שעשית יחיו' בונתו לש"ש והיינו שירצה בהאלקות שבו כו', אבל בזה לא יהיו' בעבודת ובימול הרצונות לגמרי מאחר שכל עבודתו והתבוננות שלו הוא בתבה האלקי המתנות את היש, הרי יש כאן פציאות יש ואיך יהיו' בעבודתו זו כימול כל הישות לגמרי, וזה שייך רק בעבודה דיהר"ע הנ"ל שהוא פניו תואמ"ם שלמעלה מבחי' התלבשות בישות היינו שסבחינת זו א"א להיות פציאות יש ולפי שמועד בגילוי כנ"ל אדרבא משרו' כלא קמי' כלא כו' כנ"ל, ובעבודה זו הוא כימול כל הישות לגמרי וכל קשיותו הנשפכים אינם נשפכים כלל, כי אם אלקות כי אינו שייך לישות כלל כו' ובמ"ש במ"א, אבל בעבודה דיהרות הרי יש לו שייכות אל היש ועשייתו הסה בשמיים סמש, אלא שאינו נמשך אתו הנשמות והתוסריות להתאנות אל התאנות הנשמית כ"א מפני שמוסרת הוא בזה וכוונתו הוא לש"ש כו' כנ"ל וכמו"כ הוא רוצה בהגילוי אלקות והצ"ע לאתבה את ה' אלקיך כי הוא ויך כו'.

קיצוד, יקרים אשר התהונות היא משם והיו' ע"י שם אלקים, מצוה היחד דהיו' ואלקים כלא חד, בימל ריה"ע דאין שם אלקים מסתיר, סבילא הכל כפל במציאות כאוא"ם. כימל דיהו"ה דכה אלקי סהותה ומחיו' פציאות היש.

ז) וזלגה רגם שתעבודה הנ"ל דחוי'ת היא מדה כל אדם, ורוב הנשמות
 דעכשו עבודתם הוא בכחי' הביטול דחוי'ת ופנה צריכים
 להשתדל לעבוד עבודה אמיתית זו שתהי' באמת, ומעט מן המעט שאר
 חסה השויכים לאמיתית העבודה דחוי'ת וכני עלי' טי'עמים חסיה ופארט
 בדורות אלה, ומ"ם אי' בס"ב פי"ד שכא"א צריך לקבוע לו עתים נ"כ
 לשית עצות, כנפשו להיות מואם ברע כו' וההיפך להתענג ולשטמה בה'
 כו'. ובס"א כ' וליעולם אל יוציא אדם עצמו מן הכלל לפני יתבונן לחד
 ולדבקה בו ית' סקר נפשו האלקית ומקור לו' זאף שלחיות כותנה זו
 אמיתית בלבו כו' מ"ט יש לכל אדם להרגיל עצמו בכותנה זו כו' יע"ש,
 דלכאורה אינו טובן מפני מה צריך לייגע ולהרגיל א"ע לבוא מקט פועיל
 עכ"ם ואילו בדרך רסון (ר"ל שאינו אמיתית כתכלית שיהי' לנו חפץ
 באטה כו' אך לא רסון הוא כו') כעבודה ויהוד זה, מאחר שאינו זה
 מסודריתו ותלא כל אחר צריך לחביר את מקומו כו'.

אך הענין טבואר כתר"א דיה בחדש השלישי איך שבהכרח שתהיה
 העבודה דחוי'ת בט"א, דבעבודה דחוי'ת בנקל הוא שיפול
 מטדריבחו דיו ויחי' יש גטור כו' כי מאחר שהעבודה היא בכחי' הזכה
 האלקי שמהוה את היש ומתלבש בהיש העולמות ונבראים ומשך
 מזה להיות סלך אלקים על גי'ם כנמשך הארה גם כלעו"ו
 לתודותם כנ"ל, ובפרט שכל ההעלמות והחסותים שרשם הוא
 מבחי' החעלם דשם אלקים ח"ע קיך צירופים דשם אלקים
 אמת"ה צירופים האחרונים יתקים גם אדמת בני חם כו' ועמ"ש כתו"א
 פ' סקץ בד"ה ג"ה מצוה לציתתה כו' ובהניאר, ולכן על עבודה זו יש
 כמה מדנעים ומעכבים מצד חוסריות וישות העולם בכלל ונפש ונהי"ב
 שלו כפרס, ובפרט מההעלמות והחסותים שמצד העו"ו שנגעשה כמה
 סניקות ועיטובים כו' ולהיות שגם כהעבודה כסודי' זו הרי לא נתבטל
 ישותו למצוי ויש לו שייכות לישות העולם כו' כנ"ל ולזאת אין בנה
 נפשו לעמוד נגד כל המניעות והעיטובים מהנ"ל ולהתגבר עליהם כו'.
 ואדרבה חוסריות ונשמות נפש ונה"כ שלו וכל הענינים שלו הטה
 מהנברים עליו ומעלימים על נפשו ית"י ומודדים אותו להימשך אחריהם
 ואין כיבילהו לצאת כו'. ובפרט כאשר לא הומדירה נפשו מענות (עון
 הוא ל' עון ועיקום שמעונה ומעקים דדכו כו' והיינו גם בדברים
 המותרים שאינם לש"ש כו') הרי כשל בעוני טחי שנחלש כח הנפש
 ונעשה מסך מכדיל וכמ"ש כי אם עונותיכם מכדילים כו' שאינו יכול
 לעלות וארובה סודי'ו כו', ולזאת בתורה הוא שכא"א ייגע א"ע לבוא
 לבחי' הביטול דחוי'ת שאור האוא"ם שלמעלת מנדר העולמות ולנכי'
 כל העולמות הנבראים כלא משש שבפלים כמציאות טמש כו' כנ"ל
 ולכן בכחי' ומודיג' אינו שייך להיות סלך כו' על גוים כו' וכמ"ש כו"כ

דצ"ו ע"א בר סמא יהודאה בריר כו' יעו"ש, ולכן נבחרו ומדרי זו אדרבה
 יהפדו כל פוקלי און כו' שמתבטלים כל חמניות והעובדים שמצד
 ישות הקולם ומצד הקלי' ומפ"א שמתבטלים לגמרי לגבי גילוי אור זה.
 וכן גם בעבודה בנפשו ככו"י ומדרי' זו הוא בניסול כל ישותו לגמרי כו'
 כג"ל, ולואת העבודה הזאת היא תגותנת כח ועוז בנפשו ומחלשת כח
 הגוף וכי' שביכולתו להתגבר על חמניות וגמות הגוף ונת"כ כו'.
 ודל"ם שעבודה זו איתה אמתית שלא הניע למעלה ומדרי' זו, כ"ס מאור
 שעצם הקנין סיכין הישב איך שבאמת הוי' ואלקי' כלא חד שחשם
 אלקי' אינו מעלים וממחיר על חש' הוי' ומאיר גילוי שם הוי' כמש ע"י
 השם אלקי' ומפילא הקולם וכל הנכראים שבו בפלים במציאותן בתכלית
 כביסול זה השמש בשמש כו' וביכולתו להרחיב דעתו ובינתו בזה לחשי
 כ"ו בתשנה גמורה, הנה ע"י העסקתו והתקשרותו דקרו בזה יתעורר בלבו
 כאמת באמתו שעה עכ"ס שיהפוך כיהודי וביסול זה, ואם כי אינה
 אמתית בתכלית כ"ס כעם מחירי הפן לבו בזה באמת ומסיע לו בזה
 האהבה המבטיה שכלכ כל ישראל כו' וכפ"ס במשיב פמ"א, ולפי שעה
 עכ"ס מתבטל ישותו ע"י התחבונותו העסקתו הדעת בענין הג"ל, וכפ"ס
 בס"א, וכלאשר מתבונן בה' אהר איך שכל ישות הקולם כמל כמציאות
 פמש ומציאותו הנמצאים דעולם שלמטה הוא כמו מציאותם באצ"ל כמש
 כו' ע"י מתבטל ישותו באמת בשעה תחיא עכ"ס, וגם ככל עת שיחזר
 יחוד וכיפול זה כל היום פועל ענין כיסול הישנה כאמת לפי שעה
 ואם כי אינו אמת גמור בתכלית ומשו"ז נפסק אח"כ דחוד לישותו
 כ"ס הוא בעת ההיא במדרי' הביסול דחירע כו', וע"י יוכל להיות
 עבודתו ככו"י יהו"ת עבודה אמתית כי ע"י תביסול הזה נולד חמניות
 ונסות גופו והז"ב שלו וכל עניניו ופעולת שלו ומהחזק בה תב"א שלו
 שיכול להתגבר על הגוף ונת"כ לתכניסם ולכודם כו' :

קצוטרס, יסביר אשר אף עבודה זרה"ע באמתיות מעמדם השייכים
 אל"ל, כ"ס חמרה לבא"א להשתדל בזה, ואז לפי שעה עכ"ס,
 יהפוך בזה באמת, בעבודה דחירות כנקל יפול סמדיגתו מאור
 שהתחבונות היא בהכח האלקי המתלכש בחיש והארתו נמשך גם
 בלע"ז, והעבודה אינה בביסול כל ישותו.

ח) וד"ל שנצטוונו במצות ק"ש פעמים בכל יום שחרית וערבית ועיקר
 תכוונה הוא בפסוק ראשון והיינו ליחוד כו' רקיעים וארץ וד'
 רוחות ומאור"ל כו' אמליכתי' למעלה ולמטה ולד' רוחות כו' וכמבואר
 בפוש"ע אור"ח כו' ס"א, ואף גם כי שלא הניע למעלה ומדרי' זו מחויב
 בקיום מצוה זו, ומיכן מזה שביכולתו כאמ"א לקבל עליו יאדו ואחדותו
 יה' (וכ"ה חל' כספרי מצות ק"ש כו' ירצה שבת אנו סקבלים עליו יתודו
 וכלכותו ואלקרתו והשגחתו כו', כי פשוט הדבר שענין הכוונה אינה
 שתד"ל מן השפה ולחוף ולא תהי' שייכה אליו שאין זו כוונה כ"א שיקבל
 יהודו ית' עליו חיינו יהוד' הוא במל' מיוחדת כו') והיינו כג"ל לפי שבא"א

יכול להבין לתשוב את יחודו ית' ולהתבונן בזה ובהתקשרות דעהו כהקנין ח"ח מתבטל מיוחדו לגמרי לפי שעה ומתייחד ביוצרו ית' בכח' יחודו ר"ת"ק. וגם כי אין זה לאמת לאמיתו מ"ם הוא אמת באמת שעה וכן בכל עת שזוכר ע"י כנ"ל, וזה מחוייב כאמ"א לייגע א"ע ולהניח לרגל א"ם כי עבודתו האמיתית לפי סדרינתו היא תקבורה דחורית כביטול חיש לבד מ"ם מחוייב לבוא לידי ביטול ד"חור"ע בכ"ו שתה"י עבודתו כהעבודה דחורית עבודה שליכת ולא יבול ממדינתו ת"ו אורבה יוסף אמרן כח וע"ו שתה"י עבודה חסה, וכלי ביטול יחוד זה א"א שתה"י עבודה שליכת כ"י כנ"ל.

וְלִישׁ אַנְכִי תוֹי' אֶלְקִיךָ אִשֶׁר הוֹצֵאתָנוּ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם מִצְרַיִם
 תָּם הַמִּצְרַיִם וְנִבְּלִים שִׁמְדוֹ הַנֶּפֶץ וְנִהְיֵב שִׁמְבִילִים אֵת
 חַנְּפֵשׁ וְסוֹנְעִים וְסַעֲבִים עָלֵינוּ מִעֲבֹדְתוֹ לְתַקְשֶׁר בְּאַלְקוֹת אֲדוֹרְבָת
 מִדִּידִים אֲוֵרוֹ לִישֶׁךְ אַחֲרֵיהֶם כְּנִל וְכַמְשַׁתֵּל לְמִצְרַיִם הוּא עֵינֵן הָאוֹת
 נִטְנִיִם כִּר, וְכִבְדִי יִשְׁחִי יִצִיאֵן מִצְרַיִם זֶה עָלֵי שְׁאֲנִי הוֹי' אֶלְקִיךָ
 שִׁנְסַךְ סִנְחִי אֲנִכִי מִי שְׁאֲנִי כִחִי עֲצֻמוֹת אֲוֹאִים בְּכִחִי דִוִי' רִש' תֵּלִי
 זֶהוּ מִתְּ שְׁאֲנִי בְּחִי' חֲעֻצְמוֹת רֵאֲאִים נְהַצְמַצְם וְנִחְלַבֵּשׁ כִּהְדִי אֲוִתוֹת
 תוֹי' הוּא אֶלְקִיךָ מִשֵּׁשׁ שֶׁהוֹי' תוּא אֶלְקִיךָ כְּבִהִי' בִּיטוֹל דִּתוֹ"ע וְעִיזוֹ
 גִּעְשָׁה תִּיצֵאת מִמִּצְרַיִם, מִשְׁאִ"כ בְּלַעְדֵי זֹאת אֵף גַּם אִם יֵשׁ הַעֲבֹדָה
 דִּתוֹ"ת א"א לְדוֹת תִּיצֵאת מִמִּצְרַיִם מֵאַחַר שֶׁכַּח הֶאֱלָקִי תוּת יוּא
 שִׁנְא לְדוֹת מִצִּיאַת יֵישׁ וְכַתְּלֵב כִּהְיֵשׁ לְהַחֲיוֹתוֹ וְנִסְסֶךְ חֶאֱלָה מִזֶּה גַּם
 לַעֲרִישׁ בִּו', הַנֶּאֱמָר בַּעֲבֹדְתוֹ בְּסוֹדִי' וְיֵישׁ לוֹ שִׁיכּוֹת לִישׁוֹת וְנִשְׁמִיּוֹת
 חֲנֻף וְנִהְיֵב זֶבֶל הַעֲנִינִים הַשִּׁיכּוֹס אִלּוּ וְא"כ תְּרִי א"א שִׁיבֵא בָּהּ מִן
 הַמִּצְרַיִם וְנִבְּלִים דְּהָף וְנִהְיֵב. וְאִם הָיוֹת כִּי עֵינֵן הַעֲבֹדָה כִּהָּהוּא שִׁיבֵא
 הַעֲנִינִים תִּנְשָׁמִים לִשְׁשׁ לְכַד בִּו' כְּנִל דָּגַת גַּם אִם תְּהִי' הַעֲבֹדָה חוֹמַת
 אִסְרוּתָהּ בְּעֻצְמָה תִּינֵן שֶׁלֹּא יִדְבַח כִּלל בְּשׁוֹם דְּכַר מְהוֹבְרִים חֲנֻשָׁמִים
 כִּי אִם בְּשֵׁה שֶׁכֹּרֶת סוֹד הַחֲכִרָה לְכַד לְקוֹם טַפֵּן וְתוֹד' כִּהֲנֵנוּ
 לִשְׁשׁ הִלֵּא לְחֵנְאֵת עֲצֻמוֹ כִּלל. מִ"ם תְּרִי לֹא יֵצֵא מִן הַיִּשׁוֹת לְנִכְדֵי
 תִּינֵן שֶׁלֹּא נִתְבַּטַּל יִשׁוֹתוֹ לְגַמְרִי כִּ"א בִּיטוֹל חִישׁ לְכַד הוּא שֶׁהִישׁ
 תוֹמֵם מְקוֹם אֲצִלוֹ עֵדִית, וְגַם חֲרִי כַּעַת הֶאֱכִילָה עֲדִישׁ תְּרִי הוּא
 מִרְגִישׁ עִכְ"ם אֵת חֲסֵעַם וְהַעֲנוּג כִּהָּהוּא בַּעַל כִּרְהוֹ שֶׁלֹּא כִּרְנוּג (כִּי רַק
 בְּצִ"ג הַעֲבֹדִים עֲבֹדָתָם כְּבִהִי' יוֹדֵ"ע בְּאֵמֶת אֵינָם מִרְגִישִׁים שׁוֹם
 מְעַם וְהַעֲנוּג גִּשְׁמִי בְּשׁוֹם דְּכַר מְהוֹבְרִים הַגִּשְׁמִים בִּו', וְכִסְ"ש בְּמִ"א
 כַּעֲנֵן שֶׁשֶׁבַח מִצְוֵה לְעַנּוֹ בְּאִכְוִ"ש לְפִי שֶׁאֵן הוּא תַּעֲנוּג אֶלְקִי
 הִלֵּא תַּעֲנוּג גִּשְׁמִי. וְהוֹדֵ"ע צִדִּיק אֲבוּל לְשׁוֹבַע גַּמְשׁוֹ בִּו') זֹאת מִדִּידוֹ
 לְפִי שְׁעַת וְצִרִיךְ עוֹד יִבְעָה לְנִרְשׁ תְּלֹדוֹת הַתְּרַגֵּשׁ זֹהוּ בִּו' (מִשְׁאִ"כ
 כִּשִׁישׁ חִיטוֹל דִּיחֲרִ"ע אֵף מְעַם מוֹעִיר אֵף גַּם שִׁמְרִישׁ מְעַם וְעוֹנֵג חֶמְאֵבֵל

(לחיות סודיתתו הוא בכחי' יתרת אך בשמעורב בזה כחי' יחזיע) אין זה סודו לפי שאינו נוגע אליו כ"כ וע"ד המבואר בס"א בענין יודעי טוב זרע שאינו יודעה הרגיש מניסי כו') ונמצא תרי לא יצא מסיצר הישות לגמרי גם אם עבודתו בכחי' יחזית היא באמת.

ובאמת כשלא מעם מעם ביסול היש שמצר בחי' יחזיע אי"א שתחי' תעבודה שמכחי' יתרת עבודה אמיתית שאינו טבול רצוני מהדברים הגשמיים והיינו גם אם ביסול הרצונות נקטת התפלה, תוא רק רסין חיצוני וכשכח לידי דבר הנשפי שוכח על חכיסול או שאינו יכול לעסוד על נפשו וחיינו גם לעמאות תואה בדברים המוכרחים וגם להתאווה בדברים המותרים לו, וכ"ש שכעת עסקו בהדבר הגשמי כמו בעת אכילת הוא נחנת ומתענג בזה כו'. וא"כ תרי תוא בתוך הסיצר טבול כו'. ונמצא דבהעבודה ויחזית לכד בלי הביסול דיוחזיע הי"ת בתוך הסיצר והתפלה דהנף ונה"כ ואיך יהיה לא יצא מתוך הישות לגמרי, ולואה יאות ותמרינה הנף ונה"כ הי"ת מתעדים ומעלבים עבודתו ומחזירים אותו עוד יותר כו' :

קיצוד, ימשיך ביאורו אשר רק ע"י יחזיע חתי' עבודתו כיוחזיה שלימה ויצא מהסיצרים דנף ונה"כ.

פ) ודע ראנשי יריתו חיו כורכין את שמע ולא חיו מפסיקין כיו אוד לחתבתה. כי ע"י קבלת בחי' אחד דחיינו בחי' יחזיע אתכפיו סמ"א ואתהפכא תשוכא לנהורא לפי שאין לחם שום אחיה בכחי' זו ונקשה עי"ו כיסול הישות לגמרי אשתחי נרומא כו' כנ"ל. משא"כ בשבטל"ו הרי בחי' טלך אלקים על גויס כו' שיש להם אחיה כסוף ותחתיות סודי' זו וכן בעבודה יש לו שייכות אל הישות וא"א להיות ביסול הישות לגמרי וא"כ ח"א סודיו לימשך אחד הישות כו'. ומ"ס איך חלכה כאנשי יריתו כי צ"ל העבודה ויתרת בכדי לברר את הנף ונה"כ, דבהעבודה דיוחזיע אינו כדרך ביוור כ"א בבחי' ביסול (וכמו כאבילה דשכנה שאין זה כורר כו') יש מעלה גדולה בעבודה תבורחים מצד שרש וסקור הנף ונה"כ שלמעל' משרש תנה"א שעיי"ו מהופה אוד וחיות בנה"א דורכ תבואות בכה שוד כו' וכשכיל זה ח"י יודיה תנשמת בנף זקא כו'. ועבודה תבורחים תוא בכחי' יחזית דקא ולואה צ"ל העבודה דיוחזית אלא שצ"ל בזה ג"כ כחי' חכיסול דיוחזיע אף במעמ סועיד עכ"פ שאז תחי' תעבודה דיוחזית אמיתית שלא ירצה בהתענוים הגשמיים (המבין יבין שאין זה ביסול הרצונות לגמרי שמתבטל מהות הרצונות דנה"כ שוחו בהעבודה דיוחזיע דקא שהוא ביסול הישות שמתבטל לגמרי בעצם מהותו. וכאן הוא רק שלא יהי' היצון כשעל כנליו כו' תיינו שלא ירצה כשועל (ומכ"ש שלא יעשה כו') כי פעל

תחלישות ותחבוקת בנה"ב שלו שלא ירצה בפועל כ"ף ולא ימשך אחרי
חישות בדברים הסותרים והמוכרחים יתן בכוונת לש"ש והרגיש חישות
שיש בע"כ בענינים אלו אינו פועל עליו לרעה ה"ז כנ"ל.

וה"ז שאח"ל בספרים דג"ו ע"א בענין בשכמל"ו משל לבת סלך שהריחה
ציקי קודרה אם תאמר יש לה גנאי לא תאמר יש לה צער
הביאו עבדי' לה כהשאי. בת סלך היא כחי' מל' וכידוע בענין
רני ושטחי בת ציקן ובענין כה היתה לאברהם אבינו כ"ף הנה
היא כחי' מל' ומה שהריחה ציקי קודרה ה"ז ה"ז טעורה
הבידורים דבחי' יח"ת, וציקי קודרה הן תתבלין שנשארו'
כשנ"ל תקדירת שיש בזה קיתוח וקריפנות וה"ז כפ"ש בפס"ב
פכ"ו בענין תעשה לי סמעים שיש כ"ף מיני מעונים א' פטאכלים ערכים
ומתוקים הב' מדברים הריפים או חסונים רק שהם מתבבלים ומתוקנים
כ"ף חזן ב' מיני גת"ר א' בביטול חס"א לגמרי ע"י קבוצת הצדיקים
בתביטול דח"רע. וחב' כ"ף אתכפיש ספ"א ע"י חקבורה כבחי' יח"ת
שח"רע כיתור הנח"ב והתקעונים מדבר חר"ף המתבבל כ"ף וע"א משל
לבת סלך שהריחה ציקי קודרה ומה התענג מהבידורים וצריכה לירד
ולתנות טעיות חיש קד שיתמשך ה"ז גם להק"ש וע"י יח"י חב"ד.
ותאמר ה"ז שיתמשך והתפשט כזה יש לה גנאי שח"רע גמ"ש ח"ת גם
לספ"א ויש להם אחיזה בסוף ותחתית המדיינות ובענין נחש כ"ף על
עקבו כ"ף והוא הנקרא גנאי כ"ף, לא תאמר יש לה צער שה"י פעלת
הבידורים גדול כאד כ"ף, הביא לה עבדי' בהשאי וה"ז שהתקינו לומר
בשכמל"ו בהשאי. וי"ל דענין בהשאי ה"ז שית' בזה תביטול דח"רע
ד"ע בהשאי וכמו צלותא בהשאי קול דמסח וקה שיהו כבחי' ביטול
אסיהו וקא כידוע, וכאשר בהעבודה דח"רע יש בזה מקורב ג"כ בחי'
הכיטול דח"רע כנ"ל או לא יהי' מה יניקה ופועל הבידור בסוכ כ"ף
כנ"ל. (והו' צ"כ ענין יחוד ה"י ואלקים שהוא יחוד יח"רע ויח"ת כ"ף):

בפ"א חקולת מכל הנ"ל דבחי' יח"ת לכ"ף בלי יח"ע א"א שתחי'
אסיהו בעצמה ובאיות אופן שתחי' אינו יבא כזה סך ישות
תגוף ונה"ב כי יש לו שייכות אל חישות ומכלא חישות מתב"ר עליו
וח"ת יורד וטפל מסדיינתו כי ישות וחומרות תגוף ונה"ב סודיים
אותו כ"ף וה"ז לפי שכסדרי' זו יש אפ"ה לחיצונים הן כזכה האלקי
למעלה והן כהג"א למטה וחו' מפני שהם שייכים אל חיש ומחלבים
בו ומש"ו ג"כ יכול לחיות בזה ותגברות חישות שסודיר את חגפוש
כ"ף וה"ע גלות השכינה למעלה ובלות חגפוש למטה כ"ף תר"ך להיות

ב ע נ י י ר ג י ו ש ס ת י : תרי"ג בשאר ל"ג ר"י ושמי' (הש"ס)

ב ע נ י י ב ת א י ת א : נמצא על המורה בראשית כ"ה א' א"ד חזקיה — ספ"ב

— ר"ה ה"י כ"ף.

ג ח ש כ ר ו ד ע ל ע ק ב י : ראה חר"ש ד"ת חס"ס לכן ט"ל. ולתמיד בסוף

חזקיה ל"ק אש"ש — ב"הש"ך הח"ש וט"ל.

בח"י הביטול ויתוד דיתו"ע מעט מעיד עב"ם ואז תהי' העבודה ד'חיות'
אמיתית ולא יפול ממדינתו אדובה יתגבר על הגוף זנה"ב להכניעם
ולכרם בו' ושניהם באחד דוקא טובים שיהיו ב' הבחי' בח"י יהו"ע
ובחי' יח"ת כו' :

פ'צור. יבאר דענק העבודה ד'חיות'ע הוא ביטול, ד'חיות' ביהוד והמקלה
בות דורכ תבואות ככה שור. ויבאר המשל דכת סלך, סל',
שחריחח ציקי קודה, עבודת הביורורים, תפלאו לה בחשאי, ביטול ד'חיות'ע.

י"ד) ודל' מה שכתב בזה הנ"ל דס' חוקת סאן דנפיל סמא דמותא
בלחתי עלי' כתי' בכל עמלי' בו' וסאן הוא תחת השמש הוי'
אימא דא סיהרא וסאן דאחיר סיהרא בלא שמשא כו' ודעינו בשאוחו
בבחי' סל' לבד בלא שמשא שחזא בבחי' ז"א. עם חיות דסל' היא כפי'
קדושת בתכלית. מיס מפני שהיא סקאר היש גמסוך סנה להיות סלך
אלקים על גימ' שיש אחיות לחיצונים במדרי' זו ח"ח אחיו בבחי' סמא
דמותא מפני שסמאל יהי' כזה דתגברות החיצונים שיחבברו על אור
הקדושה בו' כ"א צ"ל יחוד שמשא זסיהרא להמשיך אור סכחי' ו"א
שאינו שייך אל היש כלל וחי' שום אחיות לחיצונים ח"ו במדרי' זו,
אדרבא סמורי' זו סתבטל היש יכולא קפי' כלא תשיכ וכסריכ יתפרזו
כל שעלי' און באור זה, ואז לא יהי' יניקה גס סכחי' המל' ואת
שמתלבשת כהם אדרכה היא מעלת הגיבור כהם בו', וכן הוא בעבודה
בשאווחו בבחי' יח"ת לבד בלי יח"ע יפול ממדינתו מפני שיש לו
שייכות אל היש והישות טעבר עליו וסרדיו בו'. כ"א צ"ל בחי' יח"ע
ואז גם שמתלבש בהנה"כ לכרזו שחזו ע"י העבודה ד'חיות' לא יפול
ממדינתו ח"ו ואדרכה יסרר מה הנח"ב בו' ת"ש ודא הוא תנא ס'סאח
דעלמא דהמא אדה"ר חי' שאוחו כבוד' סל' לבד ולא רצה בבחי' הת"ת
שנקר' שמש נחי' ודעינו שלא רצה בבחי' הביטול ד'חיות'ע להיות כביטול
זו השמש בהשמש בו' כ"א עמלו תחת השמש בבחי' סל' לבד ועי'ז
נל בתוך הקלי' וסמ"א. והו' שגתובק בעת"ד, דעה"ד הוא בחי' סל'
דנלי' יורדות להחיות הקייש בו' וכשמתדבק בבחי' עה"ד בלא בחי'
קת"ת ז"א. אז ח"ח מתדבק בסתא כי אז געשה התגברות החיצונים
בו', וז"ש בזה דס' יודי אהרבקת כאילנא אחרא הא ודאי סתא הוא
קמלך חה"ד דנלי' יורדות בו', ועם חיות שחזא לקבלך לבד כי רק נלי'
יורדות מיס אוסר על זה שבקת זיו ואתדבקת בסתא כי כאשר הוא
בלחודי' סמאל מהנכדים החיצונים, כ"א צ"ל גם בחי' עז"ה וכמ"ש
המק"ס בשם הרד"ו ז"ל שחי' צורך לאסול קודם סעו"ה או שיהיו ביהוד
שיהי' יחוד עה"ה וקני"ד ואז גס בבחי' עה"ד לא יהי' אחיות לחיצונים
אדרכה היא סכרדת אתם בו', ובחי' המל' אז בבחי' אלקים חיים וסלך
עולם דהיינו שיש בזה עוד יתרנו מצד הביורורים וכמו שיהי' לעתיד שתמל'
הזי' בבחי' א"ח עפ"כ מצד הביורורים בו' וכששנת"ל בענק סאת"ו
ד"ם חוקת דכאשר מנא דמותא אהסוך לחיים אז הוא תכלית הסוכ

ושנים אחרון במלית, כי כל החלכות הם בדבריה הגשמיים ונשלוט
ההלכות ה"ה עוסק בטנינים גשמיים יכול להיות בבחי' יש דבר ויכול
לשכוח על ה' נותן התורה וישכח שהיא חכמתו ורצונו ית' כו'. ואינו דומה
כמו תושב"ב שנגזש בה יותר האור האלקי כי לא נתלכשת בלבושים
גשמיים כי' ובפרט שבכל ענין אמר וידבר ה' ויאמר ה' וחותם בכמה
פרשיות אני הוי'. אבל בתושב"ב לפי שנתלכשת בלבושים גשמיים ה"ה
מצלימים ומסתירים על האור והוא מרגיש בלימודו רק הענין הגשמי
שעוסק בו והשכל הגשמי המלוכש בו והוא רחוק מאלקות, ובפרט שכל
ענין תושב"ב הוא לברר בירורים וכמו ר"י כולחו הנווי בנייקין תוה
שמתלכש ג"כ במענות של שקד לברר האמת מן השקר, וכן כעניני
איסור תיזהר להזכיר בין האמר אל חמותו ובין המפא אל חשהוד כו'.
הרי שהיא מתלכשת בלבושים דמורי טמא ומשהו נק' אילנא דמורי
לפי שחמבר מתלכש בלבושי המתבודד ונק' ע"ש המתבודד כו'.

ולכן צ"ל עסק התורה באחוי"ר דוקא וכמ"ש בתיקונים דאורייתא בלא
דחילו ורחיטו לא פרחא לעילא ולא יכלא למלקא ולטיקם קדם ה'.
ולכאורה הוא תמוה מפני מה לא יכלא למלקא ולטיקם והלא הוא קדושה
בטורה חכמתו ורצונו ית' ואיך לא יכלא כו' אלא שזה מצד חלבושים
בענינים גשמיים ובעניני מו"ר דבשלוט בלא אהוי"ר הנה הלבושי
דמו"ר חסה נדבקים בתורתו ונגררים אחריו ומשוי' לא יכלא למלקא כו'
ונשארית למטה כו'. ולזאת צ"ל ליטוד התורה באחוי"ר כמ"ש במש"ב פ"ג
ואז יתי' ליטוד התורה שלו לשמה כמ"ש במש"ב שם יעו"ש. היינו למאנה
רצונו ית' ונח לקשר גמשו ולייחדה כה' ע"י התורה וכמ"ש ספ"ה
ופס"א. ה"ל שם פס"א ווחו שתקנו בתחלת ברכת השחר כו' ואע"ה עתיד
כו' לכן מקנת אני מפרת ומתירה לך לייחודה באהדתך וכמ"ש אליך ה'
גמשי אשא והיינו ע"י התקשרות מחשבתו במחשכתך ודיבורי כריכותך
ובאותיות הת"ו ותחלה כו' עכ"ל. ועי"ז הוא מייחד ג"כ שורש ומקור נפשו
היינו באי' סל לייחודה בה' כו' וכמ"ש במש"ב פס"ה ע"ד יש דרך ישר לפני
איש לעסוק בתומ"צ לשמן ע"י מדתו של יעקב אבינו כו' וכמ"ש לעזר
ולהטריך ששם ר"י על כל חנשפות ועל מקור כנפ"י להעלותן מנלותן
ולייחדן ביחוד העליון אוא"ם ב"ה בבחי' נשיקין כו' והיינו התקשרות
דבור האדם בדבר ה' זו הלכה, וכן מחשכה במחשבה כו'. והו ג"כ ענין
בידור תעליית החלכות עצמן מתלבושים דעת"ד מו"ר כו' וכמ"ש באבה"ק
פ"י כ"ו על סא' ורע"ט וא"ל דעיקר עבודת האדם תיקר עסק התומ"צ
הוא לברר תיצוצות כו', ה"ל שם בסוף תקנין וכל דברי תורה ובפרט דבר
הלכה הוא גיצוץ מהשכינה שהיא היא דבר ה' גרא' בגמ' דבר ה' זו
הלכה סוד מל' דאצי' המלכשות לחכ' דאצי' ומלבושים כמל' דאצי'
וירדו בק"נ בשבחי"כ וז"ש בנמ' כל העוסק בתורה אמר הקב"ה מעלת
אני עליו כאלו מדאני יאת בני כו'. וכ"ז הוא בלימוד התורה לשמה דחיינו
שלוט באחוי"ר ואז עסק תורתו הוא לשמה דחיינו לקיים רצונו ית'

ולהעלות את בחי' הקל' שהיא תיא הדבר הלכה שלומד שנתלכשה בלבושי נוגח ובמריכ להעלות גיבוצ נששו תאלקית להעלותו ולייחדו ביחדו ית' כ"י אבל כאשר לומד תורה בלא אהוי"ר ומטילא חלימוד הוא שלא לשבת וכמשי"ס בפל"ס ואו גם אם אינו שלא לשבת סמ"ש אלא לומד סתם לא יכלא למלקא ולסיקם כ"י מפני שנתבקים בת חלבושים דעה"ד מ"ר ונשארת למטה כנ"ל :

ע"צור. יתרון קושייתו כי תושבע"ס. תאנה. גק' אילנא דפו"ר מוד התלכשותה בדברים נשמיים ועיניה לבור בירורים זלכן בלא דו"ר לא יכלא למלקא, גם אם אינא שלא לשבת סמ"ש.

וב' אבנ"ם כמו שנת"ל בעכחה בענין בחי' יחודית דע"ם חיות שלמא ג"כ ביטול מ"ס אם בלא הביטול דיתיע מע"ס פוקיר עכ"ל הלא יפול ממדריגתו ומתדבק באילנא דמוחא כ"י. כמ"כ הוא בעסק החורה כאשר לומד תושבע"ס סתם בלא אהוי"ר ולא לשבת דהיינו שאינו מקרב בה בחי' עה"ח שהוא האהוי"ר והכוונה הנ"ל כ"א לומד סתם. הנה מחסת ההתלכשות בלבושים הנשמיים וכל עסקו הוא בענינים נשמיים ובשכל והשנה נשמיות ובפרם שנתלכשה בלבושים דמ"ר איסור והיתר כו'. הנה נקשה עי"ז יש דובר ויפול הנוסל מסנה וסוף הדבר הוא שילמוד שלא לשבת סמ"ש לע"ס איה פ"ר לבוד עצמו כגון לחיות ת"ח וכהאי גוונא כמו בשביל פרנסה וכמשי"ס הרח"ו ז"ל בהקדמתו* לשער ההקדמות מהשמונה שערים ז"ל ובפרם לזכרנו ות כעות"ר אשר החורה נעשית קרדום לחתוך בה אצל קצת בעלי תורה אשר עסקם ע"ס לקבל פרם ומסקות יתירות גם להיות סבלל ראשי ישיבות היינו סטרדארות להיות שפ"ס וריחם גוף בכל הארץ דומים במעשיהם לאנשי דוד הפלגה הבונים מגדל וראשו בשמים תיקר סיבת מעשיהם הוא מ"ש אח"כ הכתוב ונקשו לנו שם כמת"כ בס' הוצר פ' בראשית דכ"ה ע"כ ז"ל על פסוק אלת תולדות חשמים ותארץ שחמשה סגנים יש בערב רב וסן הנ' סגנים מהם ** הוא חנק' בת גבורים דע"ל' אתמר חמה הנבורים אשר מעולם אנשי השם האיגון סמפדא דאלין ואתמר כהון חכה נכנת לנו קיר וסגדל וגו' ונעשה לנו שם בבנין בתו כנסיות ובמ"ר ושרון כהון ס"ת ועשרה על רישי' לא לשבת אלא למעבד לון כ"י והנה על חבת היאת אמרו במדא כל העוסק בתורה שלא לשמה נת לו שנחפכת שליותו על פניו ולא יצא לאור העולם עכ"ל הרח"ו ז"ל ואזי אותת פני' שסצד הקל' זננה מתלכשת בחורתו החותרה היא כבח"י גלות בתוך הקל' לפי שעה עד שיעשה תשובה כ"י וכ"ש אם לא נפתרה נששו עדיין וגפו ונששו מלובלכים בח"ן ובמתשכות רעות אשר הלבושים הצואים האלו מתלכשים בחורתו ומורידים אותה כעסקי

* ודמ"ל לקב"ל כהוספה א

** כ"י כן הוא במח"ס: וכדמ"ס נשי והקדמות (ידות-ו תרס"ט) עץ חיים (פרשה מ"ג).

ולמורה ז"ל : כפי השלישי סמ"ש הוא כ"י.

הקליפות ר"ל. ובכ"ז רואי תורתו תיא בבחי' סמא דמותא סג' ר"ל חן מצד עצם הלבושים הג"ל שנתורה חוגרת שק עב סאד והיא בגלות בתוך הקליפות ר"ל וחן מצד הישות. וכאשר עסק התורה הוא לשום איזו פני כנ"ל ובפרט בלבושים הצואים הג"ל נעשה יש גדול סאד ע"י עסק התורה שלו בגאווה וגמגומ הרוח ביותר וסחעבה וטתעשם סאד כנפשו תופו (כי היא חסביאה איתו להתענב בתענוגי כנ"א (מה שבאפשרי להשיג) מצד הישות ומצד שחשוב הוא בעיני עצמו) והוא החיפך לגמרי מאמיתות ענין ליסוד התורה שצריך להיות בביטול חכ' דקדושה עיקרת הוא בחי' הביטול.

ובירוע התפרש בין חכ' דקדושה לחכ' דלע"י דקדושה בחי' חכ' הוא בחי' ביטול וכמו ונחנו סה כר. וכל מי שהוא חכם גדול יותר ה"ה ככל יותר דכל הקרוב יותר ה"ה יותר בלא כו'. וחכ' דלע"י הוא בחי' יש וחז"ק נהן בדין וכמ"ש בס"א דיתרו ה"י בחי' חכ' דקליפה לע"י דמשה תחזקו ע"י כו'. ומדין הוא ל' מדון וריב בחי' פרוז שנגעשה ע"י הישות כו' כידעו ומבואר בס"א. וא"כ העוסק בתורה בחי' חכ' ית' צ"ל בבחי' ביטול בתכלית דעצם ליסוד התורה צריך לפעול בו הביטול להיזהר חכמתו ית' כו'. והוא נקנית בפרישות וסיעוד תענוג כו' כמ"ש בספרו דפרק שנו חכמים. וזה שנגעשה בבחי' יש ודבר ע"י עסק החורה הוא החיפך לגמרי וחיינו ספני שאור הקדושה שבה נתעלם ומסתתר סאד בהלבושים צואים והיא כבוד' גלות בהם הרי הוא לו בבחי' סמא דמותא כו' לא כמו אמיתית אור החכ' דקדושה כו'. וזהו כל האשר אין לו אלא תורה אפילו תורה אין לו והיינו בשלשוד תורה כלא אד"י" (דעיון תגלה ככלל נמ"ה כמ"ש רש"י פרק מסנין דקכ"ז ע"כ ד"ח תני בהני שייחין אז גם תורה אין לו שאין זו חורה כו'. ומסילא אינם באים נ"כ לאמיתות אור התורה לכונן החלכה לאמיתות. וכמ"ש בני דור זה' עמו שהלכה כמותו ככ"כ דוח שחלכה כמותו הוא ספני שהוי' עמו זהו דוקא כשהוא במל' לאלקות וכפי כ"ח שמתוך שנוחין ועלכוין היו קבעו הלכה כמותו. דספני הביטול שלהם ח"ה כלים שיאיר בהם אור החלכה ואמיתות. וכן הוא ג"כ לכיון אמיתות חכונת בחכמת התורה שהיו ג"כ כשהוא במל' דוקא אז הוא כלי שיאיר בו האמת כמו שהוא (ומאד קצה נפשו לראות באיזה סהבוארים הבאים (המבקשים לקבלם) אשר לסוד תורת הרבה וכתבניתם וכבראיתם וכורבש נפשם הסה כמו בע"מ ששופים משי.

ד ע י ר י ג ת פ ל ה : קשר הנעמים האבן צ"ס מיש בלקות ביצור ליה ולא תפנים ס"ג. וז"ל : זהם שפכרי וד"ל חזר הלשון כל המפור אין לי אלא תורה אפילו תורת אין לו אלא חורה תפילות חסידים. הגה דאי דמדת הוא לששול סג' כי חלילה חכמת תפנית ומצ"ל והלמד ויש קשה נוח לו שנתקן שלייתו צ"ס במום גממת גם עיון תגלה הוא ככלל ס"ח כדאיתא בסג' ופוש"י כו'. ע"כ.

והנה ס"ח סוד"ל זה' אלא תורה ונמ"ה איזו כשים דבמום ק"ב. וז"ל צ"ס מיש בלקות ד"ה כי השפע בקל ס"ג. וז"ל : אמר"ל כל המפור כי שפני האשש הוא שפ"ך שפ"ק בטורה ובמ"ה כו' כללה חכמות. — ולתעד סכמות ק"ב. ג. אה"ק סיכ.

ויהי לכבינו לאהבה וליראת את שםך עכ"ל ובפרט בתורת הפעשים ז"ל אשר הנחלנו אבותינו רבותינו תקי' ז"ע ז"ל המגלים ומבארים גדולת ורוממות ה' וכל עניני אלקות המביאים לידי אהוי"ר ומלפדט לדעת את ה' ואיך לעבדו ית' באהוי"ר כדבעי והדברים המביאים לזה וכפ"ש באגה"ק בקו"א ד"ה לחכך כ"ש בפע"ה ז"ל אלא שידיעת המציאות פתהשתל' היא ז"כ מציה רבה ונשאת ואזרבה עולה על כולנה כפ"ש וידעת היים כו' דע את אלקי אביך כו' ומביאה ללב שלם כו' שחא העיקר כו' עכ"ל. וכפ"ש סוף כלקו"ת כתביאור ח"א תשובת יעו"ש פדר"ה (ומצאתי בתוב ככתב אמת) (ומפך אצלי אם תוא כ"ק אדמו"ר האמצעי וצוקלה"ה (הח קרוב יותר) או כ"ק אדמו"ר הצוקלה"ח) בוח"ל אמרת ה' צדופת מנן הוא לכל החוקים בהם מוציאים פנא היים אפיתיים וחי לקולב עולמו יראה בחייו לחתענב על ה' בעבודה שכלב זו תפלה ונ"ה של אמת עכ"ל). ולכן פניסיות תת' היא כח' עדי"ת שהוא צלוי אלקות והיא המביאה ללב שלם היינו לאתו"ר שהוא העיקר בכל עסק התורה ומצות כו'.

ומשוי' נתלה עיקר פניסיות התורה כדורות האחרונים דוקא וכפ"ש באגה"ק סי' כ"ו זע"ל בשם האריז"ל דדוקא בדתות אלו האחרונים פוחו וסצוח לגלות זאת החכ' כי דורות הראשונים לא חי' צדיקים לה' כי היו צדיקים גמורים אסוד עצם מקלת נשמתם שהיו מסדינות בנחות ה' בהם אהוי"ר אמיתית ולמדו תורה לשכה ולא חי' בצדק להם נילוי פניסיות התורה וכבוד אלקים תפטר דבר וכו'. אבל בדתות האחרונים שאינם נשמות נכחות כ"כ נתמעטו האלכות כו' לזאת מצה לגלות כו' דוד וצד' דוד פוכרת יותר ענין התגלות פניסיות העדה לדע' את ה' ושיח' בתו' אהוי"ר כו' כי מפני ידידת מדרגת הגשמות התתגשמות ביוהר וריבוי התעלמות והתמלויב כו' גם תופשי תורה לא היו יודעים את ה' ומסילא לא חי' אהוי"ר באמת כי אהוי"ר תלוי בדיעה והשנות אלקות דוקא כי איך יתחב מה שלא ידע וכפ"ש ביראה וכפ"ש תר"ה שער ידאגה ס"א. וכדוע שאתו"ר גולדים מהמחין הב"ד דוקא ולכן גקראו אמות ומקור למדינת כו' כפ"ש במש"כ ח"א פ"ג וכבר נת"ל סי"ב דכלא אהוי"ר גם עסק התורה וכל להיות בכח' סא דמיתא כו'. ולזאת בתפד ח' עלינו גילת לנו את ה' הוהר אשר נתעלם אחר פמירת חושב"י ע"ה להתגלה בדרגות התקרובים וכפ"ש כתי' וכמה בני נשא ותמרנפון לתתא מחאי הכרוא דילך ברא בתראה בסוף יומיא כו'. דוד אהר' דוד גילה לנו בתפדו ית' אור פניסיות תורהו ע"י עכדיו ונאמנים כו'.

ולכן מצה וחוכה על כאריא ללמוד פניסיות התורה ועם היות כי עיקר ענין הלימוד הוא בהלכות איפוד חזיתו פדפשה ופגרת וכו' ככו' לבגר בירורים כפ"ש באגה"ק סי' כ"ו הנ"ל וכד"ה לחכך כ"ש בפע"ה וצריך להרבות בלימוד כל תר"י"ג וקיסן כפ"ש במחז"ס

שהן בריע לברר כידורין אשר שם נ"י. מ"ט חובת מצוה חזקת תובת
 זמא ללמד נ"כ פנימיות התורה בפ"ש באג"ק שם שיהא מצוה
 רבת ונשאה התרבות קולה על סולתה נ"י. ושי שאינו לומד פנימיות
 התורה ה"ח מתחייב בנפשו כי גם בעסק התורה יפול הנזל כ"י כג"ל
 באורך. ולא זו כל"כ שלא יכרר בירורים ודרכה כ"י וב"ש שי שאינו
 רוצה בלימוד חזק כ"א בלימוד הנגלה לבד ה"ח מחובק באתר רפוחא
 כ"י ובפ"ש בזהר דוחזי שרעבא לעיל. ורק בת ועל ידה יזכה לאור החיים
 כי היא היא כח"י עין החיים ועל ידה יבוא לידי אהוי"ר והי בהם בעסק
 תורתו לברר בירורים להעלות נפשו ומקור נפשו וליחזק ביהודי יח' כ"י.
 והט נ"כ משאר"ל וכולן פת בשלח כ"י כמלה דקא, שהיא פנימיות התורה
 כג"ל פ"ד :

קיצו"ר. יסביר אשר עח"ה הוא פנימיות התורה שלא נתלבשה בלבושים
 בשמים וענינה לידע את ד' ולבוא לאהוי"ר. בעיקר נתגלה בדורות
 האחרונים שירדה מדרי' הנשמות ונתרבו התעלמות. שי שאינה לומדת
 מתחייב בנפשו. וכ"ש הסמאן בלימוד זה.

יד) וע"כ כל הנ"ל וכן מ"ש כזהר ר"פ הקת ע"פ וזאת התורה אשר
 שם משה שחוכא לעיל בתחילת האנן שנאמר וזאת בוא"י לאכללא
 כ"י בקוב"ה כ"י (יעיין שם כל הסאמר) דתנה זאת היא כח"י
 ס' אשר בנינה מהגבורות ועמ"ש בלוק"ח בהביאור וזאת הקת התורה
 מ"נ כענין פרה דקבילת משפאלא דפרה היא בוד"י נקבא דנונה שמקבלת
 מפני שור משפאלא כ"י. וע"ז באת מצות פרה אדומה לתקן זה כ"י. ולחיות
 שמהגבורות יכול להיות יניקת החיצונים (וזהו כמשנת"ל כענין תורה
 שבנ"פ שהוא כח"י ס' שמתלבשת בלבושים דמדרי' ויכול להיות בזה
 ירידה ח"י כ"י כג"ל) לזאת צריכים להכרה בוא"י כח"י אילנא דד"י וע"ז
 מהסתקים הנבורות ומהתפך מסדירא לסיתקא ונקשים חיים ופזב כ"י
 כג"ל וזהו וזאת התורה אשר שם משה וזאת חקא בוא"י להכר עת"ד
 בעת"ה החזו נ"כ פח שרשו. ע"פ זה וכה נקשה לו סס דיים, וכה לחבר את
 התורה בעת"ה היינו שנעסק התורה שלו היא כאהוי"ר ולשמה שנה
 ע"י העסק בפנימיות התורה כג"ל צ"נ נעשה לו סס חיים, לא וכת
 שאינו מהכרה בעת"ה שאינו עוסק בפנימיות התורה ומסילא אין לו
 אהוי"ר ולומד תורה פתם בלי אהוי"ר ולא לשמה נקשה לו סס פת
 ר"ל כי יודד ונשל ע"ז שנעשה יש דובר גדול ומתגשם ביותר כ"י כג"ל
 באורך. וכפרס כשלומד בפגם חכרות ר"ל ת"ת יורדת בתוך עסקי
 תקליט' ומהתבק באילנא דפוחא ססס ר"ל :

קיצו"ר. ובאר סוד"ל א) וזאת התורה וזאת בוא"י ב) וכה נעשית לו סס
 חיים. שחזו היכור ס' בני"א. עת"ד בעת"ה, עסק התורה באהוי"ר
 ולשמה. שחזו ע"י שנימית התורה.

ב) והנה לכו משנת"ל צ"נ בהכרה לימוד פנימיות התורה לפי שהיא
 היא הסביאה לידי אהוי"ר. הנה יש כזה עוד דבר סת שמשקילח

ליסוד הנגלה, כי פנימיות התורה היא כגשמה לחיצונית ותורה וכמיש בזהר ס' בראשית דף כ"ו ע"ב ע"פ ומשם ישרד והיה לר' ראשים אליו אינון ארבעה דנגמסו לפרסם חד עאל כפישון דאיהו פי שונח הלכות תנינא עאל בניחון כו' ודא איהו דמו כו' תליתאמא עאל כחוקל חד קל דדא ליטנא תרידא קלא לרדשא רביעאח עאל כפרת דאיהו מוחא בר' בן זוטא וכן קוזי דקאלו בקליפין דאורייתא הנ לקאן כהן ר' עקיבא דקאל כסוחא אמתר בר' דקאל בשלם: נטק בשלם (ופי' חקקים בקליפין דאורייתא כפסטי תתורה שתן הלכות ודרשות ר' עקיבא עאל במוחא הנ סודות התו' ויבנן כו' יקריש) וע"ש בזהר כל המאמר יע"ש דכ"ז ע"ב סיום המא' הנ"ל ופ"ש ע"ש ויקת ה' אלקים את האדם כו' ובמק"ס פ"ש ע"ז, והיינו דהיצו' התורה תורה הנגלית היא בתו' לבושי התורה וחנשמה בהם היא כהו' פנימיות התורה, וכמו שתגשמה סוד' את הגוף כמי"ב פנימיות התורה מוחו את חיצונית התורה וכשלומד פנימיות התורה אז יש לו חיות בלימוד התורה הנגלית וזו בהם זממלא חלימוד כאשר הוא כחיות ה"ת כהמים אל דכוונה האמיתית בלימודו כו', משא"כ כשאינו לימד פנימיות התורה הרי לימוד התורה הנגלית שלו הוא כגוף בלא נשמה וה"ת כגוף סת' בלי שום חיות זממלא גם כותנת חלימוד אינו כדכתי' בר', וזו ני"ב פ"ש כתי' תו' למ"ד תנינא בתו' וזוה אלקים סרדסת סאי ורחו בר' ע"ד דאליו אינון דעכודי לאורייתא וכשה ולא בעאן לאשתדלא בתכ' כקבלת כו' יעו"ש, דבלא פנימיות התורה או התורה הוא יבשה בלי אור וחיות כו' וחיות היא פנימיות התורה כו' ועמ"ש מענין יבשה כזח"א בראשית דף ל"ג ע"א אסאי איקרי יבשה אריי היינו דכתי' לחם עוני לחם עני כתי' וכו' בתו' תו' כו' יבשה כשהיא יבשה ועניי היינו קדם היהודי ואת"כ ויקרא אלקים ליבשה ארץ כשנתמלא השפע בחימוד כו' ועמ"ש בקתיי נערך יבשה, והענין הזה סכואר ויטב בחקדסת הרח"ו ז"ל לשער התקדמות תנו' לעיל והוא מלא ברכת ה' בדברים קדושים ראויים לבי שאמרם, והענינה התקדמה הנ"ל בע"ה דפוס נוארשא (ויען שספר הנ"ל וכן ע"ת דפוס הנ"ל אינו סצוי כ"כ הנני גותן לפניכם הענינה התקדמה הנ"ל ומתראוי שחתי' סצוי' אצליכם * ותעיינו בה היטב ותמצאו טוב), והו ענין ודרך חיים דקאי על פנימיות התורה שהיא כתי' עץ החיים, וכאשר יש כתי' דרך חיים אז מסשיך ע"י כתי' בר סצוח ותורה אור שנת"ל פ"ב שע"י תומ"צ מסשיך כתי' גילוי אוא"ם והיינו כשיש דרך חיים כתי' פנימיות התורה ואז ותי כתם בעסק התורה וחמצוח שלו כו'.

קיצור. יוסף אשר פנימיות התורה היא כגשמה לחיצונית התורה הגוף, נותנת בה חיים, כשיש דרך חיים, פנימיות התורה, מסשיך ע"י בר סצוח ומריא.

התגלות והחוסמת דאז"ס מעורר האהבת בנפשו שנמשכת לדבקת בעצמות אוא"ס וזאת יהפוך ולא יהפוך בשום דבר נשמי ורחמי בלתי לת' לבד (והר"ע זצ"ל לא חסדתי בו' כידוע). וכמ"ס ב פרק הג"ל סבא"ר האהבת השנה לכל נפש מישראל וירושח לנו מאבותינו והיא האהבת הנפשי אורתך כל' מפני שאהבת ה' נפשי והיי האמיתים לכך אורתך ה' שאני מתאוה ותאב לך כדא"ס המתאווה לדיי נפשו ובשמה חלש ומעונה מתאווה ותאב שתשוב נפשו אליו וכן כשהולך לישן מתאוה וחפץ שתשוב נפשו אליו כשיקור משנתו. כך אני מתאוה ותאב לאור א"ס בית הוי תמים האמיתים להפשינו בקרבי ע"י עסק התורה בחקצי משנחי בלילה דאצרייתא וקוב"ה כולא חד. ואהבת רבת גדולה מנו והיא מאהבת ז"כ בכל נפש מישראל בירושח מאבותינו היא מ"ש כר"ס כבא דאשתיל בתר אבוי ואימי' דרזים לון בר'. והיא תאחזה המנוארת במע"י, וי"ל דככלל זה הוא ז"כ האהבת ה' המנוארת באהבה מ"י ית ר"ה כתיב מה יפית היא תאהבת ותתאבה שהנפש מתאוה ואוהבת והפיצת לדבקת בו' לצורך במרוד החיים וקרבת אליקים טוב לא מאד ובו תחפץ ורע לה מאד להתרחק ממנו ית' ה"ו בו' שונה ז"כ מצד כי אתה אבינו ופמנן שם לקמן. וגם י"ל האהבה זו שבאנה"ק חנ"ל שייכת למ"ש במש"ב פ"ך אלא ששם הוא בבחי' רצון ובאן הוא בבחי' אהבת:

קצ"ד. יכריח אשר ביכולת כאו"א לבוא לאצ"ר וזן מר"יג סגות שכאו"א מחייב לקיים, יבאר כמה סדרי' באהבת זישנם במעט הנפשות, אלא שגמנוו לללותן ע"י הדעת וההתבוננת.

יו' ודג"ת ככל סדרי' אהבה קרוב מאד אל האדם לבוא אליהם ספני שבעצם ישנם בנפשו כמכעו ורק צריך להביאם להתגלות כלבו זה דבר האפשר ככל אתר ואחר לפום שיעורא דילי' וכמ"ס במש"ב פ' חנ"ל, דלהוציא אהבת זו חסדמרת משהעלם וההסתר אל הנילוי לחיות בהתגלות לבו וסודו לא נגלאת ולא רחוקת היא אלא קרוב הרגד סאר כפיך ובלבדך לעשותה. וכמו בנשפיות יש במכע אהבה לדידך הסדק והמעולה וכשהוא דבר טוב ומתבונן במונו ה"ה מתעורר באהבה לזה וכן באדם שלא ידעו מעולם כשיוצע אצלו ומכיר את מעלתו ח"ה אהב אותו וחפץ להתקרב ולהתדבק בו. כמ"כ הוא ברוחניות כשיוצע ומכיר את הטוב והעילוי שבאלקות וחינו איך שהוא סמלח ב"ע וטובב כ"ע ואיך שכולא קמי' כל"ה בו' כנ"ל פמ"ו, ה"ה מתעורר באהבת והפיצת לדבקת בו ית'. וחדיעה היא חליפור שלומד ענינים אלו. ואמ"כ התהכוננות והעסקת הדעת בזה. וכשהתבונן ומעסיק דעתו בזה מתעורר באמת ובאור' ותשקת גדולת הנמשכת נפשו אליד ית' לדבקת בו ע"י עסק התורה והפצות ומתרחק מתדברים שאינם לה' ולתורתו, וחינו סכל הדברים חשפיים וכל חסדו הוא לדבקת בו, וזוה יש כמה בזוי' ומר"י באופן האז' והתשוקה בדביקותו ית' ובתעוררותו מתדברים והאמרים בר'. וזה תלוי באופן ידיעתו ודעתו ובאופן ההתבוננות והעסקת דעתו, דכל מה

שירדע ומשינו יותר ומתבונן ומעמיק דעתו יותר ח"ח בא לידי אהבת גדולה ואמיתית יותר, ובודאי צריכים בזה יגיעה חן בדריעה והתשנה לידע את הענינים וב"ש בהתבוננות העסקת הדעת שצריך לוח יגיעה זמן וכמ"ש בס"ב פמ"כ שצריך יגיעת גפש שלא תבדד עליו העבודה לייגע מחשבתו להעמיק ולהתבונן בגדולת ה' שעה גדולה רצונה כו' יקו"ש. כי גם בגשמיות כלי התקשורת דעתו בתדבד לא יתעורר באנ' אליו כו' וכמ"ש בלקו"ת כתביאור חב' וידעת ולזאת צריכים יגיעה כהעסקת הדעה והתבוננות אבל ע"י יגיעה יכול להגיע לוח :

קיצור. יבאר אשר ע"י יגיעה התבוננות העסקת הדעת ביגיעה קרוב הדבר לעורר האהבה.

יח) וכחלקמה אל היריעה וההשגה שירדע וישיג היטב ענין אלפי ובפרט אל התבוננות לדיות נחמס ונדקס בפתו ויתקשר היטב בזה ויתעורר באהבה. תנה בכדי להיות כלי מוכנה לוח צריך לזכר תהלה בללות חוסריות גופו שלא יחשך על כחות גפשו, והוא כלי דברים הא' סתומים בעיני אכילה ושת' ושאר' תענותים לטעם בתענותים תגשמיים אפילו בדברים חפשוים כמת שיש באפשרו סדר קיומו וכריאותה. זה ביכולת נאנ' לנוף א"ע כפתול הענינים שלא יאכל כ"כ וכחמה בדברי תענותים שלא לעשותם כמי שלא למייל וכחמה. נאנ' גם אם בשעה חזות לא ילמוד ג"כ מ"ס הנפ' שטפה א"ע שלא לעשות פה שחפץ לבו בכדי לאכפיה לספ"א ת"ו משכר את חוסריות גופו (ובתנאי שלא יעסק בעת היא באיזה ענין גשמי אחר אשר גפשו הנכבית מתאו' וב"ש בתוללות אי כליצנות ה"ו) וכמ"ש בס"ב פמ"ז וכן אם בלג פיו מלדבר דברים שלבו מתאנה כו' ובפרט אם בעת וחיה ת"ח עוסק כחודה וכמ"ש בס"ב שם בנון שחפץ לאכול ומאחר סעודתו עד לאנר שעה או פחות ועוסק בתורה באוהה שעה כו'. וכן כשעת שחפץ למייל עדי"ם הוא עוסק בתורה באוהה שעה כו'. והב' הוא תביטוש שסכמש א"ע בהיטושת המבוארין בס"ב פמ"ט והר"ע יגיעת בשר לבמש את הגוף להכניעו הסכואר בס"ב פמ"ב וחיו תקדמה שת"ו כלי מוכנה להשנה והתכונות וחתקודות אהויר כו'.

והנ"ל באהבת רגפשו אויתך ג"כ קרוב מאד לבוא לוח ע"י שמתבונן איך שאנ"ס ב"ה הוא חיי העולם בכלל ודאי גפשו כפרם וכשמעמיק דעתו בזה מתעורר באמת באח' ותשוקה גדולה אל תאלקות וחפץ באמה שיאיר לו האור האלקי בגילוי וכחפץ זה הוא עוסק בתורה שע"ז סאיר האור האלקי בגילוי בגפשו והתורה היא חכ' ורצונו ית' ואדייתא וקב"ח כלא חד כג"ל פמ"ז בשם הספ"ב פמ"כ. ובודאי יש בזה ג"כ כמה כתי' ומרד' באח' ותחשוקה והוא ב"כ לפ"ע השגתו ותעסקת דעתו כו' אבל

בללוח הענין לא נסלאת היא ולא רועקת היא כלל וכיכולת כאר"א לבוא
 לזת כל חזי לפוס שיעורא דילי' זה מעמ זה הרכה כ"י וכהתלה הוא
 במעמ ואח"כ מסיק ותלך כ"י :

קצנענעס. יעורו אשר כחקדמה לזיעתה והתבוננות צ"ל זיכוד טוט ע"י
 מינוטים ובימושים. יבאר האהבה דנפשי אויתיק.

יב' וכן הוא בענין היראה שהיא ג"כ מבעית ומסתרת כלב כל ישראל
 שלא למרוד בממ"ת הקב"ה וצריך להוציאה מהתעלם אל הנלוי
 ע"י ההתבוננות בשמלכותן כגדולת א"ס ב"ה ומלכותו אשר היא מל' כל
 עולמים עליונים ותחתונים ואיהו מסב"ע כ"י ומניח העליונים ותחתונים
 וסירה מלכותו על עמו ישראל בכלל ועליו כפרט כ"י והנה ה' נצב
 עליו ומלא כל הארץ כבודו ומביט עליו וכוון כליות ולב אם עוברו כראוי.
 וע"כ צריך לעבוד לפניו כאימה וכיראה כמסד לפני המלך ועמיק כמח'
 זו כ"י, וכמ"ש במש"ב ספ"א יג"ש, וכמס"ב כ"י והנה כל אדם שישראל
 יהי' מי שיהי' לשיחבונן בזה שקת גדולה בכל יום איך שתקב"ה מלא
 ממש את העליונים ואת התחתונים ואת השמים ואת הארץ ממש מלא
 כל הארץ כבודו ממש יצופת ומביט וכוון בליותו ולבו וכל מעשיו
 ודיבוריו וצעדיו יספור אזי תקבע בלבו היראה לכל היום כולו כשיחזור
 ויתבונן בזה אפילו בהתבוננות קלה בכל עת ובכל שעה יתי' סו"ס וע"ש
 כמחדו"ס כ"י, וע"י התעוררו' היראה לבד זאת שיהי' עיניו שלם בסו"ס
 וע"ש שלא למרות ח"ו עיני כבודו כ"י כמ"ש כמס"ב שם עוד זאת שע"ו
 תהי' עסק תורתו וקיום מצותיו בבחי' עבודת עבד לעשות רצונו ית'
 ולא בשביל חנאה עצמו כלל כ"א למלאות רצונו ית' ולעשות נח"ד ליוצרו
 שנת"ד לפני שאמרתי ונעשה רצוני כ"י, ויש לו ג"כ תענוג בזה, נחיינו
 שמתענג בתענוג שלמען כ"י, ומש"ו העבודה היא במסמח כ"י כמ"ש במ"א.
 (וענין זה ריק לעשות גה"ר יש ג"כ כהאת' וכברא דאשתדל כ"י כמ"ש
 במס"י וכמס"א, ומ"ס י"ל שרש בזה חילוק בין אה' ליראת דכאמרת יש
 לו עונג ומנוח לו בזה שיש יחוד קוב"ה ושכינתו' בתחתונים, ביראת
 הוא ככח"ו כיפול ביותר, ונחיינו שאינו כאוסן בזה שלו מנוח מזה (כי
 אינו שייך להתעששות דג"כ) אלא שמנוח לו מהעונג שלמעלת לבד וכזה
 הוא מתענג כ"י, ולמעל מזה הוא שמתענג בזה שיש ית"ד קב"ה ושכינתו'
 כהחתנים אבל הוא הלא התענוג וזעלין עצמו כי העקד הוא כמו
 האדון עצמו ודבר אחד אחר ולזאת תענוג העליון הוא עצמו התענוג שלו
 כ"י) וצריך לתורת שתיהם אנהי"ד וכמ"ש במש"ב ספ"א :

קצנענעס. יבאר אשר גם היראה מבעיה כלב כל ישראל וצריך לבלותה
 ע"י ההתבוננות. על ידה באה השלימות בסו"ס וע"ש ועסק
 התומ"צ הוא בבחי' עבד. (אוסן התענוג כאהבת או ביראה).

ו י ט 5 1 ג כ : העלוקים בתענוג שזוכה כן ראש בביאור יחזר בדיה
 יחזי ויא חלס ויש ראה מהמסך יריס שריה חרסיו.

כ) וְעַיִן נְצוּמֵיט לַיִנֵּעַ עַצְמֵינוּ בַּהֲתַבְנֹנֹת וְהַעֲמֵקֵת הַדַּעַת בְּעֵינֵינוּ תְּנִיל
 וְהַתְּעוּרֵר כְּאַחֲוֵיֵר וְהֵן הַנְּדַפֵּין לַעֲסַק הַתּוֹדֵמִיָּע, וְצִרִיךְ כְּאוֹרֵא
 לִידַע נִמְאֵג' אִשֶּׁר בִּיכְלֹתוֹ לִכְוֹא לְאַחֲוֵיֵר (עַיִן הַהֲתַבְנֹנֹת וְהַעֲמֵקֵת הַדַּעַת
 בּוֹ) וְאֵם בְּמַעַם אֵל בְּחִיבָה בִּי וְסִמְיִיכ הוּא כִּדְבַר הֵן מֵאֵד קִיּוֹם הַמִּצְוֹת
 תֵּאלוּ בְּעַעֲם הֵן מֵאֵד קִיּוֹם הַתֵּי' זְמִצּוֹת שֶׁהוּא עַל יַד הַקָּא, וּמִחֻיִּיב תֵּא
 לַיִנֵּעַ אֵיֶעַ וְכֵא יִבְאֵ אֲלֵיהֶם בִּי, וּכְשֶׁלּוֹסֵד בִּיאֵיֶחַ בְּעֵינֵינוּ הַשִּׁיבִיט
 לְאַחֲוֵיֵר (וּבְאִמַּת הוּא בֵּן כְּבֵל עַיִן אֲלֵקֵי שְׁלוֹסֵד הוּא שׁוֹיֵךְ לְאִיזָה מֵדַת
 עַרְפִּיט) תְּלִילָה לוֹ לְחִשׁוֹכ שְׁאִין זֶה שׁוֹיֵךְ אֵלָיו הַעֲבֹדָתוֹ שְׁאִינֵי בְּעַרְךָ
 זֶה יִדַּע שׁוֹת שְׁקֵר וּמַעֲוֹת נִמְזֹר הַגֹּדֵס לוֹ הַעֲדֵר הַעֲבֹדָה תַּעֲסַק חֹרְתוֹ
 וְעִבּוּרָתוֹ הַסָּה שְׁנֵי דְבָרִים מְשֻׁדְּדִים וְשִׁנְיָוִם בְּלֵי אִמְרֵיהֶם כֵּלֵל, כִּיֵּא
 בְּהַעֲנִין שְׁלוֹסֵד יִתְפַּלל בּוֹ אֵזֶת וְשִׁתִּים וְשִׁלֵּשׁ וְכוּ' וְיִתְבַּחַן וְיַעֲמִיק וְעַתָּה
 דְּמִטְב בְּתַעֲנִין זִיתְעוּרֵד עַיִן בְּאַחֲוֵיֵר, וְאֵם כַּחֲחֵלֶת יִשְׁעוּם דִּק מַעֲס
 מִוִּב יִסְיֵךְ וְיִלְךְ זִיתְעֵלָה סִרְגָּא לְדִנְגָא הַלֹּךְ וְנִסְעֵ כו', וְכֵאשֶׁר יֵאֵד
 נִפְשׁוֹ בְּאֵר אֲחֵיֵר אֵן יִתְעֵלֶת מִשְׁפֹּלָתוֹ וּמְחִיתוֹתָּ בְּכַפִּיֹת הַכַּחֹת
 הַמְּכַעִים שֶׁלֹּ זִיתְעֵלָה בְּמִדְיָנָתוֹ, וְלֹא כְּפֹ שְׁטוּקִים וְחֹשִׁבִים אִיךְ יִתְבַּעוּ
 מַעֲצָם עַיִן אֲחֵיֵר הֵלֵא הֵם פְּחֹזִים בְּמִדְיָ כו' כְּגִיל רַשְׁפִּיּוֹ, אֲדִרְכָּה
 מִיבָה מְחִיתוֹתָם הֵיא הַעֲדֵר הַאֲחֵיֵר זְבִישִׁתִי אֲחֵיֵר יִתְעֵלוּ בְּמִדְיָנָתָם,
 וְכִמְוֹ שִׁנְתִּיל שְׁעַיִי שְׁאֵחֵכ אֵת ה' הַאֲיִן לְרִבְקָה בִּי חֵיֶת מְחִדְחֵךְ מִלְּהַבִּים
 שֶׁהֵן תְּפִיִּים מֵאַלְקוֹת וְכֵל עַיִן רֵאזָה הֵיא הַהַעֲתֵקָה וְהַהַחֵם מִסְּקוֹסֵד תְּרֵאשׁוֹן
 בִּי הֵייִט שְׁנַעֲתָךְ מַעֲנֵינוּ הַנְּשִׁמִּים חֲנוּפִינוּם וּמְתַקֵּב וּמְתַדְּבֵק כְּאַלְקוֹת
 כִּי כְּמִישׁ בְּמִיָּא, וּמְכִישׁ שְׁחֵאח' הֵיא סְקוֹר לְעֵיֶשׁ הַיִּרְאָה תִּיֶת סְקוֹר
 לְסִרְיִם דְּבִכְלֵל זֶה הוּא נִיִּכ כְּפִיִּית הַכַּחֹת הַמְּכַעִים וְכִמְוֹ שִׁנְתִּיל סִיד בְּעַיִן
 הֵלֵא דִלֵא תְּחֹרֹזוֹ בִּי, וְגַם הַעֲמֵס עַיִן הֵירְאָה הֵיא כְּבֵהִי עֲבֹדָת עֲבֵד
 כְּגִיל מִיִּם וְכַתְּעֵדֵר הַעֲבֹד' בְּאַחֲוֵיֵר בְּאִמַּת תֵּא שֶׁפֵּל וּפְחֹזֵת שְׁנִמְשֵׁךְ אֲחֵר
 חֲנֻחֵיב לְהַפְּרֵן וְלְהַתְּאֹזֹת כֹּל הַדְּבָרִים הַנְּשִׁמִּים וְנִמְשֵׁךְ אֲחֵיֵרָם כִּי מֵה
 יִסְנַע אֹרְתוֹ מֵדַת וְעִיר פֵּרָא אֲדִם יוֹלֵד הַמִּצְוֹת הַמְּכַעִים חֹקִים תְּפֵה
 בְּתוֹלְדוֹתָם וְאַקְרַמָּה מַעֲנֵינוֹ בִּי, הֵיךְ עַיִן אֲחֵיֵר עַיִן הוּא מְחַעֲלָה
 מִשְׁפֹּלָתוֹ וּפְחִיתוֹתוֹ כִּי, וְעַסַק הַתּוֹרָה שֶׁלֹּ וְקִיּוֹם מְחֹזֵינוּ הַסָּה כִּדְבַעֵי עַיִן
 הַאֲחֵיֵר כְּגִיל זַעֲרִי כֹל זֶה חֵיָה עוֹלָה מְסֻדְרִי לְסֻדְרִי כו', וְדוּצָא מִכִּין
 שְׁכֵאֲרֵא צִרִיךְ לְתַבּוּעַ בְּעַצְמֵי הַעֲבֵר דְּאַחֲוֵיֵר וְצִרִיךְ לַיִנֵּעַ בּוֹח תְּחֵלֶת
 כְּלִיכֹד לְחִשׁוֹת הַעֲנִינוּם הַיִּשֵּׁב וְאַחֲוֵיֵר בְּהֲתַבְנֹנֹת וְהַעֲמֵקֵת הַדַּעַת וְיַעֲלָה
 וְיִנֵּעַ אֲלֵיהֶם כֹּל הוּא לְפִיּוֹם שִׁימְרָא דִּילֵי תַעֲדָה יִתְעֵלָה כְּעִילֵי אֲחֵר עִילֵי
 מְסֻדְרִי לְסֻדְרִי כו' :

קִיצוּר, מִסִּיק אִשֶּׁר כְּאוֹרֵא יִכֵּל וּמְחֻיִּיב לַיִנֵּעַ לְהַתְּעוּרֵד בְּאַחֲוֵיֵר, עַיִן
 אֲחֵיֵר מְחַעֲלָה מִשְׁפֹּלָתוֹ כְּעִילֵי אֲחֵר עִילֵי.

כא) וְרֵעֵה עֵיֶם כֹּל הַדְּבָרִים הַנִּמְאֵי לְעֵיל תִּדְעוּ וְתִבְנוּ נְחִיצוֹת וְחִכְרָהוֹת
 עַסַק מְנִיחֵד חֲתוּרָה וְאִשֶּׁר הוּא עֵינֵךְ חֵייגוֹ, וְאֵם כִּי בְּזַמַּן כִּיִּם
 צְדִיקִים לַעֲמֹק יוֹהֵר כְּתֵי הַנְּגִילִית כְּכֹד לְכַרֵּר כִּירוּחִין כְּגִיל מִיִּג בְּסַם
 אֲנֵהֵיךְ, אֲכֵל זֶה גִּמְאֵ שִׁתִּי עַסַק וְתֵי' רְצוֹן וּמְכֹחֵן אֵל אֲמִירִית הַבְּחֹנֵת

הוא ע"י עסק התר חסנימיות ובה דוקא יחי' בלימוד התר' הנגלית. ובלעוד
 אין לימוד הנגלה רצוי ומסוּך כלל כי ח"י יפול והפול מסגור. שנעשה יש
 ודבר יורד ונופל ח"י ומתרכב באילנא דסודא ר"ל, כ"א כאשר עוסק
 בפנימיות התו' ומתחבר עת"ד כעו"ח כמשתגל"ל פריג י"ד ומ"י האפרים
 בנת אז נעשה לו לימוד הנגלה בח"י טמא דחיי כו'.

קיצור. וזמן הגיל בתכרומות עסק פנימיות תתורה.

בכ' ועתה עלי להודיע לכם סמרת תחייסדות אגודתנו. הדעו אשר מסרת
 יסוד אגודתנו אינו רק לחחזיק בחורים שיעסקו בתורה. במלוח
 אחרות, יסוד אגודתנו אינו להנחיל ולהרחיב עסק התורה הנגלית כ"א
 זאת היא תכלית יסוד אגודתנו, אשר תבוצרים חקוסקים בתורה הנגלית
 יהיו יהודים (אידען) ידאים ושלמים עם ה' וחודתו. וכבר פירשנו
 שיתחילו בפ"א (כסכ' המתחיל * נודה לה' על כל תשוב) הדבר אשר
 הביאנו לייבד אגודתנו כאשר ראה ראינו אשר התורה האמת שם עב
 סאד תעסקי' שלא לשמה כלל, וחובה מחצעידיים הלומדים הודה אין
 בהם ידאת שמים כלל חוסה ותורתם משוקעים באחר רפוחא סמס ר"ל.
 ולא די להם כרעה הזאת עוד טרעה אל רעה יוצאים ונעשים מודי העראת
 כישראל ורבים תלים יחילו ר"ל ת' ישמרו מתם ולהכלית זה נתעורדנו
 לייסוד אגודה לתחזיק בחורים חקוסקים בתורה לשמרים סתדברים
 תמייקים וללששתל ככל האמרי-- כעזרתו יה' — לנפוע בהם אינת
 הרגש פנימי ביראת ה' ואהבת ה' יודעו במה הם עוסקים, מה הם לומדים
 (תינו חכ' ית') ובשכיל מה הם לומדים וחיו בלימוד תורתם, וכאשר דרך
 תחיים המביאה לזה היא לימוד פנימיות תתורה כמשתגל"ל, לזאת שמנו
 יסוד ועיקר אשר כל אריא לימוד דא"ח זמן זמן בינו. ועם היות שותת
 זמן יתנו על עסק התורה הנגלית אשר כן צ"ל כג"ל. תע"ו אז
 משנתחיים שילמדו ורובה בגש"ת ובליסוד הערצה שית' לקסן. מ"ט עיקר
 ויסוד תרכר הוא הלימוד בדא"ח שידעו את ה' וסתרך כך יבואו אל יראת
 ה' ואהבת ה' כו' וכמשתגל"ל באורך, וחגבלנו ע"י שכאריא ילמוד לא פחות
 סארבע שעות ביום דא"ח (שזו ערך שליש מלשעות שעוסקים בתורה
 ביום). ועס"ש בלקו"ת בתביאודי דולא תשכית מ"ת וכן שמעתי מפורש
 סב"ק אמר"ר וצוקלח"ה נ"ע וי"ע אשר בחול צריכים ללמוד שליש חפיות
 (שני שלישים נגלה) :

קיצור. סמרת אגודתנו — עסק בתורה כארנש פנימי באעו"ד. הדרך
 לזה ע"י לימוד דא"ח, זמן קבוע ככ"י (בימות החול שליש
 כדא"ח, ב' שלישים כנגלה).

כג' והנה הכתרים הראשונים אשר אחם נתייסדה אגודתנו ידעו את
 סמרת יסוד אגודתנו, וכן הנה בתרו ויפעלו בזה, ועייסו וקבלו

עליהם בנפש הפיזית לעסוק כראיה כפי זמן תנ"ל וכלימוד המוכן ות"ל
 עשו פרי ותצליחו. וגם עתה ת"ל רבים מתבדחים הלכים בדרך הזה
 ופראימים אל הבגזת האמיתית והלכים ועולים ת"ל. אמנם יש ג"כ
 רבים אשר במשך הזמן בתקלים פהם תכונת האמיתית ובינתר בא הדבר
 במיפת אשר נקבצו ובאו במשך הזמן כחורים חרישים אשר לא ידעו כלל
 מעסק החסידות ואם כי אתם תפכרים ח"ו אבל מעסק החסידות אינם
 יודעים, ובאו רק בשביל לימוד הנגלה ועליו רוח זר חופיע בביה"ט לאמר
 אשר עיקר תכונתו הוא רק כלימוד הנגלה, ולימוד העמידות הוא כפול
 ח"ו, וכן הסת נוחים בעצמם אשר ועיקר כנפשים הוא לימוד הנגלה
 החסידות לנסיון רק בבדי לצאת י"ח לבר, ומסלא טובן אשר תפח
 ולימוד תורתם אינם כלל וכלל כפי הכונת חרצ"ו בעסק התורה ובסציאות
 עצמן כפצכם וסודיגתם חרוחני. ולזאת הנני להודיעם בפעם הזאת
 אשר לא זאת היא סודת כונתינו, כלל לא. כיא תכלית כונת התייחדות
 אנוהתינו הוא בשביל לימוד החסידות כאשר הוא עיקר חיינו ובזה
 דוקא יחיה בלימוד התורה הנגלית, ויחיה תמה ועסק התורה שלהם רמים
 לפני ח' נותן התורה:

קיצור. יש מעים כהסמדה ולכן תוור ופודיעם.

בר) והנה עיניכם חרואות אשר אגחו קבלנו עלינו בל"ג להסלים כל
 מהסודיכם ובאותות ובחפץ נפשינו אגחו משהדלים בזה למען
 יד' לבככם העתכם פנו' לעסק התורה ועבודת ה'. אמנם מי שאינו
 מקיים תנאי מודעה הזאת כלימוד דא"ה ר' שעות ככל יום לחי יודע
 אשר הוא נהנה מאתנו שלא בדין:

קיצור. מי שאינו מקיים הסוד נהנה שלא כדן.

בח) ובאשר תזק וקדם כל דבר הוא הקביעות זמן, ובפרט בעסק דא"ה
 אשר יש זמנים המסוגלים דוקא ללימוד חזק, ויש זמנים אשר
 בהם נחוץ ללימוד דא"ה. וגם בדיכ מוכן ללימוד דא"ה בשני
 זמנים ביום, הנה הזמן המסוגל ללימוד דא"ה הוא בבקר
 קדם התפלה שאז מאיר מלמעלה מבה"ו לובן העליון דאתקדחתא
 דילי' הוא בבקר דאכרהם וכפ"ש כתו"א ד"ה וישכב לבן
 בבקר, ובזמן הזה ילמדו לכה"ס ב' שעות והיו בשעת שביעית ומצד
 יתאכפו כלם אל חזאל הגדול (ולא ילמדו על הקהאפירען או במקומות
 אחרים כ"א יבואו כלם בהושל הגדול כמו אל לימוד הנגלה) אחרי הנהגת
 תפלין וקריאת שמע ואחר שתיית סיי, וילמדו ב' שעות רחופות עד
 שעת השביעית ומצדת, ואם כאפשר שיתחילו בשעת שביעית יותר מוכן
 סוד זמן התפלה שלא יתאחר. הלימודים בפ"ע יעשו אנוהת כל אנוהת
 מהמשה או ששה בחורים או יותר אשר ילמדו ענין א', ואין כונתי שאחד
 יאמר והשאר ישמעו, ולא שכולם ילמדו רק שלא ילמד כל א"ה ענינים
 שונים אלא כל אנוהת תלמד ענין אחר, וידברו איש אל רעהו בהגנת

הענין הנך תלימוד ילמדו או כולם יהו או שנים שנים, וכל האגודה תלמדו על שלהן כיוון בכדי שלא יתבלבלו הענינים וגם לבעלי האגודה האמת יהי מקום מרווח שיוכלו ללמוד שנים שנים ולא יבלבלו זה א"ו, וכל דרשו שלומדים יחזרו עליו פעם או שנים כפי הדורש כי כפי"א א"א לידע מה הענין לאפירתו כי"א בפעם תשניה או השלישית יכולים לבוא על אפירת הענין, וגם עי"ו יוכלם הענין אצלם וידעו אותו, והשומעים מתמששפיעים תרשביץ שי"ו הר"ם שי"ו ישמעו מתוך הספר הקא, וישמעו היטב מה שלומדים, והח"ב יחזרו כפי"ע מה ששמעו ויחזרו שנים בידו לא פחות ויחזרו היטב מה הדברים ששמעו ומה שלא יזכרו או לא יכירו ישאלו מהמשפיע, הנערים המתחילים אשר אינם יודעים עדיין בדא"ח ללמוד עמהם הר"ם מעמדין שי"ו ויסבור להם ויבינם את הדברים היטב עד שיבינו וגם כמה יחזרו אח"כ כפי"ע שנים שנים, חוגי מסנה את הדי"ק ז"ם שי"ו לתשניה על זמן כואם אל לימוד התמידות ומהי"ב הר"ק לבוא אל חזאל בפעם שביקוח ומחצת וראה אם באו כולם אל הלימוד, ופי שלא יבוא בזמן ירשם כפנקס (וכזמן שהדי"ק יהי"ו במסחר האתרוגים אני מבקש את המסנ' הרז"ו שי"ו שהוא ישנית ע"ו) האם לומדים באופן שבת' לעיל ישניה עי"ו הר"ם סתמדין וגם הדי"ק ישניה עי"ו, והקביעות זמן תכ' יהי"ו בלילה, כי בלילה צריכים ללמוד דא"ח וילמדו בערך מקדם שעה פ' עד שעה י"א, ואותן שא"א ליטב עד שעה י"א ותלכים קודם שעה י"א לישן, יהחילו ללמוד קודם שעה פ' בא"פן שילמדו כ' שעות רצופות דא"ח, וזה יהי"ו עי"ם השנ' המשיגה תרז"ו שי"ו וכפי שיסדר הוא חיות מתבחרים אינם יכולים ליטב כ"כ ומתי יתחילו בלימוד הדא"ח, תרז"ק שי"ו ישניה שיקיימו כפי שיסדר תשיגיה ואופן הלימוד בלילה יהי כמו שנת"ל בלימוד הפקר, וכי"ו לכד לפניך ההניא שבין סנהת לפערי"ב, ואותן אשר יתגשלו כפנקס דא"ח יעבשו כפי סדת החודשלותם, ופי שנת"ה שאינן נתן א"ע ללימוד דא"ח יגרשו לגברי סגודתינו, ואותן העומדים בכקר בהשכחת ילמדו כל העת יסוף התמלה דא"ח, כי בר"כ קודם

ה ר ש ז י ק ו ר סמאל בלאל בר ילוד שבול שעמל. הלולמו רה בתתם תובדו א עי"ו ואלק.

ו ה ר י מ : ר סמאל בלעני — סמאל. רה אונחית כונקרת למרג שלום סי החיית עי"ו שכב.

ה ר י מ ז ו ע מ ב י ז : ר מה סתמדי. סתלי צבולר סגרי"ב ג"ב, ללמדו של הרב ר אברהם סתמדין וחזרו של הר"ם בנדם סתמדין. ססד בשבט תרע"ח בליובאוויטס.

ה ר י ק ז י מ : ר יעקב סמאל זעליקסאן. בן הרב ר סגרי"ם — הגני רער סייך — סתי רב בליובאוויטס בי"ט תר"ץ.

ה ר י ג ו הרב ר זב סאלף (תרי"ח—תר"ץ), בו של ר מה אפרים לעריסין ותמו של הרב ר שילין כקר סמאל.

ק ר ז מ ה ת ס ל ה : לעני סתמדי (בסדת ה. ג) ריה ססוף ולקרת בימוד לריה תרי"ח סגרי. סמאל ללמדו וציה רה לעיית סדיה תחת אב"י לו עכרה, ולעני סתמדין של הרעיש ססוכות סת.

החטלה איצ' לזיוגת ליכוד אחר כ"א ליטור דא"ת, ושענת היהם סמפיקוח
לליטור הנגלה, ונגד זה הרשנות ביום למעם בליטור דרא"ת כלילה
(באופן שיתאים שייעור זמן הנ"ל) אבל מקצת דא"ת צריכים ללמוד
בלילה, כי הזמן הזה צריך לדא"ת.

ז"לם חשיק קודש יהי' כולו על עסק דא"ת וכר"כ צריכים
לשכור סאר הזמן ביום חשיק לעטוק בו בתורה ולא
לפניה ח"ו לדברי הבאי אשר גם בימות החול צריכים להזהר בזה
וביותר בש"ק כי קודש היום לר' אלקינו וניתן לישראל לשבוע ולהתענג
מפניו יהי' והפועל ביום חשיק הוא בלתי מרוצה כלל וכלל, ולא מצאנו
שהותר ביום הזה רק לישן יחד סעוד סבל יום, זמן לענג באכיליט, אבל
בתנאי שיהי' לכבוד שבת, והיינו שירגיש שזה לכבוד שבת ואיסת
שבת עליו היטב הביטול הכללי דשבת עליו (וכידוע דשבת הוא עליית
היצדיות העולמות ג"כ וחכל עולה למעלת וכפרם ע"י הגלה דשבת
כתעלה נפשו בו' וידוע דתפלות דשבת וסעודות דשבת שייכים תמה זל"ן)
אבל לכפל הזמן בשבת בדברי הבאי ח"ו הוא עון גדול ר"ל, וכפרם
בענין הפועל בש"ק שאז כל העולם ממוילים לא יגקה מרע ח"ו ושומר
נפשו ירחק מזה:

קיצור, זמן מסוגל לליטור דא"ת בבוקר קודם התחילה, זמן נשען לליטור
זה — כלילה, ויטרם זמני הליטור זאפנו, יום חשיק כולו
לדא"ת, שסדרת הזמן בש"ק.

(ב) **עוד** מלין לאלקה, הגח כשל"ח רקפ"א ע"א הביא כשם הסד' דקובע
עתים לתורה ת"ן ספר תורה כ"ו והקשה ע"ז הלא קביעות עתים
לתורה היא הכעלה הראשונה שעלי' האדם נשאל כ"ו (בירושלמי פ"ט
דברכות א"י העושה תורה עתים ח"ו כ"ו, ור' שהכונת ע"ז שאמר
בגמרא דסנהדרין דף צ"ט ע"ב זה הלכוד תורת לפרקי' כ"ו) ז"ל שהכונת
בהקובע עתים לתורה היינו שמדקדק בקביעות הזמן שלא יחסף ע"ז,
והיינו ספני שהתבד עליו כמשה, וע"ד שאמר במשנה דברכות פ"ד
העושה הפלתו קבע ובגמרא אמר ע"ז כל שתפלתו דוכח עליו כפשו
דכשם דתתלה דכשדא כפשא עליו אינה רחמים ותחנונים ואין זו
תפלה שכל ענינה כוונ' הלב והרגש פנימה, וכשהיא כפשויה ת"ה החישוך
מה לגמרי, כמ"כ הוא בתורה סאחד שתיא עליו כמשה אין זו תורה
וכפרם בליטור דא"ת אם היא כפשא וינין טוקל סאופת ספני שכל
ענינת הוא ההרגש אלקי שכה כנ"ל, כ"א צריך ללמוד ברצון והחשק ואז
לא ידקדק בתזמן כ"כ, וידע אשר בהזמן שלמד דא"ת הוא מרויח בליטור
דאגלת אשר גם במיעוס זמן ימצא הרבה יותר סוולתו כריבוי זמן (והליטור
בחשק וחיות בדא"ת בוקל תרבה יותר לפעול בעצמו בכליטור זעגלת,
באשר הוא לוכד ענין אלקי הנה גם כמעט התקשרות כמענין שלמד

ימצא בו חיות. וגם לפי שהיא בחי' עין החיים בעצם כג"ל פירג' לכן בנקל למצוא כזה חיות. הצריכים ללמוד בקול ודבור שמקול מקודר כוננת הלכ' ומטיף' חיות כהלימוד) וזאת היא הבחינה מי שאינו מדקדק כי"כ בתאמן הוא שהביב עליו לימוד הדא"ת ותפעול עליו להאיר נמשו כאור החיים; כ"צור. יותיר שלא יהי' הלמוד כמסוי' ולא ידקדק בתוספ' (בנקל לפעול בעצמו חיות בלימוד דא"ת. וצ"ל בקול).

(כז) והג"ה הרוח תור הנז"ל הרוח הזה חרת וילך אפילה, היינו שמצא מקום בביתם"ד ואפ"ן לימוד כזה שאינו נרצה כלל אשר גדולי הראשונים והאחרונים מאסו וחרתיקו את אופן תלימוד הזה בתכלית המיאוס והריחוק, וכל תלומדיה נורה כדבקי' נזורים סות בעשנותם שלא יכסלו בג' הלימוד הנרצה הוא אשר תכלית לימודו יחי' לידע את הדבר שלומד ידיעת טובה ומאשרת על מקימה, ולא להשתדל לחדש חידושים ולבנות בנינים כ"א לידע את הדבר שלומד (ובאשר יעשו איזה פהלוטרים שאינם מהרגי' השבון בעשנים ימצאו אשר תכלית רצונם הוא לחדש חידושים ולהיות משפיעים בהענין שלומדים, תקדשה את החלכה לסקבל את השמעת שמוותו, אזי ואבוי לו, ה' יספרנו) ויש להם חשק ותשוקה גדולה בלימוד, אבל תשוקתם הוא באופן לחדש דוקא, ובתשוקה זו אמת נבשים אל הלימוד, ואם לא ימצאו לחדש דבר מתבפל תשוקתו מתלימוד הזה. ובאמת משרי פנים אז יקה לימוד אתי היינו ענין אור אולי ימצא שם לחדש דבר אז תשוקתו הפסוקה בוקעת ויוצאת לדבר ולחדש שפנותים ממש אשר לא תוכל תאמן לשמוע) ויהי' הוא סקבל סן החלכה שלומד לא שיחי' משפיע בה (ומג' הבבור לבוא שיחדש בה חידושים אמיתים, אבל דוקא לאחר שידע את החלכה לאמיתותו):

כ"צור. יבאר אשר תכלית הלימוד לידע את הענין, לא — להשתדל לחדש חידושים.

(כח) והג"ה הידיעה ע"פ פשום היא לידע את החלכה ע"פ פרשי' לידע את הפשום ולא ישעה א"ע, וכדיעות הנאים אז אמוראים כענין אחר ידע פשום ומברא של כאר"א וכשקלא ומברא דגמרא בקושיהת ופירוקים צריכים לידע היטב מה היתה סברתו תהלה כהחלכה שמשורין תוקשה לו. ומה נתחדש עתה ע"י התירוף. ואם התירוף סבפל סברת הסקפן לגמרי אז סקים סברת הסקפן אלא שמשיר קושייתו. אם שסראת לו שאינה קושי' או שנתחדש לו דבר כהחלכה ומבארה יותר שבה סרת קושייתו. וא"כ צריך לידע איך הוא כוננת החלכה לאחר התירוף. ובד"כ צריכים לשפוד סדר וקישור הקרשיות והתירוצים לפעמים כשתגה הענין ע"י הקרשיות, ובפרס כשסקפין לתרי תנאי אז אמוראי דפליגי צריכים לשמוד מאד המר' בזה הזמתחדש מחפירוקים בעצם הדין לכל אחד וא' ובסברתם ובפעקטיהם ותשקלא ומרי' דגמרא כרין המשנה לידע איך הוא פשום וכוננת המשנה לפי האוקימתא דגמרא ומה שנתחדש בה. והכלל הוא שידע כל פרמי הסוגיא כל דיעה וכל סברא שתחי' כחורת אצלו חיינו כל

סברא בפ"ע תהי' ברורה וכולם יהי' מסודרים אצלו שכל א' על מקומו יבוא, ואחר שנמר את הסוגי' בפנים יחזור עלי' בפ"ע (הנקרא איבער-ריידען) כל דיעה ומה שהקשו עלי' ומה שתירצו ואיך הוא מסקנת הדבר. ויקלוט כ"ז היטב במוחו, ולא יכבד עליו לחזור בע"פ כ"פ באופן הנ"ל עד שיוקלט אצלו הדבר היטב. ואה"כ ילמוד את התוס' על הסוגיא ולאחר שהסוגי' ע"פ פירש"י מבוררת ומסודרת אצלו ונקלטה היטב במוחו. יראה אם התוס' בפירושים רק מבארים יותר הענין והוא ג"כ ע"פ שיטת רש"י רק שמבארים או מפרשים פרטים בזה. ובוה הוא קושייתם ותירוצם עד שיוצא בירור הדבר או פרטי הדברים שרצונם לפרט, וצריך לידע מה שנתחדש לו ע"י פירושים. ולפעמים מפרשים בענין אחר, ומבארים מה שלא ניהא להו לפי שיטת רש"י ומפרשים לפי שיטתם הם. ולפעמים נוגע הילוק הפירושים בכל הסוגיא, ולפעמים רק בפרט א' ממנה, ולאחר שהסוגיא מבוררת אצלו לא יקשה לו לידע את הדבר ולא יתבלבל בחילוקי השיטות והפירושים וידע דלפי פירוש רש"י הסוגיא כך וכך ולפי פי' התו' כך וכך. ומצוי ושכיה הדבר שמקשים התוס' ממקומות אחרים בש"ס. ויש לפעמים שנחוץ לעיין הגמרא שמקשים ממנה בכדי לידע היטב קושייתם. וכאשר מפלפלים התוס' בהענין הן בהסוגיא במקומה וכ"ש אם ממקומות אחרים נחוץ לזה מתינות גדולה ולקשר שכלו (צו פראגען זיך) לידע כוונתם היינו עצם הסברא שלהם להבין הדבר ואה"כ מה שמקשים על סברא זו ובאים לידי סברא אחרת, או לעומק יותר בסברא זו עצמה, ואה"כ לחזור ג"כ בע"פ כל הפלפול שלהם שיהי' מבורר ומסודר ובקליטת טובה וידע מה שנתחדש בהסוגיא הזאת מהפלפול שלהם:

קיצור. יפרש אופן חלימוד בגפ"ת.

(כט) וְלִי שִׁשְׁלוּ טוֹב וְחֹזֵק וְדַעְתּוֹ רַחֲבָה יִכּוֹל לְלַמּוֹד בְּעֵמֶק יוֹתֵר וְכִמוֹ לְדַקֵּק בַּל' הַמְשַׁנָּה בְּעֵצֶם הַלְשׁוֹן וְמֵה שֶׁנִּרְאֶה לְכַאוֹרָה יִתּוֹר לְשׁוֹן אִו אִפִּי' יִיתּוֹר תִּיבָה אַחַת וּבְסֹדֵר דְּבַרֵי הַמְשַׁנָּה. וְכִשְׂיַעֲיִין בְּכ"ז לִיַּנֵּעַ א"ע בְּעוֹמֵק שִׁכְלוּ יִמְצֵא בִּזְה כְּמֵה חִידוּשִׁים בְּכִירוֹר כּוֹוֹנַת הַמְשַׁנָּה וְגַם יִכּוֹל לְהוֹצִיא מִזֶּה כְּמֵה דִינִים. אִמְנֵם לְהַשְׁמֵר וּלְהַזְהֵר מֵאֵד שִׁיחִי' בְּדֶרֶךְ הָאֵמֶת, כִּי בִּזְה יִכּוֹל לְעֹזוֹת דְּרַכּוֹ ח"ו וְלִילֵךְ בְּדֶרֶךְ עֵקֶלְתוֹן אֲשֶׁר יִפְסִיד בִּזְה כֹּל לִימוֹדוֹ ח"ו וְנוֹחַ לוֹ שֶׁנֶּהֱפַכָּה שְׁלִייתוֹ כּו' וְכִמְשִׁי"ת. וְדֵרוּשׁ יִגִּיעַה גְּדוּלָּה יִגִּיעַת נֶפֶשׁ וַיִּגִּיעַת בֶּשֶׂר וְשִׁכְלֵ יִשְׂרָאֵל וְהַתְּקַשְׁרוֹת טוֹבָה, וְעַל כּוֹלֵם שִׁירְצָה אֶת הָאֵמֶת דּוֹקָא, וְתַכְלִית לִימוֹדוֹ בְּאוֹפֵן בִּזְה הוּא לְפִי שׁוֹהוֹ עֵינֵן הַתּוֹרָה אֲשֶׁר מִי שֶׁחֲנָנוּ ה' בְּשִׁכְלֵ טוֹב צָרִיךְ לְלַמּוֹד כְּפִי שִׁיד שִׁכְלוּ מִנְעַת, אֲכַל לֹא יִרְצָה ח"ו לְחַדֵּשׁ חִידוּשִׁים כְּמִשְׁנַת"ל כ"א לְעִיַּין כְּנ"ל, וִירְצָה אֶת הָאֵמֶת וְכֹל דְּבַר יִשְׁקוֹל בְּשִׁכְלוֹ הֵיטֵב. וְלִפ"ד בְּיוֹתֵר שִׁיךְ אוֹפֵן חֲלִימוֹד הִזֶּה בְּמִשְׁנֵה דּוֹקָא לְפִי שֶׁהוּא קִיצוֹר שֶׁאַחַר הָאֲרִיכוֹת, וְהֵינּוּ לְאַחַר אֲרִיכוֹת הַפְּלִפּוֹל שֶׁהִי' לָהֶם כְּתוּשְׁבַע"פ הַעֲמִיד רַבִּינוּ הַק' כֹּל הָאֲרִיכוֹת וְכִלְלֵם בְּדַכְרֵי הַמְשַׁנָּה שְׁקִיצוֹרֵי דְּבַרֵי הַמְשַׁנָּה נוֹשְׂאִים אֶת כֹּל הָאֲרִיכוֹת אַחַר הַכִּירוֹר וְהִלִּיכוֹן הַטוֹב. וְהַלְשׁוֹן וְכֹל הַתִּיבוֹת מְכוּוֹנִים מֵאֵד כְּפִי אֵמִיתִית

הענין. אמנם בגמרא בפי' וכיארר המשנה מסופק אני אם אופן הלימוד הרצוי בהם הוא לדקדק בהתיבות, ואם כי ודאי הדברים מדוקדקים מאד. אמנם מאחר שכל ענינה הוא השקלא ופריא והפלפול להקשות ולתרוץ וליישב הדברים, לזאת עיקר העסק בה הוא העיון בהענין. וכודאי צריכים לדקדק ג"כ בהלשון והתיבות אמנם לפ"ד אין זה עיקר העסק בעיון הגמ'.

(ומה שאמרנו שצריכים לדקדק בהל' והת' זהו דוקא לאתר שלמד כל הסוגיא וכירר וליכן הענין בעיון שכלו, או כשיחזור על הלשון וידקדק בזה כודאי ימצא טוב, וגם אז צריכים זהירות יתירה ושיקול הדעת שלא יתלה א"ע בדבר שאינו מוכרח וכ"ש שאינו אמת ח"ו) והעיקר הוא לעיין ולהעמיק בכל דבר, וכל מימרא וכל סברא פרטית לא יחשוב אשר הבנתה השפחית זהו כולה כ"א יש בה עומק ועומק לעומק. אך מי שאין דעתו רחבה ואין יד שכלו יכולה לגעת הרבה יספיק א"ע בהידיעה השפחית ובאופן שנת"ל פכ"ח בהידיעה ע"פ פשט, ולא ייגע א"ע על דבר שאינו יכול להגיע כי רק יבלה הזמן ולא ימצא, (או יהי' מוטעה ומרומה ח"ו) אם לא ע"י מורה ורב שמראה לו העומק שיש בזה, אבל מי שיראה שיד שכלו מגעת צריך להעמיק בכל ענין ע"י התקשרות שכלו ודעתו בנושא המימרא וימצא בה עומק ויתילד אצלו הדעות בהמימרא אשר לא חשב מקודם ויכול להרחיב את העומק שימצא ולפרשו לפרטים ולבארו (ולא רק יכול כ"א כן צריך להיות בלימוד הטוב ויכול ר"ל שיש יכולת בדבר מצד הנישא. וכן מצד העומק בו) זכן בכל השקלא ופריא דגמ' ובהקושיות ותירוצים יעיין ויעמיק בכל דבר, ובלתי ספק אשר יקשה לו איזה דברים אשר לפי ההבנה השפחית אין בזה קושי' וכשיעיין יוקשה לו אם בדעת המקשן אם בדעת התרצן או בעצם האוקימתא וייגע א"ע לתרוץ הדבר, אבל הכל בדרכים אמיתים ודברים כנים, וכשיגמור כל הסוגיא ותחי' ברורה ומסודרה אצלו יעמיק דעתו בכללות נושא הסוגיא, ויברר וילכן הדבר בעיון שכלו ויראה אם כל הפרטים מתאימים המה, כי כל פרט נעשה ליכון להבירו. וכזה יכול להיות הרבה חידוד ופלפול ובפרט בההלכות העמוקות שכגמ', ויהי' חריף ומקשה ומתון ומסיק שצריך להיות שניהם. וכמ"ש בשערי אורה ד"ה בכ"ה בכסליו פנ"ו דכאשר חריף ומקשה יכוון לאמיתתו של תורה מעלתו יותר עליונה הרבה ממתון ומסיק כו' (וע' בפי' הרא"ש בסוף הוריות די"ד ע"א דר"ז ג"כ היה מסיק שמעתתא אליבא דהלכתא אלא שהי' מתוך הפלפול (וכ"כ בש"א שם) ורבה בר מתנה הי' שוהה ומעיין כו', אלא שלא הי' מפולפל והריף כ"כ וכ"פ רש"י. ונמצא שגם הוא הי' מעיין ובא אל עומק הענין אלא שהעומק שבאים עליו ע"י הפלפול בקושיות ותירוצים הוא מעולה הרבה יותר וכמ"ש בש"א שם בהפרקים ג"ד ג"ה ג"ו) וזה תלוי אם הפלפול הוא פלפול של אמת והדברים מסודרים אצלו (ועמ"ש בירושלמי הוריות פ"ג ה"ח בפני משה שם ד"ה קודם לפלפול) והיינו כשדעתו חזק שהפלפול ג"כ מסודר אצלו אז הוא מתון ומסיק ג"כ ומסיק שמעתתא אליבא דהלכ' (וזהו דוקא בפלפול

של אמת שיכול להיות מסודר ג"כ אבל בפלפול של שקר כהכרח שיהיו מבולבלים הדברים וזה לא יסיק אליבא דהילכתא וכמשי"ת לקמן בשם המהר"ל מפראג זצ"ל).

וידקדק הרבה מאד בפיו רש"י ז"ל, וכמ"ש השל"ה במס' שבועות שלו דקפ"א ע"ב כי בכל דיבור ודיבור של רש"י יש בו נסתרות ענינים מופלאים כו' עכ"ל. ובפשטיות לשונו הטהור הוא שומר את המעיין מאיזה טעות או ספק שיכול ליפול בהמאמר ומתרץ כמה קושיות מבלי שמקשה עליהם ג"א בפשיטות הלשון. והלשון הוא סבורר ומלוכנ מאד, ולזאת כל בעל שכל טוב צריך לדקדק מאד בלשון רש"י, אבל בשכל ישר ועיון טוב ע"פ האמת כמשנת"ל. וכן צ"ל בלימוד הטוב בדברי התוס', ועמ"ש השל"ה בתושבע"פ ד' תי"ז ע"א בכלל תוס' באופן וסדר לימוד התוס', ומי שחננו הש"י בדעת ובינה יתירה יעיין בס' דרכי הגמרא להר"ר יצחק קאמפאנטון ז"ל וימצא נחת ודרך טובה ללימוד הגמ' ומפרשים. ומקצת דבריו הועתקו בשל"ה ד' תי"ב סע"א עד ד' תי"ג ע"ב. אמנם דרך הלימוד שלו דורש שכל ישר ודעת חזק ביותר. ונקנה בישוב רב ובמתינות גדולה. וכ' השל"ה ד' תי"ג ע"ב ז"ל אבל דעו בניי יצ"ו כי צריך דעת ותבונה להכין לשונה הלכות בכל יום שיעמוד בשכלו על עומק הדברים ולהבין כל דבר ודבר על יסודו ולפלפל בהלכה לפלפל בהכמה כי אין ערך לפלפול, והפלפול יהי' של אמת וכל אחד יודה לדברי חבירו אם האמת אתו ואז שמעתתא מתרווחא בס"ד המסייע לבא לטהר. ואחר בירור פשט ההלכה צריך להזור ההלכה בקול רם וכשמתח. ובהר פ' בראשית אמרו משארז"ל מלה בסלע משתיקותא בשתיים נא' אפי' על דברי תורה, והיינו ולכך אל ימהר להוציא דבר לפני האלקים פי' כשאתה עומד לפני השכינה דהיינו כשהוא עומק בתורה או בתפלה אל ימהר להוציא מפיו אלא דבר ברור והגון וכמשארז"ל ושנתם שיהי' שנון בפוך השנון הוא בלב ואח"כ יוציא מפיו בקול רם כמו שארז"ל חיים הם למוצאיהם למוצאיהם עכ"ל:

קיצור. ירש אופן הלימוד למי שדעתו רחבה. ומסיק כי דקדוק בהלשון שייך יותר במשנה, בגמרא עיון בהענין. צ"ל חריף ומקשה מתון ומסיק. דיוק בלשון פירש"י.

(ל) **ואתם** בניי יקרים ביארתי לכם בכללות אופן הלימוד הנרצה וזוהו אנו חפצים בלימודכם כל חד וחד לפום שיעורא דילי'. והעיקר הוא לידע כל דבר על מקומו לאמיתתו וכל הפרטים וכל החילוקים הכל על מקומו יבוא בסדר ויהיו ברורים אצליכם כל הפרטים וכל החילוקים, וכן הוא בלימוד הפוסקים ג"כ לידע כל דבר היטב וכל פרטי החילוקי דינים לפי דעת הפוסקים החולקים בהענין הזה הכל יהי' מסודר אצליכם דעת כל פוסק וטעמו וסברתו והחילוקי דינים ע"פ דעתו ושיטתו. והכל יהי'

ת י"ז ע"א : הוא בסוף חלק תושבע"פ.

ת י"ב ס ע"א : הוא בחלק תושבע"פ כלל עיון.

ברור אצלכם, ואל תחפזו לאסוף הון רב ואל תמחרו ללמוד תורה ולא לידע אפילו מעט כ"א לקבוץ על יד יד תרבה. כל הלכה וכל דין שאתם לומדים תעמדו עליו עד שתדעו היטב אותו ופרטיו והדיעות שבו, וכל ענין תחזרו בע"פ בדבור (איבעררעדען) פרטי עניניו לפי הדיעות שבו באופן מסודר ותקליטו את הענין במחכם וכמשנת"ל:

קיצור. יודיע אופן הלימוד, ע"ד הנ"ל, בפוסקים.

לא) אב"ל הזהירו מאד בנפשתיכם מהלימוד שאינו נרצה. ואל תתחברו עם כאלה אשר תכלית לימודם ותכלית עיונם הוא לחדש חידושים ולבנות בנינים אשר ממילא חדושיהם ע"פ הרוב הם שוא ושקר. וע"ד הלצה אני אומר שמחדשים חידושים ממש היינו מה שלא נאמרו למשה רבינו כי כל מה שתלמיד ותיק עתיד לחדש נאמר למשה מסיני, ועתה נתגלה הדבר בהזמן שהי' הרצון העליון להתגלות ונתגלה ע"י התלמיד ההוא. וא"כ הרי זה רק גילוי ההעלם לכד ולא דבר חדש מעיקרו. ועמ"ש מזה השל"ה דף קצ"ב ע"א ושם בענין ותן חלקינו בתורתך כו'. אבל התלמיד שאינו הגון הנ"ל מחדש חידושים ממש שלא נאמרו למס"ס. ובשקר יסודם וגוף ההלכה אינם יודעים כלל. כן הוא ע"פ הרוב, שאינם יודעים כלל פשט החלכה על מקומה, כי אין לכם ודעתם כלל ע"ז, וגם ההשק לחדש אינו מניחם לעיין בגוף הדבר ומחפשים רק חידוש. וידוע מ"ש בזה"א ד"ד ע"ב וד"ה ע"א בענין המחדש חידושים אמיתיים בנסתר נעשה שמים חדשים וכנגלה נעשה ארצות חדשים, ואם מחדש חידושים שאינם אמיתיים נעשים שמים וארצות שוא ומוסיף כה בסט"א וכ"ש אם הורה הוראה ע"פ חידושו הוא תורג נפשות ר"ל, וכל מי אשר נוגע יראת ה' בלבו יתרחק הרחק כמטחוי קשת מהמחדשי חידושים של שקר ומחבונים בנינים בפלפול של הכל ושל שקר שלא ילמדו ממעשיהם וכמ"ש השל"ה דף קפ"א ע"ב בענין החילוקים ופלפולים של הבל שגם אם אמר הרבה ענינים אמיתיים מ"מ כשמעורב בו אפילו דבר אחד שאינו אמת אוסר במשהו ומי יוכל לשער העון פלילי להפוך דברי אלקים תורת אמת עכ"ל ובכמה מקומות בספרו חק' מזהיר ע"ז מאד מאד. והג' מהר"ל מפראג בספרו דרך היים על אבות בפי' המשנה בפ"ז בהמ"ח מעלות שהתורה ניקנית בהם אחרי שפי' כולם בא לידי חשבון עם הלומדים דוח"ז וצועק בקול מר על הפלפול של הבל, ואומר אשר חסיכה בכמה מהתלמידים שלא נמצא אצלם הלכה ברורה ועל כל דין והוראה צריכים חיפוש הוא שהשקר בהתחלה יוליד בסוף העיוות והקלקלה כי מתחילים לפלפל דברי הבאי בהלכה אשר יודעים כי פיהם לא כן ידבר ומגלין פנים בתורה אשר לא כן ויאמר להדודי בעינא ואף כי דבר כזה ח"ז לא יהא בישראל להדודי בדברי שקר ולבלות הזמן בשקר והתורה היא תורת אמת, איך יעלה על דעת אדם כזה הלא ראוי שיקרע אדם לבבו ע"ז להפוך האמת על שקר ויאמר להדודי בעינא. ומה שחושבים

שעי"ז יבוא אל חידוד ופלפול של אמת אינו כן כי מהשקר לא יבוא אל האמת כי אינם דומים כלל ול"ז והקושיית והתירוצים הכל הוא באופן אחר ואיך יבוא מזה אל הדרך האמת, ואדרבה הוא מרגיל א"ע יותר בשקר ומטפש אותו יותר ולא מחכים, ואם מפני שעכ"פ יש בזה חידוד השכל יותר טוב לו שילמוד אוטנות או שהוק המחדד את השכל ולכה"פ לא הי' מגלת פנים בתורה שלא כהלכה והרה עמל וילד שקר ובפרט כשהוא יודע בעצמו שאינו אמת. ומכוין לשקר כל מעשיו נמשכים אחר השקר ומשקר הוא במעשיו ג"כ כו'. וע"ש שמאריך בהענין.

והפלפול של האמת יכול להיות דוקא כשיודעין תחלה את פשט ההלכה לאמיתתה באופן מסודר. וכדברים ברורים כנ"ל באופן הא', ואח"כ מי שהננו ה' בשכל טוב ודעת רחבה יכול לפלפל בהענין כנ"ל באופן הב' (וזוהו ג"כ מ"ש בדרך חיים שם שצ"ל תחלה לימוד המשנה ואח"כ לימוד הגמרא שג"כ הכוונה כן שצריך לידע בגוף עצם הדבר בטוב ואח"כ הנמרא שהוא הפלפול בדבר המשנה, ומרייה בזה עוד שגם אם לא יבין את הפלפול ישאר עכ"פ גוף ההלכה פסוקה בידו (רק שלא יורה מתוך משנתו כו'), וכן הוא בלימוד הגמרא גופא בתחלה צריך לידע גוף הסוגיא ואח"כ יפלפל, ולכך זאת שאז יהי' הפלפול אמיתי ויהי' ג"כ מסודר לכוא לידי הלכה היינו לאפוקי שמעתתא אליבא דהלכתא כמשנת"ל. ירויה עוד שגם אם לא יגיע לשלימות הפלפול ישאר עכ"פ אצלו גוף ועצם הסוגיא. ומה שנתיילדו אצלו ספיקות ע"י התהלת הפלפול הנה אחרי שהסוגיא בפרטי' מכוררים אצלו במשך הזמן יבוא אל שלימות הדבר, או ישאל אצל רב ויתיר לו הספיקות ויבינו בטוב) אבל כשמתחיל בפלפול קודם שיודע את הסוגיא לאמיתתה באופן הנ"ל בהכרח שיהי' הפלפול שקר ומבלה את הזמן בשקר. ועוד זאת גדול עונו מנשוא שמהפך את האמת לשקר ומגלת פנים בתורה שלא כהלכה, והוא אפל ותורתו אפילה ומשוגתו אתו תלין בקבר ועתיד ליתן את הדין ע"ז. וירתי תרתי גיהנם, והש"י ישמרנו מהם :

קיצור. יזהיר מפלפול של חבל ושל שקר. פלפול אמת אפשרי רק אחרי ידיעה מסודרה.

לב) ואתם כנים יקרים תחפשו בנפשותיכם בחיפוש אחר חיפוש אולי נמצא באיזה סכס שרש פרה ראש ולענה מהלימוד שאינו נרצת אפילו במקצת תבערו את הרעה הזאת מקרבכם ותורת אמת תהי' בפיכם. והדבר הזה מוטל על המשגיה הרז"ו שיהי' לכרר היטב אולי נמצא איזה מהלומדים אשר לומדים באופן שאינו נרצת יבער את הרע הזה מבית מדרשינו, ולא יראה ולא ימצא כלל, וישגיח וישתדל שיהי' לימודם באופן הנרצת דוקא ומנהלי האגודה מחוייבים לעזור לו בזה, כפי שידרוש מאתם ולא ישאו עליהם חטא ח"ו. ומובטחני כאשר הלומדים יהי' יחזיקו בעץ החיים בלימוד דא"ח ברצון וחשק ובזמן נכון ביום שיהי' אצלם לימוד דא"ח ענין עיקר ויקלטו הדברים היטב, יהי' גם לימודם הנגלת

באופן הנרצה ורצון ה' ירצו ויעשו. ותורת אמת ינהילם ויאיר נפשם
באור היי החיים כו' :

קיצור. יזהיר לבער הלימוד שאינו נרצה. העסק בדא"ה יסיוע גם בזה.
(ג) והגני לעורר אתכם שתלמדו את קונטרס התפלה שיצא מכבר (וזה כלל
גדול בכל מקום אשר הלימוד יהי' ע"מ לעשות ותלומד ע"מ
שלא לעשות נוה לו כו'. וכל ענין שלומד צריך לידע נאמנה אשר הענין
יכול להיות שייך אליו וכו' הדבר תלוי, ומחוייב להשתדל להגיע לזה,
כאשר נת"ל מפט"ז עד פ"כ בענין אתי"ד. וכן הוא בכל ענין שלומד
צריך לחפש היטב מה שיוכל ליקח לו לעצמו מהענין הזה בעבודה. ולא
יפעה א"ע הן לא בשפלות של שקר והן לא בהגבהה יתירה לילך לעילא
מדרגי' כו', והיא הודעה כללית אשר לימוד בכ"מ הכוונה באופן כזה.
ובשופטני לא עסקינן) ומי שימצא א"ע ראוי להשתדל בכוונה באחד
משני האופנים המבוארים שם, הלילה לו לפטור א"ע מזה כי בנפשו הוא,
ובלעדי זאת גם התורה שלו אינו שוה כלום ואדרבה כו' וכמשנת"ל
כפי"א וי"ב, ואל תשעו בדברי שקר לאמר מי אני ואיך אוכל כו', כי האלקים
עשה את האדם ישר וחננו בהכ' ודעת, וביכולתי להגיע למעלת ומדריגת
העבודה כדכעי ורק צריך יגיעה והשתדלות, ומי שלא למד עדיין וא"א
שיתפלל בכוונה עכ"פ יכוון בפ' המילות ויתפלל כמו שמבואר בקונטרס
הנ"ל באופן העבודה לצעירים, גם יש בקונטרס הנ"ל כמה עצות איך
להגיע לעבודה אטיתית ויהי' חוק קבוע ללמוד קונטרס הנ"ל פ"א בכ'
או בג' חדשים וטוב שתלמדו אותו כולם בזמן א' וידברו זע"ז ויחזקו
זא"ז, וכבר נתבאר מענין מעלת דיכוק הברים בד"ה תחלו:

קיצור. יעורר ללמוד קונטרס התפלה (ע"מ לעשות) ולהשתדל בעבודת
התפלה באחד האופנים וכמבואר שם.

* * *

ואחר כל הדברים האלה הנני מבקש אתכם שימו לבכם אל כל הדברים
הנאמרים בקונטרס הזה, והיו הדברים האלה על לבכם תמיד,
כי כבוד עליו הדבר מאד להגיד ולהזכיר ולהגיד ולזאת יהיו הדברים האלה
תמיד נגד עיניכם ולא ישכחו מאתכם, והיא חייכם ואורך ימיכם, ובה
תחיו חיי עולם כו' :

אשא כפי אל ה' בתפלה ובתחנונים. יה"ר מלפניו ית' אשר אור תורת
אמת שגילה לנו ע"י כ"ק אבותינו רבותינו הק' וצוקלל"ה נ"ע
יוקלטו בתוככם ויאירו נפשיכם לשמחת לבב אדה"ע (כמ"ש השל"ה
דקצ"ג ע"א) ונראה פרי טוב בעמלינו ועמליכם עמלא דאורייתא דלעילא
משמשא לחברא שמשא וסיהרא כו'.

כ"ד ידיים ואהבם באמת החפץ בחייהם שלים דיבער

ה מ ב ו א ר י מ ש ם : פ"ט ופ"י.

ה ע ב ו ד ה ל א ע י ר י ם : שם פי"ד.

ד ק צ"ג ע"א : הוא במס' שבועות שלו פרק תרי"א ד"ה אמנם ג"ל לפרש.